

GREATER BRA
FORMAND
MAD TSE TUNCE

ARBEJDERE I ALLE LANDE, FOREN JER!

CITATER FRA
FORMAND
MAO TSE-TUNG

FORLAGET FUTURA

1967

UNIVERSAL TRYKKERIET A/S, KBHVN. K.

讀毛之席福
世明毛之席福話
照毛之席福指示
如也

林聲

Studer formand Maos skrifter, følg hans lære og handl' i overensstemmelse med hans instrukser.

Lin Piao

En facsimile af den her gengivne erklæring fra kammerat Lin Piao i hans egen håndskrift findes på foregående side.

FORORD

(16. december 1966)

Lin Piao

Kammerat Mao Tse-tung er den største marxist-leninist i vor æra. Han har arvet, forsvaret og udviklet marxismen-leninismen med geni, skabende og på omfattende måde og har ført den frem til et højere og helt nyt trin.

Mao Tse-tungs tænkning er marxismen-leninismen i den æra, hvor imperialismen går mod sit totale sammenbrud, og socialismen går frem mod verdensomspændende sejr. Den er et magtfuldt ideologisk våben til bekæmpelse af imperialismen og til bekæmpelse af revisionisme og dogmatisme. Mao Tse-tungs tænkning er det vejledende

Lin Piao skrev dette forord til den anden kinesiske udgave.

princip for alt partiets, hærens og landets arbejde.

Derfor består den mest fundamentale opgave i vort partis politiske og ideologiske arbejde i til enhver tid at holde Mao Tse-tungs tænknings store røde fane højt, at væbne folkets sind landet over med den og holde fast ved at bruge den til at kommandere hvert eneste virksomhedsområde. De brede masser af arbejdere, bønder og soldater og de revolutionære kadrers og de intellektuelles brede rækker bør virkelig mestre Mao Tse-tungs tænkning; de bør alle studere formand Maos skrifter, følge hans lære, handle i overensstemmelse med hans instrukser og være hans gode kæmpende.

Når man studerer formand Maos værker, bør man have specifikke problemer for øje, studere og anvende hans værker på en skabende måde, forbinde studium med anvendelse, først studere det, det er presserende at anvende, for således at opnå hurtige resultater og stræbe ihærdigt efter at anvende det, man studerer. For virkelig at mestre Mao Tse-tungs tænkning er det nødvendigt at studere mange af formand Maos grund-

læggende begreber igen og igen, og det er det bedste at lære vigtige sentenser udenad og studere og anvende dem gentagne gange. Aviserne bør regelmæssigt aftrykke citater fra formand Mao, der har forbindelse med aktuelle problemer, således at læserne kan studere og anvende dem. De brede massers erfaring i deres skabende studium og anvendelse af formand Maos værker i de senere år har bevist, at det at studere udvalgte citater fra formand Mao med specifikke problemer for øje er en god måde at lære Mao Tse-tungs tænkning på, en metode der bidrager til hurtige resultater.

Vi har samlet *Citater fra formand Mao Tse-tung* for at hjælpe de brede masser til at lære Mao Tse-tungs tænkning på mere effektiv måde. Når de organiserer deres studier, bør enhederne udvælge passager, der har forbindelse med situationen, deres opgaver, deres personels øjeblikkelige tankegang og tilstanden i deres arbejde.

I vort store fædreland er en ny æra ved at vokse frem, hvor arbejderne, bønderne og soldaterne griber marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tænkning. Når Mao Tse-

tungs tænkning gribes af de brede masser, bliver den en uudtømmelig kraftkilde og en åndelig atombombe af uendelig styrke. Den storstilede udgivelse af *Citater fra formand Mao Tse-tung* er en vital foranstaltning for at gøre det muligt for de brede masser at gribe Mao Tse-tungs tænkning og for at fremme revolutioneringen af vort folks tankegang. Det er vort håb, at alle kammerater vil lære alvorligt og flittigt, hidføre en ny landsomfattende flodbølge i det skabende studium og den skabende anvendelse af formand Maos værker og, under Mao Tse-tungs tænknings store røde fane, stræbe efter at opbygge vort land til en stor socialistisk stat med moderne landbrug, moderne industri, moderne videnskab og kultur og moderne nationalt forsvar!

INDHOLD

I. Det kommunistiske parti	1
II. Klasser og klassekamp	8
III. Socialisme og kommunisme	23
IV. Den rette behandling af modsigelser inden for folket	45
V. Krig og fred	58
VI. Imperialisme og alle reaktionære er papirtigre	72
VII. Vove at kæmpe og vove at vinde	82
VIII. Folkekrig	88
IX. Folkehæren	99
X. Partikomiteers ledelse	103
XI. Masselinjen	117
XII. Politisk arbejde	133

XIII. Forholdet mellem officerer og mandskab	147
XIV. Forholdet mellem hæren og folket	152
XV. Demokrati på de tre hoved- områder	156
XVI. Opdragelse og træningen af tropper	163
XVII. At tjene folket	168
XVIII. Patriotisme og internationa- lisme	172
XIX. Revolutionær heroisme	178
XX. At bygge vort land gennem flid og nøjsomhed	183
XXI. Støtten sig på egen indsats og hård kamp	191
XXII. Tænkningemetoder og arbejds- metoder	200
XXIII. Undersøgelse og studium	228
XXIV. Ret fejlagtig tankegang	235
XXV. Enhed	248

XXVI. Disciplin	251
XXVII. Kritik og selvkritik	255
XXVIII. Kommuniste	265
XXIX. Kadre	273
XXX. Ungdom	285
XXXI. Kvinder	291
XXXII. Kultur og kunst	296
XXXIII. Studium	301

Hvor intet andet udgivelsessted er angivet, gælder sidehenvisningen til kilden for et citat den første engelske udgave af den nævnte bog eller pjece udgivet af Foreign Languages Press, Peking.

I tilfælde, hvor et ord eller flere ord i forbindelse med den forudgående tekst er blevet udeladt i citaternes begyndelsesætning, sættes en stjerne efter kildeangivelsen. Dette gøres ligeledes i en række tilfælde, hvor ordstillingen i den danske gengivelse er blevet ændret for at opveje den manglende sammenhæng eller for at forbedre oversættelsen.

Oversætteren

I. DET KOMMUNISTISKE PARTI

Den kernekraft, der leder vor sag fremad, er Kinas kommunistiske Parti.

Det teoretiske grundlag, der er ledetråd for vor tænkning, er marxismen-leninismen.

Abningstale ved den første samling i den Kinesiske Folkerepubliks Første Nationale Folkekongres (15. september 1954).

Hvis der skal ske revolution, må der være et revolutionært parti. Uden et revolutionært parti, uden et parti bygget på den marxistisk-leninistiske revolutionære teori og i den marxistisk-leninistiske revolutionære stil er det umuligt at lede arbejderklassen og de

brede folkemasser til at slå imperialismen og dens håndlangere.

»Revolutionære kræfter i verden, foren jer, kæmp mod imperialistisk aggression!« (November 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 186.*

Uden Kinas kommunistiske Partis indsats, uden de kinesiske kommunister som det kinesiske folks hovedstøttepille kan Kina aldrig opnå selvstændighed og befrielse og heller ikke industrialisering og modernisering af sit landbrug.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 318.*

Kinas kommunistiske Parti er hele det kinesiske folks ledende kerne. Uden denne kerne kan socialismens sag ikke sejre.

Tale ved den almindelige reception for de delegerede til Kinas Nydemokratiske Ungdomsligas tredje landskongres (25. maj 1957).

Et veldisciplineret parti væbnet med marxismen-leninismens teori, der bruger selvkritikkens metoder og er forbundet med folkets masser; en hær under ledelse af et sådant parti; en enhedsfront mellem alle revolutionære klasser og alle revolutionære grupper under ledelse af et sådant parti – det er de tre hovedvåben, hvormed vi har slået fjenden.

»Om det folkedemokratiske diktatur« (30. juni 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 257.*

Vi må have tro på masserne, og vi må have tro på partiet. Det er to hovedprincipper. Hvis vi betvivler disse principper, vil vi intet nå.

Om spørgsmålet om landbrugskooperation (31. juli 1955), 3. udg., s. 7.*

Væbnet med marxistisk-leninistisk teori og ideologi har Kinas kommunistiske Parti tilført det kinesiske folk en ny arbejdsstil, en arbejdsstil der i sit væsen betyder at for-

binde teori og praksis, at smede nære bånd til masserne og praktisere selvkritik.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945, *Udvalgte værker*, bind III, s. 314.*

Intet politisk parti kan på nogen mulig måde lede en stor revolutionær bevægelse til sejr, medmindre det besidder revolutionær teori og en viden om historie og har et dybtgående greb om den praktiske bevægelse.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 208.

Som vi plejede at sige, er rettelsesbevægelsen »en vidtspredt bevægelse for marxistisk opdragelse«. Rettelse betyder, at hele partiet studerer marxisme gennem kritik og selvkritik. Vi kan med sikkerhed lære mere om marxisme i rettelsesbevægelsens løb.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 7.

Det er en krævende opgave at sikre et bedre liv for Kinas flere hundrede millioner mennesker og at opbygge vort økonomisk og kulturelt tilbagestående land til et velstående og magtfuldt land med et højt kulturelt niveau. Og det er netop for at kunne skuldre denne opgave med større kompetence og arbejde bedre sammen med alle ikke-partifolk, der drives af høje idealer og er besluttede på at gennemføre reformer, at vi må føre rettelsesbevægelser både nu og i fremtiden og til stadighed befri os for hvad som helst, der er forkert.

Sm. st. s. 8.*

Politik er udgangspunktet for alle et revolutionært partis praktiske handlinger og manifesterer sig i gangen i og slutresultatet af dette partis handlinger. Et revolutionært parti gennemfører en politik, hver gang det foretager en handling. Hvis det ikke gennemfører en rigtig politik, gennemfører det en forkert politik; hvis det ikke gennemfører en given politik bevidst, gennemfører det den i blinde. Det, vi kalder erfaring, er gangen i og slutresultatet af gen-

nemførelsen af en politik. Kun gennem folkets praksis, det vil sige gennem erfaring, kan vi skabe klarhed over, om en politik er rigtig eller forkert, og afgøre, i hvilken udstrækning den er rigtig eller forkert. Men folks praksis, især et revolutionært partis og de revolutionære massers praksis, vil uvægerligt være forbundet med en eller anden politik. Derfor må vi, før en hvilken som helst handling foretages, forklare den politik, som vi har formuleret i lyset af de givne omstændigheder, for partimedlemmer og for masserne. I modsat fald vil partimedlemmer og masserne afvige fra vor politiks vejledning, handle blindt og gennemføre en forkert politik.

»Om politikken vedrørende industri og handel« (27. februar 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 138.*

Vort parti har fastlagt den kinesiske revolutions generallinje og generelle politik såvel som forskellige specifikke linjer for arbejdet og specifikke politiske retningslinjer. Mens mange kammerater husker vort partis

specifikke linjer for arbejdet og specifikke politiske retningslinjer, glemmer de imidlertid ofte dets generallinje og generelle politik. Hvis vi virkelig glemmer partiets generallinje og generelle politik, så bliver vi blinde, halvbagte, kludrehovede revolutionære, og når vi gennemfører en specifik linje for arbejdet og en specifik politik, vil vi miste orienteringen og svinge snart til venstre og snart til højre, og arbejdet vil lide herunder.

»Tale på en konference for kadrer i det Befriede Område i Shansi-Suiyuan« (1. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 163.*

Politik og taktik er partiets liv; ledende kammerater på alle trin må i fuldt mål have opmærksomheden henledt på dem og må aldrig under nogen omstændigheder forsømme dem.

»Et cirkulære om situationen« (20. marts 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 146.*

II. KLASSER OG KLASSEKAMP

Klasser kæmper, nogle klasser triumferer, andre bliver udyddet. Således er historien, således er civilisationens historie igennem tusinder af år. At fortolke historien fra dette synspunkt er historisk materialisme; at indtage en holdning imod dette synspunkt er historisk idealisme.

»Kast illusionerne bort, gør rede til kamp« (14. august 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 264.

I et klassesamfund lever alle som medlem af en bestemt klasse, og hver eneste tænke-måde, uden undtagelse, bærer en klasses præg.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 296.

Forandringer i samfundet skyldes hovedsageligt udviklingen i de indre modsigelser i samfundet, det vil sige, modsigelsen mellem produktivkræfterne og produktionsforholdene, modsigelsen mellem klasser og modsigelsen mellem det gamle og det nye; det er udviklingen i disse modsigelser, der skubber samfundet fremad og giver sporen til, at det gamle samfund afløses af det nye.

»Om modsigelse« (august 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 314.

Herremandsklassens hensynsløse økonomiske udbytning og politiske undertrykkelse af bønderne tvang dem til talrige opstande mod dens herredømme. . . . Det var bøndernes klassekampe, bondeopstandene og bondekrigene, der udgjorde den virkelige drivkraft i det kinesiske feudale samfunds historiske udvikling.

»Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti« (december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 308.*

I sidste ende er den nationale kamp et spørgsmål om klassekamp. Blandt den hvide befolkning i de Forenede Stater er det kun de reaktionære herskende kredse, der undertrykker den sorte befolkning. De kan på ingen måde repræsentere arbejderne, bønderne, de revolutionære intellektuelle og andre oplyste personer, der udgør det overvældende flertal af den hvide befolkning.

»Erklæring til støtte for de amerikanske negre i deres retfærdige kamp mod racediskrimineringen fra den amerikanske imperialismes side« (8. august 1963), *Folk i hele verden, jøven jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres lakajer*, 2. udg. s. 3-4.*

Det står til os at organisere folket. Hvad de reaktionære i Kina angår, står det til os at organisere folket til at styrte dem. Alt reaktionært har det på samme måde: Hvis man ikke slår til det, falder det ikke. Det er også ligesom at feje gulv; reglen er, at

støvet ikke forsvinder af sig selv, dér hvor kosten ikke når hen.

»Situationen og vor politik efter sejren i Modstandskrigen mod Japan« (13. august 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 19.*

Fjenden går ikke til grunde af sig selv. Hverken de kinesiske reaktionære eller den amerikanske imperialismes aggressive kræfter i Kina vil forlade historiens skueplads af egen fri vilje.

»Før revolutionen igennem til enden« (30. december 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 191.

En revolution er ikke noget middagsselskab eller som at skrive et essay eller male et billede eller at brodere; den kan ikke være særlig forfinet, særlig stilfærdig og blid, særlig mådeholden, venlig, høflig, behersket og storsindet. En revolution er en opstand,

en voldshandling, hvorigennem én klasse omstyrter en anden.

»Rapport om en undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan« (marts 1927), *Udvalgte værker*, bind I, s. 28.*

Chiang Kai-shek prøver altid at vriste hver smule magt og hver smule gevinst fra folket. Og vi? Vor politik går ud på at give ham rådt for usødet og at kæmpe for hver tomme jord. Vi handler efter hans mønster. Han forsøger altid at påtvinge folket krig, med ét sværd i sin venstre hånd og et andet i sin højre hånd. Også vi griber til sværdet, idet vi følger hans eksempel . . . . Da Chiang Kai-shek nu er ved at skærpe sine sværd, må vi også skærpe vore.

»Situationen og vor politik efter sejren i Modstandskrigen mod Japan« (13. august 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 14-15.*

Hvem er vore fjender? Hvem er vore venner? Dette er et spørgsmål af førsteangs

betydning for revolutionen. Den grundlæggende årsag til, at alle tidligere revolutionære kampe i Kina opnåede så lidt, var, at de ikke formåede at forene sig med virkelige venner for at angribe virkelige fjender. Et revolutionært parti er massernes vejviser, og ingen revolution lykkes nogensinde, når det revolutionære parti leder den på afveje. For at sikre at vi med bestemthed vil opnå succes i vor revolution og ikke vil lede masserne på afveje, må vi lægge vægt på at forene os med vore virkelige venner for at angribe vore virkelige fjender. For at skelne virkelige venner fra virkelige fjender må vi foretage en almindelig analyse af de forskellige klassers økonomiske status i det kinesiske samfund og af deres respektive holdninger over for revolutionen.

»Analyse af klasserne i det kinesiske samfund« (marts 1926), *Udvalgte værker*, bind I, s. 13.

Vore fjender er alle dem, der er i ledtog med imperialismen – krigsherrerne, bureaukraterne, kompradorklassen, de store herre-

mænds klasse og den reaktionære del af intelligensen, der hører til dem. Den ledende kraft i vor revolution er industriproletariatet. Vore nærmeste venner er hele halvproletariatet og småborgerskabet. Hvad angår det vaklende mellembourgeoisi, kan deres højrefløj blive vor fjende, og deres venstrefløj kan blive vor ven – men vi må til stadighed være på vagt og ikke lade dem skabe forvirring inden for vore rækker.

Sm. II, s. 19.*

Enhver, der står på det revolutionære folks side, er revolutionær. Enhver, der står på imperialismens, feudalismens og bureaukrat-kapitalismens side, er kontrarevolutionær. Enhver, der kun står på det revolutionære folks side i ord, men handler på anden måde, er revolutionær i tale. Enhver, der står på det revolutionære folks side i handling såvel som i ord, er revolutionær i den fulde betydning.

Afsluttende tale på den anden samling i det Kinesiske Folks Politiske Rådgivende Konferences Første Nationalkomite (23. juni 1950).

Jeg er af den opfattelse, at det, hvad os angår, er dårligt, hvis et menneske, et politisk parti, en hær eller en skole ikke angribes af fjenden, for i det tilfælde ville det afgjort betyde, at vi er kørt ind i samme skure som fjenden. Det er godt, hvis vi angribes af fjenden, da det beviser, at vi har draget en klar skillelinje mellem fjenden og os. Det er endnu bedre, hvis fjenden angriber os vildt og maler os helt sorte og uden en eneste god egenskab; det viser, at vi ikke blot har draget en klar skillelinje mellem fjenden og os, men har opnået en hel del i vort arbejde.

At blive angrebet af fjenden er ikke nogen dårlig ting, men en god ting (26. maj 1939). 1. lommeudg. s. 2.*

Vi bør støtte alt det, fjenden går imod, og gå imod alt det, fjenden støtter.

»Interview med tre korrespondenter fra det Centrale Nyhedsbureau, *Sao Tang Pao* og *Hsin Min Pao*» (16. september 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 272.

Vort standpunkt er proletariatets og massernes. For medlemmer af det kommunistiske parti betyder dette at holde sig til partiets standpunkt, holde sig til partiånden og partipolitikken.

Taler ved Yenan-forum om litteratur og kunst (Maj 1942), København 1966, s. 2.

Efter at fjenderne med geværer er blevet udsløttet, vil der stadig være fjender uden geværer; de vil uvægerligt kæmpe desperat mod os, og vi må aldrig tage let på disse fjender. Hvis vi ikke nu rejser og forstår problemet på denne måde, vil vi begå de alvorligste fejl.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomitee« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 207.

Imperialisterne og de hjemlige reaktionære vil med sikkerhed ikke affinde sig med

deres nederlag, og de vil kæmpe til det sidste. Efter at der er fred og orden i hele landet, vil de stadig give sig af med sabotage og skabe forstyrrelser på forskellig vis og vil hver dag og hvert minut prøve at iscenesætte et come-back. Dette er uundgåeligt og hævet over enhver tvivl, og vi må under ingen omstændigheder slække på vor årvågenhed.

Åbningstale ved det første plenarmøde i det Kinesiske Folks Politiske Rådgivende Konference (21. september 1949).

I Kina findes der, skønt den socialistiske omformning i hovedsagen er fuldført med hensyn til ejendomssystemet, og skønt massernes storstilede og stormfulde klassekampe, der var karakteristiske for de forudgående revolutionære perioder, i hovedsagen er bragt til afslutning, stadig rester af de omstyrtede herremands- og kompradorklasser, der findes stadig et bourgeoisie, og omformningen af småborgerskabet er kun lige påbegyndt. Klassekampen er på ingen måde forbi. Klassekampen mellem proletariatet og

bourgeoisiet, klassekampen mellem de forskellige politiske kræfter, og klassekampen på det ideologiske område mellem proletariatet og bourgeoisiet vil fortsat være lang og bugtet og vil til tider endog blive meget akut. Proletariatet søger at omforme verden i overensstemmelse med sin egen verdensanskuelse, og det samme gør bourgeoisiet. I denne henseende er spørgsmålet om, hvem der vil vinde, socialismen eller kapitalismen, endnu ikke virkelig løst.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 26.

Det vil tage en ret lang tidsperiode at afgøre udfaldet af den ideologiske kamp mellem socialisme og kapitalisme i vort land. Årsagen er den, at indflydelsen fra bourgeoisiet og fra de intellektuelle, der kommer fra det gamle samfund, vil forblive i vort land i lang tid endnu, og det samme vil deres klasseideologi. Hvis dette ikke forstås i tilstrækkelig grad, eller slet ikke forstås, vil der blive begået de mest alvorlige fejl,

og nødvendigheden af at føre kampen på det ideologiske område vil blive overset.

Sm. st. s. 26-27.

I vort land vil borgerlig og småborgerlig ideologi, antimarxistisk ideologi fortsætte med at eksistere i lang tid. I det grundlæggende er det socialistiske system blevet etableret i vort land. Vi har vundet den grundlæggende sejr i omformningen af ejendomsretten til produktionsmidlerne, men vi har endnu ikke vundet fuldstændig sejr på den politiske og den ideologiske front. På det ideologiske område er spørgsmålet om, hvem der vil vinde i kampen mellem proletariatet og bourgeoisiet, endnu ikke virkelig løst. Vi må stadig føre en langvarig kamp mod borgerlig og småborgerlig ideologi. Det er forkert ikke at forstå dette og at opgive ideologisk kamp. Alle fejlagtige ideer, alle giftige ukrudtsplanter, alle spøgelser og uhyrer må underkastes kritik; under ingen omstændigheder bør de have lov til at sprede sig uhindret. Imidlertid må kritikken være fuldt argumenteret, analytisk og overbevi-

sende og ikke grov, bureaukratisk, metafysisk eller dogmatisk.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 13.

Både dogmatisme og revisionisme er i modstrid med marxismen. Marxismen må absolut gå fremad; den må udvikle sig sideløbende med praksis' udvikling og kan ikke stå stille. Den ville blive livløs, hvis den forblev stillestående og stereotyp. Imidlertid må marxismens grundlæggende principper aldrig krænkes, da der ellers vil blive begået fejl. Det er dogmatisme at anskue marxismen fra et metafysisk standpunkt og at betragte den som noget stivnet. Det er revisionisme at negere marxismens grundlæggende principper og at negere dens universelle sandhed. Revisionisme er én form for borgerlig ideologi. Revisionisterne benægter forskellene mellem socialisme og kapitalisme, mellem proletariats diktatur og bourgeoisiets diktatur. Det, de gør sig til tals-

mænd for, er i virkeligheden ikke den socialistiske linje, men den kapitalistiske linje. Under de nuværende omstændigheder er revisionisme mere skadelig end dogmatisme. En af vore nuværende vigtige opgaver på den ideologiske front er at udfolde kritik af revisionismen.

Sm. st. s. 13-14.

Revisionisme, eller højreopportuniste, er en borgerlig tankeretning, der er endnu farligere end dogmatisme. Revisionisterne, højreopportunisterne, hylder marxismen i ord; også de angriber »dogmatisme«. Men det, de virkelig angriber, er marxismens kvintessens. De modsætter sig eller forvrænger materialismen og dialektikken, de modsætter sig eller forsøger at svække det folkedemokratiske diktatur og det kommunistiske partis ledende rolle og modsætter sig eller forsøger at svække socialistisk omformning og socialistisk opbygning. Efter den socialistiske revolutions grundlæggende sejr i vort land findes der stadig en række mennesker, der forfængeligt håber på at genrejse det kapi-

talistiske system og bekæmper arbejderklassen på alle fronter, herunder den ideologiske. Og deres højre hånd i denne kamp er revisionisterne.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 28.

III. SOCIALISME OG KOMMUNISME

Kommunismen er på én gang et fuldstændigt system af proletarisk ideologi og et nyt samfundssystem. Den adskiller sig fra enhver anden ideologi og ethvert andet samfundssystem og er det mest fuldstændige, progressive, revolutionære og rationelle system i menneskehedens historie. Feudalismens ideologiske og samfundsmæssige system har kun en plads i det historiske museum. Kapitalismens ideologiske og samfundsmæssige system er også blevet en museumsgenstand i én del af verden (i Sovjetunionen), mens det i andre lande ligner »en døende person, der synker hurtigt, som solen der går ned bag de vestlige høje«, og snart vil blive sat på museum. Alene det kommunistiske ideologiske og samfunds-

mæssige system er fuld af ungdom og vitalitet og fejrer hen over verden med et jordskreds kraft og en tordenkiles styrke.

Om Nyt Demokrati (januar 1940),
København 1966, s. 21.*

Det socialistiske system vil i sidste ende erstatte det kapitalistiske system; dette er en objektiv lov uafhængig af menneskets vilje. Hvor meget de reaktionære end forsøger at holde historiens hjul tilbage, vil revolutionen finde sted før eller senere og vil uundgåeligt triumfere.

»Tale ved mødet i USSR's Øverste Sovjet i anledning af 40-årsdagen for den store socialistiske Oktoberrevolution« (6. november 1957).

Vi kommunister skjuler aldrig vore politiske synspunkter. Ubetinget og hævet over enhver tvivl er det vort fremtids- eller maksimalprogram at føre Kina frem til socialismen og kommunismen. Både vort partis navn og vor marxistiske verdensanskuelse

peger utvetydigt mod dette fremtidens højeste ideal, en fremtid med uforlignelig stråleglans og pragt.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 282.*

Taget som helhed omfatter den kinesiske revolutionære bevægelse ledet af det kommunistiske parti to etaper, nemlig den demokratiske og den socialistiske revolution, der er to væsensforskellige revolutionære processer, og den anden proces kan kun gennemføres, efter at den første er ført til ende. Den demokratiske revolution er den nødvendige forberedelse til den socialistiske revolution, og den socialistiske revolution er den uundgåelige fortsættelse af den demokratiske revolution. Det endemål, som alle kommunister stræber efter, er at hidføre et socialistisk og kommunistisk samfund.

»Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti« (december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 330-31.*

Socialistisk revolution sigter på at befri produktivkræfterne. Overgangen fra individuel til socialistisk, kollektiv ejendom inden for landbrug og håndværk og fra kapitalistisk til socialistisk ejendom inden for privat industri og handel vil uvægerligt hidføre en uhyre befrielse af produktivkræfterne. Således skabes de samfundsmæssige betingelser for en uhyre udvidelse af industri- og landbrugsproduktion.

Tale på den Øverste Statskonference
(25. januar 1956).

Vi er nu ved at gennemføre en revolution ikke blot i samfundssystemet, forandringen fra privat til offentlig ejendom, men også i teknologi, forandringen fra håndværk til storstilet moderne maskinel produktion, og de to revolutioner er indbyrdes forbundne. Inden for landbruget må, med betingelserne som de er i vort land, Kooperation gå forud for anvendelsen af store maskiner (i kapitalistiske lande udvikles landbruget på kapitalistisk vis). Derfor må vi under ingen

omstændigheder betragte industri og landbrug, socialistisk industrialisering og den socialistiske omformning af landbruget som to adskilte og isolerede ting, og under ingen omstændigheder må vi fremhæve den ene og bagatellisere den anden.

Om spørgsmålet om landbrugskooperation (31. juli 1955), 3. udg. s. 19-20.

Det nye samfundssystem er kun lige blevet etableret og kræver tid til at blive konsolideret. Man må ikke gå ud fra, at det nye system kan konsolideres fuldstændigt i samme øjeblik, det er blevet etableret, for det er umuligt. Det må konsolideres skridt for skridt. For at opnå dets endegyldige konsolidering er det nødvendigt ikke blot at hidføre landets socialistiske industrialisering og fastholde den socialistiske revolution på den økonomiske front, men at føre konstante og krævende socialistisk revolutionære kampe og socialistisk opdragelse på den politiske og den ideologiske front. Desuden

kræves forskellige medvirkende internationale faktorer.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 1-2.*

I Kina vil kampen for at konsolidere det socialistiske system, kampen for at afgøre, hvorvidt socialismen eller kapitalismen vil vinde overhånd, endnu tage en lang historisk periode. Men vi bør alle erkende, at socialismens nye system ubestrideligt vil blive konsolideret. Vi kan med sikkerhed opbygge en socialistisk stat med moderne industri, moderne landbrug og moderne videnskab og kultur.

Sm. st. s. 2.

Det antal intellektuelle, der er fjendtlige over for vor stat, er meget lille. De kan ikke lide vor stat, det vil sige proletariatets diktatur, og længes efter det gamle samfund. Når som helst der byder sig en lejlighed, vil de oppiske vanskeligheder og forsøge at

styrte det kommunistiske parti og genrejse det gamle Kina. I forholdet mellem den proletariske og den borgerlige vej, mellem den socialistiske og den kapitalistiske vej vælger disse mennesker stædigt at følge den sidste. I virkeligheden er den vej umulig, og i virkeligheden er de derfor beredt på at kapitulere over for imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen. Sådanne mennesker findes i politiske kredse og i industrielle og handelsmæssige, kulturelle og undervisningsmæssige, videnskabelige og teknologiske og religiøse kredse, og de er yderst reaktionære.

Sm. st.

Det alvorlige problem er opdragelsen af bønderne. Bondeøkonomien er spredt, og sosialiseringen af landbruget vil efter Sovjetunionens erfaring at dømmes kræve lang tid og meget omhyggeligt arbejde. Uden sosialisering af landbruget kan der ikke eksistere en fuldstændig, konsolideret socialisme.

*»Om det folkedemokratiske diktatur«
(30. juni 1949), Udvalgte værker,
bind III, København 1964, s. 255.*

Vi må have tro, for det første på at bonde-masserne er rede til skridt for skridt at gå frem ad socialismens vej under partiets ledelse, og for det andet på at partiet er i stand til at lede bønderne ad denne vej. Disse to punkter er sagens kerne, hovedstrømmen.

*Om spørgsmålet om landbrugskoope-
ration (31. juli 1955), 3. udg. s. 18.**

De ledende organer i kooperativer må etablere fattigbøndernes og de nye lavere middelbønderes dominerende stilling i disse organer, med de gamle lavere middelbønder og de øvre middelbønder – gamle såvel som nye – som den supplerende kraft. Kun således kan enheden mellem fattigbønderne og middelbønderne opnås, kooperativerne konsolideres, produktionen udvides og den socialistiske omformning af alle landdistrikterne på rette måde virkeliggøres i overensstemmelse med partiets politik. I modsat fald kan enhed mellem middelbønderne og fattigbønderne ikke opnås, kooperativerne kan ikke konsolideres, produktionen kan ikke udvides, og den socialistiske omform-

ning af alle landdistrikterne kan ikke gennemføres.

Indledende note til »Hvordan kontrol-
trollen med Wutang kooperativet fra
middelbønderne gik over til fattig-
bønderne« (1955), *Det socialistiske
opsving i Kinas landdistrikter*, kine-
sisk udg., bind II.

Det er væsentligt at skabe enhed med middelbønderne, og det er forkert ikke at gøre det. Men hvem må arbejderklassen og det kommunistiske parti støtte sig på på landet for at skabe enhed med middelbønderne og virkeliggøre den socialistiske omformning af alle landdistrikterne? Så afgjort på ingen andre end fattigbønderne. Det var tilfældet, da kampen mod herremændene blev ført, og jordreformen blev gennemført, og det er tilfældet i dag, hvor kampen mod de rige bønder og andre kapitalistiske elementer føres for at gennemføre den socialistiske omformning af landbruget. I begge disse revolutionære perioder vaklede middelbønderne på de indledende stadier. Det er først efter, at de klart ser begivenheder-

nes almindelige tendens og ser revolutionen sejr nærme sig, at middelbønderne kommer ind i billedet på revolutionens side. Fattigbønderne må arbejde med middelbønderne og vinde dem over på deres side, således at revolutionen dag for dag bliver bredere indtil den endelige sejr.

Indledende note til »Læren fra 'Middelbonde-køoperativet' og 'Fattigbonde-køoperativet' i Fuan amt« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg., bind II.

Der er en alvorlig tendens i retning af kapitalisme blandt de velstående bønder. Denne tendens vil brede sig voldsomt, hvis vi på mindste måde forsømmer politisk arbejde blandt bønderne under kooperationsbevægelsen og i en meget lang periode derefter.

Indledende note til »Der må føres en beslutsom kamp mod tendensen i retning af kapitalisme« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg., bind I.

Landbrugskooperations-bevægelsen har lige fra begyndelsen været en heftig ideologisk og politisk kamp. Intet kooperativ kan oprettes uden at gennemgå en sådan kamp. Før et splinternyt samfundssystem kan bygges på det gamles tomt, må tomten fejes ren. Levn af gamle ideer, der genspejler det gamle system, forbliver uvægerligt i lang tid i folks sind, og de viger ikke let pladsen. Efter at et kooperativ er oprettet, må det gennemgå mange flere kampe, før det kan konsolideres. Selv da kan det bryde sammen i det øjeblik, det slækker på sin indsats.

Indledende note til »En alvorlig læse« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg., bind I.

Kapitalismens spontane kræfter er vokset støt på landet i de senere år, og nye rige bønder er skudt op overalt, og mange velstående middelbønder stræber efter at blive rige bønder. På den anden side lever mange fattigbønder stadig i fattigdom på grund af mangel på tilstrækkelige produktionsmidler.

idet nogle af dem har gæld, og andre sælger eller lejer deres jord ud. Hvis denne tendens fortsætter uhindret, vil polariseringen på landet uundgåeligt forværres for hver dag, der går. De bønder, der mister deres jord, og de, der forbliver i fattigdom, vil klage over, at vi intet gør for at frelse dem fra ruin eller for at hjælpe dem med at overvinde deres vanskeligheder. Ejheller vil de velstående middelbønder, der går i den kapitalistiske retning, være tilfredse med os, for vi vil aldrig kunne tilfredsstille deres krav, medmindre vi har til hensigt at slå ind på den kapitalistiske vej. Kan arbejder-bonde forbundet fortsat stå fast under disse omstændigheder? Tydeligt nok, nej. Der findes ingen løsning på dette problem undtagen på et nyt grundlag. Og det betyder skridt for skridt at hidføre den socialistiske omformning af hele landbruget samtidig med den gradvise virkeliggørelse af socialistisk industrialisering og den socialistiske omformning af håndværk og kapitalistisk industri og handel; med andre ord, det betyder at gennemføre kooperation og afskaffe rigbondeøkonomien og den individuelle økonomi på

landet, således at hele landbefolkningen i stigende grad sammen vil få det godt. Vi hævder, at dette er den eneste vej til at konsolidere arbejder-bonde forbundet.

Om spørgsmålet om landbrugskooperation (31. juli 1955), 3. udg. s. 26-27.*

Med samlet planlægning mener vi planlægning, der tager hensyn til vort lands 600 millioner menneskers interesser. Når vi udarbejder planer, behandler anliggender eller tænker over problemer, må vi gå ud fra den kendsgerning, at Kina har en befolkning på 600 millioner, og vi må aldrig glemme denne kendsgerning.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 24.

Foruden partiets lederskab er vor befolkning på 600 millioner en afgørende faktor. Flere mennesker betyder større gæring af tanker, mere begejstring og mere energi.

Aldrig før har folkemasserne været så inspirerede, så militante og så fulde af gåpåmod som nu.

»Præsentation af et kooperativ« (15. april 1958).

Bortset fra deres andre karakteristika er det fremtrædende ved Kinas 600 millioner mennesker den omstændighed, at de er »fattede og ubeskrevne«. Dette kan synes en dårlig ting, men i virkeligheden er det en god ting. Fattigdom giver stødet til ønsket om forandring, ønsket om handling og ønsket om revolution. På et ubeskrevet ark papir uden nogen plet kan der skrives de friskeste og smukkeste skrifttegn, kan der males de friskeste og smukkeste billeder.

Sm. st.

Efter den kinesiske revolutions landsomfattende sejr og løsningen på jordproblemet vil der stadig eksistere to grundlæggende modsigelser i Kina. Den første er indre, nemlig modsigelsen mellem arbejderklassen

og bourgeoisiet. Den anden er ydre, nemlig modsigelsen mellem Kina og de imperialistiske lande. Følgelig må folkerepublikkens statsmagt under arbejderklassens ledelse ikke svækkes efter den folkedemokratiske revolutions sejr, men må styrkes.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomite« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 212.

»Ønsker I ikke at afskaffe statsmagten?« Jo, det gør vi, men ikke lige nu; vi kan ikke gøre det endnu. Hvorfor ikke? Fordi imperialismen stadig eksisterer, fordi den hjemlige reaktion stadig eksisterer, fordi klasser stadig eksisterer i vort land. Vor øjeblikkelige opgave er at styrke folkets statsapparat – først og fremmest folkets hær, folkets politi og folkets domstole – for at konsolidere det nationale forsvar og beskytte folkets interesser.

»Om det folkedemokratiske diktatur« (30. juni 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 253.

Vor stat er et folkedemokratisk diktatur ledet af arbejderklassen og baseret på arbejder-bonde forbundet. Hvad er dette diktatur beregnet til? Dets første funktion er at undertrykke de reaktionære klasser og elementer og de udbyttere i vort land, der modsætter sig den socialistiske revolution, at undertrykke dem, der forsøger at ødelægge vor socialistiske opbygning, eller med andre ord at løse de interne modsigelser mellem os og fjenden. For eksempel at arrestere, føre retssag mod og dømme visse kontrarevolutionære og at berøve herremænd og bureaukratkapitalister deres stemmeret og deres talefrihed i en nærmere fastsat periode – alt dette falder inden for vort diktaturs område. For at opretholde den offentlige orden og værne folkets interesser er det ligeledes nødvendigt at udøve diktatur over kassebedrøvere, svindlere, brandstiftere, mordere, forbryderbander og andre slyngler, der alvorligt forstyrrer den offentlige orden. Dette diktaturs anden funktion er at beskytte vort land mod undergravning og mulig aggression fra ydre fjender. I det tilfælde er det dette diktaturs opgave at løse den ydre modsigelse mellem os

og fjenden. Dette diktaturs mål er at beskytte hele vort folk, således at det kan helleg sig fredeligt arbejde og opbygge Kina til et socialistisk land med en moderne industri, et moderne landbrug, en moderne videnskab og kultur.

»Om den rette behandling af modsigelser inden for folket« (27. februar 1957), København 1967, s. 5.

Det folkedemokratiske diktatur behøver arbejderklassens ledelse. Thi det er kun arbejderklassen, der er mest fremsynet, mest uselvsk og mest gennemgribende revolutionær. Hele revolutionens historie viser, at uden arbejderklassens ledelse slår revolutionen fejl, og at med arbejderklassens ledelse sejrer revolutionen.

»Om det folkedemokratiske diktatur« (30. juni 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 256.*

Det folkedemokratiske diktatur er baseret på forbundet mellem arbejderklassen, bønderne og byernes småborgerskab og først og

fremmest på forbundet mellem arbejderne og bønderne, fordi disse to klasser udgør 80 til 90 procent af Kinas befolkning. Disse to klasser er hovedkraften i omstyrtelsen af imperialismen og Kuomintang-reaktionen. Overgangen fra nyt demokrati til socialisme afhænger også først og fremmest af deres forbund.

Sm. st.

Klassekamp, kampen for produktion og videnskabelig eksperimenteren er de tre store revolutionære bevægelser for opbygning af et mægtigt socialistisk land. Disse bevægelser er en sikker garanti for, at kommunister vil være frie for bureaukrati og immune over for revisionisme og dogmatisme, og for, at de altid vil forblive uovervindelige. De er en pålidelig garanti for, at proletariatet vil kunne forene sig med de brede arbejdende masser og virkeliggøre et demokratisk diktatur. Hvis i fravær af disse bevægelser herremændene, de rige bønder, de kontrarevolutionære, de dårlige elementer og uhyrer af alle slags fik lov at kravle ud, mens vore kadre lukkede øjnene for alt

dette og i mange tilfælde endog undlod at skelne mellem fjenden og os, men gik i ledtog med fjenden og blev korrumpere, splittede og demoraliserede af ham, hvis vore kadre på denne måde blev trukket ud, eller fjenden kunne snige sig ind, og hvis mange af vore arbejdere, bønder og intellektuelle stod forsvarsløse over for både den bløde og den hårde taktik fra fjendens side, så ville det ikke vare længe, måske kun nogle år eller et tiår eller højst nogle tiår, før en kontrarevolutionær genrejsning i landsmålestok uundgåeligt indtraf, det marxistisk-leninistiske parti ville utvivlsomt blive et revisionistisk parti eller et fascistisk parti, og hele Kina ville ændre farve.

Note til »De syv velskrevne dokumenter fra provinsen Chekiang vedrørende kadres deltagelse i fysisk arbejde« (9. maj 1963), citeret i *Om Hrusjovs forlorte kommunisme og dens historiske lære for verden*, dansk udg. side 46.*

Det folkedemokratiske diktatur bruger to metoder. Over for fjenden bruger det dik-

taturets metode, det vil sige, at det i så lang tid, som det er nødvendigt, ikke lader dem deltage i politisk virksomhed og tvinger dem til at adlyde folkeregeringens love og til at give sig af med fysisk arbejde og gennem fysisk arbejde omforme sig selv til nye mennesker. Over for folket bruger det i modsætning hertil ikke tvangens, men demokratiets metode, det vil sige, at det nødvendigvis må lade dem deltage i politisk virksomhed og ikke tvinger dem til at gøre dette eller hint, men bruger demokratiets metode til at opdrage og overtale dem.

Afsluttende tale ved den anden samling i det Kinesiske Folks Politiske Rådgivende Konferences Første Nationalkomite (23. juni 1950).

Under det kommunistiske partis ledelse gennemfører det kinesiske folk en energisk rettelserbevægelse for at hidføre den hastige udvikling af socialismen i Kina på et fastere grundlag. Det er en bevægelse for gennemførelse af en landsomfattende debat, der både er ledet og fri, en debat i by og på land om sådanne spørgsmål som den sociali-

stiske vej kontra den kapitalistiske vej, statens grundlæggende system og dens vigtigste politiske retningslinjer, parti- og regeringsfunktionærers arbejdsstil og spørgsmålet om folkets velfærd, en debat, der føres ved at fremlægge kendsgerninger og argumentere tingene igennem, for således rigtigt at løse de faktisk eksisterende modsigelser inden for folket, der kræver en øjeblikkelig løsning. Dette er en socialistisk bevægelse for folkets selvopdragelse og selvomformning.

»Tale på USSR's Øverste Sovjets møde i anledning af 40-årsdagen for den store socialistiske Oktoberrevolution« (6. november 1957).

Særdeles krævende opgaver ligger foran os i det store opbygningsarbejde. Skønt der er over 10 millioner medlemmer i vort parti, udgør de stadig et meget lille mindretal af landets befolkning. I regeringsdepartementer og offentlige organisationer og virksomheder må meget arbejde udføres af ikke-partimedlemmer. Det er umuligt at få dette arbejde gjort godt, medmindre vi er gode til

at støtte os på masserne og samarbejde med ikke-partimedlemmer. Samtidig med fortsat at styrke hele partiets enhed må vi også fortsætte med at styrke enheden blandt alle vore nationaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier og folkelige organisationer og konsolidere og udvide den folkedemokratiske enhedsfront, og vi må samvittighedsfuldt frigøre os for ethvert usundt fænomen i noget led i vort arbejde, der er skadeligt for enheden mellem partiet og folket.

»Åbningstale på Kinas kommunistiske Partis 8. kongres« (15. september 1956).

IV. DEN RETTE BEHANDLING AF MODSIGELSER INDEN FOR FOLKET

Vi står over for to typer samfundsmæssige modsigelser – modsigelserne mellem os og fjenden og modsigelserne inden for folket selv. De to er helt forskellige af natur.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 3.

For rigtigt at forstå disse to typer forskellige modsigelser må vi først gøre os klart, hvad der menes med »folket«, og hvad der menes med »fjenden«. . . . På den nuværende etape, den periode hvor socialismen opbygges, falder de klasser, lag og samfundsgrup-

per, der går ind for, støtter og arbejder for den socialistiske opbygnings sag, alle til kategorien folket, mens de samfundskræfter og -grupper, der gør modstand mod den socialistiske revolution og er fjendtlige over for eller saboterer den socialistiske opbygning, alle er folkets fjender.

Sm. st. 8. 3-4.

Under de betingelser, der hersker i Kina i dag, omfatter modsigelserne inden for folket modsigelserne inden for arbejderklassen, modsigelserne inden for bondebefolkningen, modsigelserne inden for intelligensen, modsigelserne mellem arbejderklassen og bondebefolkningen, modsigelserne mellem arbejderne og bønderne på den ene side og de intellektuelle på den anden side, modsigelserne mellem arbejderklassen og andre dele af det arbejdende folk på den ene side og det nationale bourgeoisie på den anden side, modsigelserne inden for det nationale bourgeoisie og således videre. Vor folkeregering er en regering, der på ægte måde repræsen-

terer folkets interesser, det er en regering, der tjener folket. Ikke desto mindre eksisterer der stadig visse modsigelser mellem regeringen og folket. Disse omfatter modsigelser mellem statens interesser, kollektivets interesser og individets interesser; mellem demokrati og centralisme; mellem ledelsen og de ledede; og den modsigelse, der opstår af visse regeringsfunktionærers bureaukratiske arbejdsstil i deres forhold til masserne. Alle disse er også modsigelser inden for folket. Sagt i almindelighed hviler modsigelserne inden for folket på folkets i det grundlæggende sammenfaldende interesser.

Sm. st. 8. 4.

Modsigelserne mellem os og fjenden er antagonistiske modsigelser. Inden for folkets rækker er modsigelserne blandt det arbejdende folk ikke-antagonistiske, mens modsigelserne mellem de udbyttede og de udbytende klasser har et ikke-antagonistisk aspekt foruden et antagonistisk aspekt.

Sm. st.

Hvordan bør i vort folks politiske liv rigtigt skelnes fra forkert i ens ord og handlinger? På grundlag af vor forfatnings principper, viljen hos det overvældende flertal af vort folk og de fælles politiske positioner, der ved forskellige lejligheder er blevet proklameret af vore politiske partier og grupper, er vi af den opfattelse, at kriterierne, sagt i bred almindelighed, bør være som følger:

(1) Ord og handlinger bør hjælpe til at forene og ikke splitte vore forskellige nationaliteters folk.

(2) De bør være gavnlige og ikke skadelige for socialistisk omformning og socialistisk opbygning.

(3) De bør hjælpe til at konsolidere og ikke undergrave eller svække det folkedemokratiske diktatur.

(4) De bør hjælpe til at konsolidere og ikke undergrave eller svække den demokratiske centralisme.

(5) De bør hjælpe til at styrke og ikke forkaste eller svække det kommunistiske partis lederskab.

(6) De bør være gavnlige og ikke skadelige for international socialistisk enhed og verdens fredselkende folks enhed.

Af disse seks kriterier er de vigtigste den socialistiske vej og partiets lederskab.

Sm. st. s. 29.

Spørgsmålet om at undertrykke kontrarevolutionære er et spørgsmål om kamp mellem os og fjenden, en modsigelse mellem os og fjenden. Inden for folket er der nogle, der anskuer dette spørgsmål i et noget andet lys. To slags mennesker har synspunkter, der adskiller sig fra vore. De, der har en højre-tankegang, skelner ikke mellem os og fjenden og opfatter fjenden som vore egne folk. De betragter netop de mennesker som venner, som de brede masser betragter som fjender. De, der har en »venstre«-tankegang, forstørrelser modsigelser mellem os og fjenden i en sådan grad, at de opfatter visse modsigelser inden for folket som modsigelser med fjenden og betragter personer som kontrarevolutionære, der i virkeligheden

ikke er kontrarevolutionære. Begge disse synspunkter er forkerte. Ingen af dem kan føre til den rette behandling af spørgsmålet om undertrykkelse af kontrarevolutionære eller til en rigtig vurdering af dette arbejde.

Sm. st. s. 14.

Kvalitativt forskellige modsigelser kan kun løses ved hjælp af kvalitativt forskellige metoder. For eksempel løses modsigelsen mellem proletariatet og bourgeoisiet ved hjælp af den socialistiske revolutions metode; modsigelsen mellem de store folkemasser og det feudale system løses ved hjælp af den demokratiske revolutions metode; modsigelsen mellem kolonierne og imperialismen løses ved hjælp af den nationale revolutionære krigs metode; modsigelsen mellem arbejderklassen og bondeklassen i det socialistiske samfund løses ved hjælp af kollektiveringens og mekaniseringens metode inden for landbruget; modsigelse inden for det kommunistiske parti løses ved hjælp af kritikens og selvkritikkens metode; mod-

sigelsen mellem samfundet og naturen løses ved hjælp af den metode at udvikle produktivkræfterne. . . . Princippet om at bruge forskellige metoder til løsning af forskellige modsigelser er et princip, som marxister-leninister strengt må overholde.

*»Om modsigelse« (august 1937),
Udvalgte værker, bind I, s. 321-22.*

Eftersom de er forskellige af natur må modsigelserne mellem os og fjenden og modsigelserne inden for folket løses ved hjælp af forskellige metoder. For at sige det kort: I første tilfælde drejer det sig om at drage en klar skillelinje mellem os og fjenden, og i sidste om at drage en klar skillelinje mellem rigtigt og forkert. Det er naturligvis sandt, at skillelinjen mellem os og fjenden også drejer sig om rigtigt og forkert. For eksempel drejer spørgsmålet om, hvem der har ret, vi eller de hjemlige og udenlandske reaktionære, imperialisterne, de feudale og bureaukrat-kapitalisterne, sig også om rigtigt og forkert, men det er i en anden

kategori end spørgsmålet om rigtigt og forkert inden for folket.

Om den rette behandling af modigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 5.

Den eneste måde at løse spørgsmål af ideologisk natur eller stridsspørgsmål inden for folket på er at anvende den demokratiske metode, metoden med diskussion, med kritik, med overtalelse og opdragelse, og ikke metoden med tvang eller pres.

Sm. st. s. 7.

For på effektiv måde at kunne udføre deres produktion og studier og for på ordnet måde at tilrettelægge deres tilværelse ønsker folket, at deres regering og de, der står i spidsen for produktionen og for kulturelle og undervisningsmæssige organisationer, udsteder passende ordrer af bindende natur. Sund fornuft siger, at opretholdelsen af offentlig orden ville være umulig uden sådanne administrative regulativer. Admini-

strative ordrer og metoden med overtalelse og opdragelse supplerer hinanden i løsningen af modigelser inden for folket. Selv administrative regulativer af hensyn til opretholdelse af offentlig orden må ledsages af overtalelse og opdragelse, for i mange tilfælde vil regulativer alene ikke virke.

Sm. st. s. 7-8.

Bourgeoisiet og småborgerskabet vil uundgåeligt give udtryk for deres egne ideologier. De vil uundgåeligt med alle mulige midler stædigt ytre sig om politiske og ideologiske spørgsmål. Man kan ikke vente, at de skal gøre andet. Vi bør ikke bruge undertrykkelsens metode og forhindre dem i at ytre sig, men bør lade dem få lov at gøre det og samtidig argumentere med dem og rette passende kritik mod dem. Vi må uden tvivl kritisere forkerte opfattelser af enhver afskygning. Det ville bestemt ikke være rigtigt at afstå fra kritik, se til, mens forkerte opfattelser breder sig uhindret, og tillade dem at være enerådende. Fejl må kritiseres, og

giftige ukrudtsplanter bekæmpes, hvor som helst de dukker op. Imidlertid bør en sådan kritik ikke være dogmatisk, og den metafysiske metode bør ikke benyttes, hvorimod der bør udfoldes bestræbelser for at anvende den dialektiske metode. Det, der er brug for, er videnskabelig analyse og overbevisende argumenteren.

Sm. st., s. 28.

At kritisere folkets mangler er nødvendigt . . . men når vi gør det, må vi på sand måde indtage folkets standpunkt og tale ud fra helhjertet iver efter at beskytte og opdrage det. At behandle kammerater som fjender er at gå over på fjendens standpunkt.

Taler ved Yenan-forum om litteratur og kunst (maj 1942), København 1966, s. 23.*

Modsigelse og kamp er universelle og absolutte, men metoderne til at løse modsigelser, det vil sige kampformerne, varierer

efter forskellene i modsigelsernes natur. Nogle modsigelser er kendetegnet ved åben antagonisme, andre er det ikke. I overensstemmelse med tingenes konkrete udvikling udvikler visse modsigelser, der oprindeligt var ikke-antagonistiske, sig til antagonistiske, mens andre, der oprindeligt var antagonistiske, udvikler sig til ikke-antagonistiske.

»Om modsigelse« (august 1937),
Udvalgte værker, bind I, s. 344.

Under almindelige omstændigheder er modsigelser inden for folket ikke antagonistiske. Men hvis de ikke behandles hensigtsmæssigt, eller hvis vi slækker på vor årvågenhed og sænker kården, kan antagonisme opstå. I et socialistisk land er en udvikling af denne art almindeligvis kun et lokalt og midlertidigt fænomen. Grunden er, at systemet med menneskets udbytning af mennesket er afskaffet, og at folkets interesser i det grundlæggende er de samme.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 9.

I vort land hører modsigelsen mellem arbejderklassen og det nationale bourgeoisie til kategorien modsigelser inden for folket. I det store og hele er klassekampen mellem de to en klassekamp inden for folkets rækker, fordi det kinesiske nationale bourgeoisie har en dobbeltkarakter. I den borgerlig-demokratiske revolutions periode havde det både en revolutionær og en forsoningspræget side ved sin karakter. I den socialistiske revolutions periode udgør udbytningen af arbejderklassen i profitøjemed den ene side af det nationale bourgeois karakter, mens dets støtte til forfatningen og dets villighed til at acceptere socialistisk omformning udgør den anden. Det nationale bourgeoisie adskiller sig fra imperialisterne, herremændene og bureaukrat-kapitalisterne. Modsigelsen mellem det nationale bourgeoisie og arbejderklassen er en modsigelse mellem udbytte og den udbyttede og er af natur antagonistisk. Men under Kinas konkrete betingelser kan denne antagonistiske klassemodsigelse, hvis den behandles hensigtsmæssigt, omformes til en ikke-antagonistisk og løses ved hjælp af fredelige metoder. Den vil imid-

lertid forandre sig til en modsigelse mellem os og fjenden, hvis vi ikke behandler den hensigtsmæssigt og ikke følger politikken for at skabe enhed med, kritisere og opdrage det nationale bourgeoisie, eller hvis det nationale bourgeoisie ikke accepterer denne vort politik.

Sm. st. s. 4-5.

Den [den kontrarevolutionære opstand i Ungarn i 1956] drejede sig om, at reaktionære inden for et socialistisk land i ledtog med imperialisterne forsøgte at nå deres konspiratoriske mål ved at udnytte modsigelser inden for folket til at anstifte splid og oppiske forstyrrelser. Denne lære fra de ungarske begivenheder fortjener opmærksomhed.

Sm. st. s. 9.*

V. KRIG OG FRED

Krig er den højeste form for kamp for at løse modsigelser, når de har udviklet sig til et vist stade, mellem klasser, nationer, stater eller politiske grupper, og den har eksisteret lige siden privatejendoms og klassers opståen.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936),
Udvalgte værker, bind I, s. 180.

»Krig er fortsættelsen af politik«. I denne betydning er krig politik, og selve krigen er en politisk handling; der har fra tidernes morgen aldrig været en krig, der ikke havde politisk karakter. . . .

Men krig har sine egne specielle karakteristika, og i denne betydning kan den ikke ligestilles med politik i almindelighed. »Krig

er fortsættelsen af politik med andre . . . midler.« Når politikken udvikler sig til et vist stade, udover hvilket den ikke kan gå videre med de sædvanlige midler, bryder krig ud for at feje hindringerne af vejen. . . . Når hindringen er fjernet, og vort politiske mål nået, standser krigen. Men hvis hindringen ikke fuldstændigt fejes bort, må krigen fortsætte, til målet er fuldt opnået. . . . Det kan derfor siges, at politik er krig uden blodsudgydelse, mens krig er politik med blodsudgydelse.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 152-53.*

Historien viser, at krige inddeles i to arter, retfærdige og uretfærdige. Alle krige, der er progressive, er retfærdige, og alle krige, der hæmmer fremskridt, er uretfærdige. Vi kommunister modsætter os alle uretfærdige krige, der hæmmer fremskridt, men vi modsætter os ikke progressive, retfærdige krige. Ikke blot modsætter vi kommunister os ikke retfærdige krige, vi deltager aktivt i dem. Hvad uretfærdige krige angår, er den

første verdenskrig et eksempel, hvor begge parter kæmpede for imperialistiske interesser; derfor modsatte kommunisterne i hele verden sig med fasthed denne krig. Måden at modsætte sig en krig af denne art på består i at gøre alt, hvad der er muligt, for at forhindre den, før den bryder ud, og, når først den bryder ud, at bekæmpe krig med krig, at bekæmpe uretfærdig krig med retfærdig krig, når som helst det er muligt.

Sm. st. s. 150.

Revolutioner og revolutionære krige er uundgåelige i et classesamfund, og uden dem er det umuligt at gennemføre noget spring i den samfundsmæssige udvikling og at omstyrte de reaktionære herskende klasser og derfor umuligt for folket at vinde politisk magt.

»Om modsigelse« (august 1937),
Udvalgte værker, bind I, s. 344.*

Revolutionær krig er en modgift, der ikke blot tilintetgør fjendens gift, men også ren-

ser os for vort eget smuds. Enhver retfærdig, revolutionær krig er udstyret med uhyre kraft og kan omforme mange ting eller bane vejen for deres omformning. Den kinesisk-japanske krig vil omforme både Kina og Japan; forudsat at Kina fastholder Modstandskrigen og enhedsfronten, vil det gamle Japan med sikkerhed blive omformet til et nyt Japan og det gamle Kina til et nyt Kina, og mennesker og alt andet i både Kina og Japan vil blive omformet under og efter krigen.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 131.*

Enhver kommunist må fatte den sandhed, at »Politisk magt vokser ud af et geværløb«.

»Problemer om krig og strategi« (6. november 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 224.

Magterobringen ved hjælp af væbnet magt, løsningen af problemet ved hjælp af krig, er den centrale opgave og den højeste

form for revolution. Dette marxistisk-leninistiske princip for revolution gælder universelt, for Kina og for alle andre lande.

Sm. st. s. 219.

Uden væbnet kamp ville hverken proletariatet eller folket eller det kommunistiske parti have nogen som helst position i Kina, og det ville være umuligt for revolutionen at sejre. I disse år [de 18 år siden partiets grundlæggelse] er vort partis udvikling, konsolidering og bolsjevisering foregået under revolutionære krige; uden væbnet kamp ville det kommunistiske parti viselig ikke være, hvad det er i dag. Kammerater i hele partiet må aldrig glemme denne erfaring, som vi har betalt for med blod.

»Præsentation af *Kommunistene*« (4. oktober 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 292.*

Ifølge den marxistiske teori om staten er hæren statsmagtens vigtigste bestanddel. Enhver, der ønsker at erobre og bevare stats-

magten, må have en stærk hær. Nogle mennesker gør nar af os som fortalere for »krigens almagt«. Ja, vi er fortalere for revolutionær krigs almagt; det er godt, ikke dårligt, det er marxistisk. Det russiske kommunistiske partis geværer skabte socialismen. Vi vil skabe en demokratisk republik. Erfaring i klassekampen i imperialismens æra lærer os, at det kun er ved hjælp af geværets magt, at arbejderklassen og de arbejdende masser kan slå det væbnede bourgeoisi og de væbnede herremænd; i denne betydning kan vi sige, at kun med geværer kan hele verden omformes.

»Problemer om krig og strategi« (6. november 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 225.

Vi er fortalere for afskaffelse af krig, vi ønsker ikke krig; men krig kan kun afskaffes gennem krig, og for at slippe af med geværet er det nødvendigt at gribe til geværet.

Sm. st.

Krig, dette uhyre af gensidig nedslagtning mellem mennesker, vil endegyldigt blive elimineret af det menneskelige samfunds fremskridt, og tilmed i en ikke alt for fjern fremtid. Men der er kun én måde at eliminere den på, og det er at bekæmpe krig med krig, at bekæmpe kontrarevolutionær krig med revolutionær krig, at bekæmpe national kontrarevolutionær krig med national revolutionær krig og at bekæmpe kontrarevolutionær klassekrig med revolutionær klassekrig. . . . Når det menneskelige samfund når frem til det punkt, hvor klasser og stater er elimineret, vil der ikke være flere krige, kontrarevolutionære eller revolutionære, uretfærdige eller retfærdige; det bliver æraen med evig fred for menneskeheden. Vort studium af lovene for revolutionære krige udspringer af ønsket om at eliminere alle krige; heri ligger forskellen mellem os kommunister og alle de udbytende klasser.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936),
Udvalgte værker, bind I, s. 182-83.

Vort land og alle de andre socialistiske lande ønsker fred; det samme gør folkene i alle verdens lande. De eneste, der begærer krig og ikke ønsker fred, er visse monopol-kapitalistiske grupper i en håndfuld imperialistiske lande, der er afhængige af aggression for at skaffe sig deres profitter.

»Åbningstale på Kinas kommunistiske Partis 8. kongres« (15. september 1956).

For at opnå varig verdensfred må vi yderligere udvikle vort venskab og samarbejde med broderlandene i den socialistiske lejr og styrke vor solidaritet med alle fredsel-skende lande. Vi må stræbe efter at oprette normale diplomatiske forbindelser, på grundlag af gensidig respekt for territorial ukrænkelighed og suverænitet og af lighed og gensidig fordel, med alle lande, der er villige til at leve sammen med os i fred. Vi må yde aktiv støtte til den nationale selvstændigheds- og befrielsesbevægelse i lande i Asien, Afrika og Latinamerika såvel som til

fredsbevægelsen og til retfærdige kampe i alle verdens lande.

Sm. st.

Hvad de imperialistiske lande angår, bør vi forene os med deres folk og stræbe efter at sameksistere fredeligt med disse lande, gøre forretninger med dem og forhindre en mulig krig, men vi bør under ingen omstændigheder nære nogle urealistiske illusioner om dem.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 37.

Vi ønsker fred. Hvis imperialismen imidlertid insisterer på at udkæmpe en krig, vil vi intet alternativ have, men må træffe den faste beslutning at kæmpe til enden, før vi går videre med vor opbygning. Hvis man dag ud og dag ind er bange for krig, hvad vil man så gøre, hvis krigen i sidste ende kommer? Først sagde jeg, at østenvinden blæser kraftigere end vestenvinden, og at

krig ikke vil bryde ud, og nu har jeg tilføjet disse forklaringer om situationen i tilfælde af, at krig skulle bryde ud. Begge muligheder er således blevet taget i betragtning.

Tale ved Moskva-mødet for kommunistiske og arbejderpartier (18. november 1957), citeret i »Erklæring fra talsmanden for den kinesiske regering« (1. september 1963).⁴

Folk hele verden over diskuterer nu, om en tredje verdenskrig vil bryde ud eller ej. Omkring dette spørgsmål må vi også være åndeligt forberedte og foretage nogen analyse. Vi er med fasthed for fred og imod krig. Men hvis imperialisterne insisterer på at udløse en ny krig, bør vi ikke være bange for den. Vor holdning til dette spørgsmål er den samme som vor holdning over for enhver forstyrrelse: For det første er vi imod den; for det andet er vi ikke bange for den. Den første verdenskrig blev efterfulgt af Sovjetunionens fødsel, med en befolkning på 200 millioner. Den anden verdenskrig blev efterfulgt af den socialistiske lejrs opståen med en samlet befolkning på 900 mil-

lioner. Hvis imperialisterne insisterer på at iværksætte en tredje verdenskrig, er det en given ting, at endnu flere hundrede millioner vil vende sig til socialismen, og så vil der ikke være megen plads tilovers på Jorden til imperialisterne; det er også sandsynligt, at hele imperialismens bygning fuldstændigt vil styrte sammen.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 33.

Skabe vanskeligheder, komme til kort, skabe vanskeligheder igen, komme til kort igen . . . til deres dommedag; det er imperialisternes og alle reaktionæres logik verden over i deres behandling af folkets sag, og de vil aldrig gå imod denne logik. Dette er en marxistisk lov. Når vi siger »imperialismen er rovgridsk«, mener vi, at dens natur aldrig vil ændre sig, at imperialisterne aldrig vil lægge slagterknivene fra sig, at de aldrig vil blive buddhaer, til deres dommedag.

Kæmpe, komme til kort, kæmpe igen, komme til kort igen, kæmpe igen . . . til sin sejr; det er folkets logik, og heller ikke det

vil nogensinde gå imod denne logik. Det er endnu en marxistisk lov. Det russiske folks revolution fulgte denne lov, og det samme har det kinesiske folks revolution gjort.

»Kast illusionerne bort, gør rede til kamp« (14. august 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 264.*

Blot fordi vi har vundet sejr, må vi aldrig slække på vor årvågenhed mod imperialisternes og deres håndlangeres rasende hævnplaner. Enhver, der slækker på årvågenheden, vil afvæbne sig selv politisk og bringe sig selv i en passiv stilling.

»Tale til den Nye Politiske Rådgivende Konferences forberedende komite« (15. juni 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 245.

Imperialisterne og deres håndlangere, de kinesiske reaktionære, vil ikke affinde sig med deres nederlag i dette land Kina. De vil fortsat rotte sig sammen mod det kinesiske folk på enhver mulig måde. De vil for

eksempel smugle deres agenter ind i Kina for at så splid og uro. Det er sikkert og vist; de vil aldrig forsømme en sådan aktivitet. For at tage et andet eksempel: Imperialisterne vil opildne de kinesiske reaktionære og endog sætte deres egne styrker ind for at blokere Kinas havne. De vil gøre dette så længe, det er muligt. Ydermere, hvis de stadig higer efter eventyr, vil de bruge nogle af deres tropper til at invadere og forstyrre Kinas grænser; heller ikke dette er umuligt. Alt dette må vi i fuldt omfang tage hensyn til.

Sm. st. s. 244-45.*

Verden skrider fremad, fremtiden er lys, og ingen kan ændre denne almindelige historiske udviklingstendens. Vi bør udfolde konstant propaganda blandt folket omkring kendsgerningerne om verdens fremskridt og den lyse fremtid, der ligger foran os, således at det vil opbygge sin tillid til sejren.

»Om Chungking-forhandlingernes (17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 43.

Kommanderende og kæmpende i hele det Kinesiske Folks Befrielseshær må absolut på ingen måde slække på deres kampvilje; enhver tankegang, der slækker på kampviljen og forklejner fjenden, er forkert.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomite« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 205.*

VI. IMPERIALISME OG ALLE REAKTIONÆRE ER PAPIRTIGRE

Alle reaktionære er papirtigre. I ydre fremtræden er de reaktionære frygtindgydende, men i virkeligheden er de ikke så mægtige. Fra et langfristet synspunkt er det ikke de reaktionære, men folket, der er virkelig mægtigt.

»Samtale med den amerikanske korrespondent Anna Louise Stronge (august 1946), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 70.

Ganske som der ikke findes én eneste ting i verden uden dobbelt natur (dette er loven om modsætningers enhed), således har imperialismen og alle reaktionære en dobbelt natur – de er rigtige tigre og papirtigre

på én og samme tid. I fortidens historie var slaveejerklassen, den feudale godsejerklasse og bourgeoisiet, før de vandt statsmagten og i nogen tid derefter, energiske, revolutionære og progressive; de var rigtige tigre. Men efterhånden som tiden gik, forandredes disse herskende klasser skridt for skridt til det omvendte, forandredes til reaktionære, forandredes til tilbagestående folk, forandredes til papirtigre, fordi deres modsætninger – slaveklassen, bondeklassen og proletariatet – voksede i styrke skridt for skridt og kæmpede heftigere og heftigere imod dem. Og i sidste ende blev de styrtet, eller vil blive styrtet, af folket. De reaktionære, tilbagestående, forrådnende klasser bevarede denne dobbelte natur selv i deres sidste kamp på liv og død mod folket. På den ene side var de rigtige tigre; de åd folk, åd folk i millioner og atter millioner. Folkets kamps sag gennemgik en periode med vanskeligheder og strabadser, og der var mange sving og bugtninger på vejen. At ødelægge imperialismens, feudalismens og bureaukrat-kapitalismens styre i Kina tog det kinesiske folk mere end hundrede år og kostede det mange

millioner menneskeliv før sejren i 1949. Se blot! Var de ikke levende tigre, jerntigre, rigtige tigre? Men til sidst forandredes de til papirtigre, døde tigre, bønnegelétigre. Dette er historiske kendsgerninger. Har folk ikke set eller hørt om disse kendsgerninger? Der har i sandhed været tusinder og titusinder af dem! Tusinder og titusinder! Derfor må imperialismen og alle reaktionære betragtes i deres væsen, fra et langfristet synspunkt, fra et strategisk synspunkt ses som det, de er – papirtigre. Herpå må vi bygge vor strategiske tankegang. På den anden side er de også levende tigre, jerntigre, rigtige tigre, der kan æde folk. Herpå må vi bygge vor taktiske tankegang.

Tale på Wuchang-mødet i Kinas kommunistiske Partis centralkomité politiske bureau (1. december 1958), citeret i den forklarende note til »Samtale med den amerikanske korrespondent Anna Louise Strong«, *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 68-69.*

Jeg har sagt, at alle de efter sigende mægtige reaktionære blot er papirtigre. Årsagen er, at de er adskilt fra folket. Se blot! Var Hitler ikke en papirtiger? Blev Hitler ikke styrtet? Jeg sagde også, at tsaren af Rusland, kejseren af Kina og den japanske imperialisme allesammen var papirtigre. Som vi ved, blev de alle styrtet. Den amerikanske imperialisme er endnu ikke blevet styrtet, og den har atombomben. Jeg tror, at den ligeledes vil blive styrtet. Den er også en papirtiger.

Tale ved Moskva-mødet for kommunistiske og arbejderpartier (18. november 1957).

»At løfte en klippeblok blot for at tabe den ned over sine egne fødder« er et kinesisk folkeligt udtryk for at beskrive visse tåbers opførsel. De reaktionære i alle lande er tåber af denne slags. I sidste ende tjener deres forfølgelse af de revolutionære kun til at fremskynde folkerevolutionerne i bredere

og mere intens målestok. Havde den russiske tsars og Chiang Kai-sheks forfølgelse af de revolutionære ikke denne funktion i de store russiske og kinesiske revolutioner?

»Tale ved mødet i USSR's Øverste Sovjet i anledning af 40-årsdagen for den store socialistiske Oktoberrevolution« (6. november 1957).

Den amerikanske imperialisme invaderede Kinas territorium Taiwan og har holdt det besat i de sidste ni år. For kort tid siden sendte den sine væbnede styrker ud for at invadere og besætte Libanon. De Forenede Stater har oprettet hundreder af militærbaser i mange lande over hele verden. Kinas territorium Taiwan, Libanon og alle de Forenede Staters militærbaser på fremmed jord er lige så mange løkker om den amerikanske imperialismes hals. Løkkerne er blevet lagt til rette af amerikanerne selv og af ingen andre, og det er dem selv, der har lagt disse løkker om deres egen hals og har rakt rebenes ender til det kinesiske folk, folkene i de arabiske lande og alle verdens folk, der elsker fred og modsætter sig aggression. Jo

længere de amerikanske aggressorer forbliver disse steder, desto mere snærende bliver løkkerne omkring deres hals.

Tale på den Øverste Statskonference (8. september 1958).

Imperialismen vil ikke vare længe, fordi den altid gør onde ting. Den vedbliver med at træne og støtte reaktionære i alle lande, der er imod folket, den har med magt tilrevet sig mange kolonier og halvkolonier og mange militærbaser, og den truer freden med atomkrig. Tvunget dertil af imperialismen rejser mere end 90 procent af verdens folk sig derfor eller vil rejse sig i kamp imod den. Imidlertid er imperialismen stadig i live, den går stadig amok i Asien, Afrika og Latinamerika. I Vesten undertrykker imperialismen stadig folket hjemme. Denne situation må forandres. Det er alverdens folks opgave at gøre ende på den aggression og undertrykkelse, der begås af imperialismen og især af den amerikanske imperialisme.

Interview med en korrespondent fra Hsinhua Telegrambureau (29. september 1958).

Den amerikanske imperialisme, der har skaltet og valtet overalt, har gjort sig til fjende af verdens folk og har i stigende grad isoleret sig selv. De, der nægter at blive slavebundne, vil aldrig lade sig kue af atombomberne og brintbomberne i de amerikanske imperialisters hænder. Verdens folks brusende flodbølge imod de amerikanske aggressorer er uimodståelig. Deres kamp mod den amerikanske imperialisme og dens lakajer vil med sikkerhed vinde stadig større sejre.

»Erklæring til støtte for det panamanske folks retfærdige patriotiske kamp mod den amerikanske imperialisme« (12. januar 1964), *Folk i hele verden, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres lakajer*, 2. udg. s. 9-10.

Hvis de amerikanske monopolkapitalistiske grupper vedblivende fører deres aggressions- og krigspolitik videre, vil den dag uvægerligt komme, hvor de bliver hængt af

folket i hele verden. Den samme skæbne venter de Forenede Staters medskyldige.

Tale på den Øverste Statskonference (8. september 1958).

Over en lang periode har vi udviklet denne grundsætning for kampen mod fjenden: Strategisk bør vi foragte alle vore fjender, men taktisk bør vi tage dem allesammen alvorligt. Dette betyder også, at vi må foragte fjenden med hensyn til helheden, men at vi må tage ham alvorligt med hensyn til hvert enkelt konkret spørgsmål. Hvis vi ikke foragter fjenden med hensyn til helheden, vil vi begå opportunismens fejl. Marx og Engels var kun to enkeltpersoner, og alligevel erklærede de allerede på det tidlige tidspunkt, at kapitalismen ville blive styrtet i hele verden. Men i behandlingen af konkrete problemer og specifikke fjender vil vi begå eventyrpolitikens fejl, medmindre vi tager dem alvorligt. I krig kan slag kun udkæmpes ét for ét, og fjendens styrker kan kun tilintetgøres én for én. Fabrikker kan

kun bygges én for én. Bønderne kan kun pløje jorden stykke for stykke. Det samme gælder også med hensyn til at sætte et måltid til livs. Strategisk tager vi let på det at sætte et måltid til livs – vi ved, vi kan gøre det færdigt. Men i virkeligheden spiser vi det mundfuld for mundfuld. Det er umuligt at sluge et helt festmåltid i én mundfuld. Dette er kendt som en stykkevis løsning. I militær sprogbrug kaldes det at udslette fjendens styrker én for én.

Tale ved Moskva-mødet for kommunistiske og arbejderpartier (18. november 1957).

Det er min opfattelse, at den internationale situation nu har nået et nyt vendepunkt. Der blæser to vinde i verden i dag, østenvinden og vestenvinden. Der findes et kinesisk ordsprog: »Enten blæser østenvinden kraftigere end vestenvinden, eller også blæser vestenvinden kraftigere end østenvinden«. Jeg tror, det er karakteristisk for situationen

i dag, at østenvinden blæser kraftigere end vestenvinden. Det vil sige, at socialismens kræfter i overvældende grad er blevet imperialismens kræfter overlegne.

Sm. st.

VIL VOVE AT KÆMPE OG VOVE AT VINDE

Verdens folk, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres håndlangere! Verdens folk, vær modige, vov at kæmpe, byd vanskeligheder trods og gå frem bølge efter bølge. Så vil hele verden tilhøre folket. Uhyrer af alle slags vil blive ødelagt.

»Erklæring til støtte for folket i Congo (L) mod amerikansk aggression« (28. november 1964), *Folk i hele verden, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres lakajer*, 2. udg. s. 14.

Kinas kommunistiske Parti indså efter at have foretaget en klartskuende vurdering af den internationale og hjemlige situation på grundlag af marxismen-leninismens viden-skab, at alle angreb fra de hjemlige og uden-

landske reaktionæres side ikke blot måtte slås tilbage, men kunne slås tilbage. Da mørke skyer viste sig på himlen, påpegede vi, at dette kun var midlertidigt, at mørket snart ville svinde og solen bryde igennem.

»Den øjeblikkelige situation og vore opgaver« (25. december 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 111.*

Historien viser, at alle reaktionære kræfter på tærskelen til udslettelse uvægerligt fører en sidste desperat kamp mod de revolutionære kræfter, og nogle revolutionære er tilbøjelige til for en tid at lade sig føre bag lyset af dette fænomen med ydre styrke, men indre svaghed, idet de ikke fatter den væsentlige kendsgerning, at fjenden nærmer sig udslettelse, mens de selv nærmer sig sejr.

»Vendepunktet i den anden verdenskrig« (12. oktober 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 103.

Hvis de [Kuomintang] slås, vil vi ud-slette dem fuldstændigt. Sagerne stiller sig

således: Hvis de angriber, og vi udsletter dem, har de den tilfredsstillelse; udslet nogen, nogen tilfredsstillelse; udslet flere, mere tilfredsstillelse; udslet hele bundtet, fuldstændig tilfredsstillelse. Kinas problemer er komplicerede, og vore hjerner må også være lidt komplicerede. Hvis de begynder at slå, slår vi igen, slås for at vinde fred.

»Om Chungking-forhandlingerne« (17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 40.*

Hvis nogen angriber os, og hvis betingelserne for slag er gunstige, vil vi med sikkerhed handle i selvforsvar for beslutningsomt, gennemgribende, helt og fuldstændigt at udslette ham (vi slår ikke overilet, men når vi slår, må vi vinde). Vi må aldrig lade os kue af de reaktionæres stoltsen.

»Om fredsforhandlinger med Kuomintang – cirkulære fra centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti« (26. august 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 35.*

Hvad vore ønsker angår, ønsker vi ikke at kæmpe så meget som én eneste dag. Men hvis omstændighederne tvinger os til at kæmpe, kan vi kæmpe til det sidste.

»Samtale med den amerikanske korrespondent Anna Louise Strong« (august 1946), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 67.

Vi er for fred. Men så længe den amerikanske imperialisme nægter at opgive sine arrogante og urimelige krav og sin plan om at udvide aggressionen, består den eneste kurs for det kinesiske folk i at forblive besluttet på fortsat at kæmpe side om side med det koreanske folk. Ikke at vi er krigeriske. Vi er villige til at standse krigen straks og lade de tilbageværende spørgsmål vente på en senere løsning. Men den amerikanske imperialisme er ikke villig hertil. Udmærket, så lad kampene fortsætte. Hvor mange år den amerikanske imperialisme end ønsker at kæmpe, er vi rede til at kæmpe lige til det øjeblik, hvor den er villig til at standse,

lige til det øjeblik, hvor det kinesiske og det koreanske folk har vundet fuldstændig sejr.

Tale på det Kinesiske Folks Politiske Rådgivende Konferences Første Nationalkomites fjerde samling (7. februar 1953).

Vi bør befri vore rækker for al kraftløs tankegang. Alle synspunkter, der overvurderer fjendens styrke og undervurderer folkets styrke, er forkerte.

»Den øjeblikkelige situation og vore opgaver« (25. december 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 124.

De undertrykte folk og nationer må ikke fæstne deres håb om befrielse på imperialismens og dens lakajers »fornuft«. De vil kun sejre ved at styrke deres enhed og fastholde deres kamp.

»Erklæring imod USA-Ngo Dinh Diem klikens aggression mod det sydlige Vietnam og nedslagtning af dets folk« (29. august 1963), *Folk i hele verden, foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres lakajer*, 2. udg. s. 6.

Uanset hvornår denne landsomfattende borgerkrig bryder ud, må vi være vel forberedte. Hvis den kommer snart, skal vi sige i morgen tidlig, bør vi også være forberedte. Det er punkt ét. I den øjeblikkelige internationale og indenlandske situation er det muligt, at borgerkrigen for en tid kan holdes begrænset i omfang og lokaliseres. Det er punkt to. Punkt ét er, hvad vi bør forberede os på, punkt to er det, der har eksisteret i lang tid. Kort sagt, vi må være forberedte. Hvis vi er forberedte, vil vi på rigtig måde kunne give os i kast med enhver kompliceret situation.

»Situationen og vor politik efter sejren i Modstandskrigen mod Japan« (13. august 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 21.

VIII. FOLKEKRIG

Den revolutionære krig er en massernes krig; den kan kun føres ved at mobilisere masserne og støtte sig til dem.

»Drag omsorg for massernes trivsel, læg vægt på arbejdsmetoder« (27. januar 1934), *Udvalgte værker*, bind I, s. 147.*

Hvad er en sand bastion af jern? Det er masserne, de millioner og atter millioner af mennesker, der ægte og oprigtigt støtter revolutionen. Det er den virkelige jernbastion, som det er umuligt, og absolut umuligt, for nogen kraft på jorden at knuse. Kontrarevolutionen kan ikke knuse os; tværtimod, vi vil knuse den. Idet vi skarer millioner og atter millioner af mennesker omkring den revolutionære regering og udvider vor revolu-

tionære krig, vil vi udslutte al kontrarevolution og overtage hele Kina.

Sm. st. s. 150.*

Den rigeste kilde til kraft til at føre krig ligger i folkemasserne. Det er hovedsagelig på grund af de kinesiske massers uorganiserede tilstand, at Japan vover at tyrannisere os. Når denne mangel er afhjulpet, så vil den japanske aggressor, som en gal tyr der farer ind i en ring af flammer, være omringet af hundreder af millioner af vort folk, der har rejst sig, den blotte lyd af deres stemmer vil slå ham med rædsel, og han vil brænde til døde.

»Om langvarig krig« (maj 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 186.

Imperialisterne tyranniserer os på en sådan måde, at vi bliver nødt til at tage alvorligt fat på dem. Ikke blot må vi have en magtfuld, regulær hær, vi må også organisere kontingenter af folkemilitsen i stor målestok. Dette vil i tilfælde af invasion

gøre det vanskeligt for imperialisterne at bevæge sig så meget som en tomme i vort land.

Interview med en korrespondent for Hsinhua Telegrambureau (29. september 1958).

Hvis man betragter den revolutionære krig som helhed, supplerer folkeguerillaernes operationer og den Røde Hærs hovedstyrkers operationer hinanden som et menneskes højre arm og venstre arm, og hvis vi kun havde den Røde Hærs hovedstyrker uden folkeguerillaerne, ville vi være som en enarmet kriger. Konkret udtrykt, og især med henblik på de militære operationer, når vi taler om folket i baseområdet som en faktor, mener vi, at vi har et bevæbnet folk. Dette er hovedårsagen til, at fjenden er bange for at nærme sig vort baseområde.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936), *Udvalgte værker*, bind I, s. 238.

Utvivlsomt afgøres sejr eller nederlag i krig hovedsagelig af de militære, politiske,

økonomiske og naturlige betingelser på de to sider. Men ikke af disse alene. Det afgøres også af hver parts subjektive evne til at lede krigen. I sin bestræbelse på at vinde en krig kan en militærstrateg ikke overskride de grænser, som de materielle betingelser sætter; inden for disse grænser kan og må han imidlertid stræbe efter sejr. Scenen for en militærstrategs handling bygges på objektive materielle betingelser, men på denne scene kan han dirigere opførelsen af mangt et drama, fuldt af lyd og farve, kraft og storladenhed.

Sm. st. s. 190-91.*

Krigs formål er nærmere bestemt »at bevare sig selv og ødelægge fjenden« (at ødelægge fjenden betyder at afvæbne ham eller »berøve ham magten til at gøre modstand« og betyder ikke fysisk at ødelægge hvert eneste medlem af hans styrker). I gamle dages krigsførelse brugtes spydet og skjoldet, spydet til at angribe og ødelægge fjenden med og skjoldet til at forsvare og bevare sig selv med. Den dag i dag er alle våben stadig en

udvidelse af spydet og skjoldet. Bombemaskinen, maskingeværet, den langtrækkende kanon og giftgas er udviklinger af spydet, mens beskyttelsesrummet, stålhelmen, betonfæstningsværket og gasmasken er udviklinger af skjoldet. Kampvognen er et nyt våben, der forbinder både spydets og skjoldets funktioner. Angreb er hovedmidlet til at ødelægge fjenden, men forsvar kan ikke undværes. I angreb er det det umiddelbare mål at ødelægge fjenden, men samtidig er det selvbevarelse, fordi hvis fjenden ikke ødelægges, vil man selv blive ødelagt. I forsvar er det det umiddelbare mål at bevare sig selv, men samtidig er forsvar et middel til at supplere angreb eller forberede sig på at gå over til angreb. Tilbagetrækning falder ind under forsvarets kategori og er en fortsættelse af forsvar, mens forfølgelse er en fortsættelse af angreb. Det bør påpeges, at ødelæggelse af fjenden er krigs primære formål og selvbevarelse det sekundære, fordi man kun ved at ødelægge fjenden i stort tal effektivt kan bevare sig selv. Angreb, hovedmidlet til at ødelægge fjenden, er derfor primært, mens forsvar, et supplerende mid-

del til at ødelægge fjenden og et middel til selvbevarelse, er sekundært. I praktisk krigsførelse spilles hovedrollen meget af tiden af forsvar og resten af tiden af angreb, men hvis man tager krig som helhed, forbliver angreb primært.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 156.

Alle de vejledende principper for militære operationer vokser ud af det ene grundlæggende princip: At stræbe til det yderste efter at bevare sin egen styrke og ødelægge fjendens. . . . Hvordan retfærdiggør vi da opmuntringen til heroisk opofrelse i krig? Enhver krig kræver en pris, sommetider en yderst høj pris. Modsiges dette ikke »at bevare sig selv«? I virkeligheden er der ingen som helst modsigelse; for at udtrykke det mere nøjagtigt, opofrelse og selvbevarelse er både modsatte hinanden og supplerer hinanden. For en sådan opofrelse er væsentlig ikke blot for at ødelægge fjenden, men også for at bevare sig selv – delvis og midlertidig »ikke-bevarelse« (opofrelse eller be-

taling af prisen) er nødvendig af hensyn til almindelig og varig bevarelse. Fra dette grundlæggende princip stammer den række af principper, der leder militære operationer, og som alle – fra princippet om at skyde (gå i dækning for at bevare sig selv og gøre fuldt brug af ildkraft for at ødelægge fjenden) til strategiens principper – er gennemsyrede af dette grundlæggende principps ånd. Alle tekniske principper og alle principper vedrørende taktik, kampagner og strategi repræsenterer anvendelse af dette grundlæggende princip. Princippet om at bevare sig selv og ødelægge fjenden er grundlaget for alle militære principper.

»Problemer om strategi i guerillakrig mod Japan« (maj 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 81–82.*

Vore operative principper er:

1) Angrib spredte, isolerede fjendestyrker først; angrib koncentrerede, stærke fjendestyrker senere.

2) Tag små og middelstore byer og vidtstrakte landdistrikter først; tag store byer senere.

3) Gør udslettelsen af fjendens effektive styrke til vort hovedmål; gør ikke det at holde eller erobre en by eller lokalitet til vort hovedmål. At holde eller erobre en by eller en lokalitet er resultatet af udslettelsen af fjendens effektive styrke, og ofte kan en by eller lokalitet først holdes eller erobres endegyldigt, når den har skiftet hænder nogle gange.

(4) Koncentrer i ethvert slag en absolut overlegen styrke (to, tre, fire og sommetider endog fem eller seks gange så stor som fjendens styrke), omring fjendestyrkerne fuldstændigt, stræb efter at udslette dem tilbundsgående og lad ikke nogen slippe ud af nettet. Brug under særlige omstændigheder den metode at rette knusende slag mod fjenden, det vil sige, koncentrer al vor styrke om at rette et frontalangreb og et angreb mod den ene af eller begge hans flanker med det formål at udslette én del og sprede en anden, således at vor hær hurtigt kan flytte sine tropper for at knuse andre fjendtlige styrker. Stræb efter at undgå udmattelsesslag, i hvilke vi mister mere, end vi vinder,

eller det kun går lige op. På denne måde vil vi, skønt vi som helhed er underlegne (i numerisk henseende), være absolut overlegne i hver enkelt del og hver specifik kampagne, og dette sikrer sejren i kampagnen. Efterhånden som tiden går, bliver vi overlegne som helhed og vil til syvende og sidst udslette fjenden helt.

(5) Udkæmp ikke et slag uden forbedrelse, udkæmp ikke et slag, man ikke er sikker på at vinde; gør alt for at være vel forberedt til hvert enkelt slag, gør alt for at sikre sejren under det givne sæt betingelser mellem fjenden og os.

(6) Giv vor kampstil fuld udfoldelse – mod i kampen, ingen frygt for ofre, ingen frygt for udmattelse og fortløbende kamp (det vil sige udkæmpelsen af slag i rækkefølge inden for kort tid uden hvil).

(7) Strøb efter at udslette fjenden, når han er på march. Hav samtidig opmærksomheden henledt på taktikken med stillingsangreb og indtag fjendtlige befæstede punkter og byer.

(8) Hvad angreb på byer angår, indtag da beslutsomt alle fjendtlige befæste-

de punkter og byer, der er svagt forsvarrede. Indtag, når det er opportunt, alle fjendtlige befæstede punkter og byer, der forsvares med moderat styrke, forudsat at omstændighederne tillader det. Hvad angår alle kraftigt forsvarrede fjendtlige, befæstede punkter og byer, vent indtil betingelserne er modne og tag dem så.

(9) Udfyld vor styrke med alle de våben og det meste af det personel, der er blevet erobret fra fjenden. Vor hærs vigtigste kilder til mandskab og materiel er ved fronten.

(10) Gør god brug af pauserne mellem kampagnerne til hvile og til at træne og konsolidere vore tropper. Perioder med hvile, træning og konsolidering bør i almindelighed ikke være ret lange, og fjenden bør så vidt muligt ikke få noget pusterum.

Dette er de vigtigste metoder, som Folkets Befrielseshær har betjent sig af i overvindelsen af Chiang Kai-shek. De er resultatet af hærdommen af Folkets Befrielseshær igennem lange års kamp mod hjemlige og

udenlandske fjender og passer fuldstændigt til vor øjeblikkelige situation. . . . vor strategi og taktik er baseret på en folkekrig; ingen hær, der er imod folket, kan bruge vor strategi og taktik.

»Den øjeblikkelige situation og vore opgaver« (25. december 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 112-14.*

Uden forberedthed er overlegenhed ikke nogen virkelig overlegenhed, og der kan heller ikke være noget initiativ. Når den har fattet dette punkt, kan en styrke, der er underlegen, men forberedt, ofte slå en overlegen fjende ved hjælp af overraskelsesangreb.

»Om langvarig krig« (maj 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 165-66.

IX. FOLKEHÆREN

Uden en folkehær har folket intet.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 296-97.

Denne hær er magtfuld, fordi alle dens medlemmer har en bevidst disciplin; de er kommet sammen, og de kæmper ikke af hensyn til nogle få enkeltpersoners eller en snæver klikes private interesser, men af hensyn til de brede massers og hele nationens interesser. Denne hærs eneste formål er at stå fast på det kinesiske folks side og helhjertet at tjene det.

Sm. st. s. 264.*

Den kinesiske Røde Hær er et væbnet organ til udførelse af revolutionens politiske

opgaver. Især for øjeblikket bør den Røde Hær visselig ikke indskrænke sig til at kæmpe; foruden at kæmpe for at ødelægge fjendens militære styrke bør den skuldre sådanne vigtige opgaver som at udføre propaganda blandt masserne, organisere masserne, bevæbne dem, hjælpe dem med at etablere revolutionær politisk magt og oprette partiorganisationer. Den Røde Hær kæmper ikke blot for kampens skyld, men for at udfolde propaganda blandt masserne, organisere dem, bevæbne dem og hjælpe dem med at etablere revolutionær politisk magt. Uden disse mål mister kampen sin mening, og den Røde Hær mister sin eksistensberettigelse.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 106.*

Folkets Befrielseshær er altid en kampstyrke. Selv efter landsomfattende sejr vil vor hær forblive en kampstyrke i den historiske periode, hvor klasser ikke er blevet afskaffet i vort land, og det imperialistiske system stadig eksisterer i verden. Omkring

dette punkt bør der ingen misforståelse eller vaklen være.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomite« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 206.

Vi har en hær til kamp såvel som en hær til arbejde. Til kamp har vi den Ottende Rødehær og den Nye Fjerde Hær; men selv de udfører et dobbelt arbejde, krig og produktion. Med disse to slags hære og med en kamphær, der er dygtig til disse to opgaver og til massearbejde, kan vi overvinde vore vanskeligheder og slå den japanske imperialisme.

»Organiser jer!« (29. november 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 153.

Vort nationale forsvar vil blive konsolideret, og ingen imperialist vil få lov til at invadere vort territorium igen. Vort folks væbnede styrker må bevares og udvikles

med den tapre og stålsatte Folkets Befrielsehær som deres grundlag. Vi vil ikke blot have en magtfuld hær, men også et magtfuldt luftvåben og en magtfuld flåde.

Åbningstale ved det Kinesiske Folks Politiske Rådgivende Konferences første plenarmøde (21. september 1949).

Vort princip er, at partiet kommanderer geværet, og geværet må aldrig få til at kommandere partiet.

»Problemer om krig og strategi« (6. november 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 224.

Alle vore officerer og kæmpende må altid huske, at vi er den store Folkets Befrielsehær, vi er de tropper, der ledes af det store Kinas kommunistiske Parti. Hvis vi blot til stadighed overholder partiets direktiver, vil vi med sikkerhed vinde.

»Manifest fra det Kinesiske Folks Befrielsehær« (oktober 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 104.

X. PARTIKOMITEERS LEDELSE

Partikomitesystemet er en vigtig partiinstitution til sikring af kollektiv ledelse og forhindring af, at nogen enkeltperson monopoliserer varetagelsen af anliggenderne. Det er fornylig blevet opdaget, at i nogle (naturligvis ikke alle) ledende organer er det den sædvanlige praksis, at én enkeltperson monopoliserer varetagelsen af anliggenderne og træffer afgørelser om vigtige problemer. Løsninger på vigtige problemer afgøres ikke af partikomitemøder, men af én enkeltperson, og medlemskab af partikomiteen er blevet nominelt. Meningsforskelle blandt komited medlemmer kan ikke løses og lades uløst i lang tid. Medlemmer af partikomiteerne opretholder kun formel, ikke virkelig enhed sig imellem. Denne situation må

ændres. Fra nu af må et sundt system for partikomitemøder indføres i alle ledende organer fra centralkomiteens regionale bureauer til præfektur-partikomiterne; fra frontpartikomiterne til partikomiteerne i brigader og militære områder (underkommissioner under den Revolutionære Militære Kommission eller ledende grupper); og de ledende partimedlemmers grupper i regeringsorganer, folkelige organisationer, på telegrambureauet og på aviserne. Alle vigtige problemer (naturligvis ikke de uvigtige, trivielle problemer eller problemer, hvis løsning allerede er blevet afgjort efter diskussion på møder, og som kun skal gennemføres i praksis) må forelægges for komiteen til diskussion, og de tilstedeværende komiteemedlemmer må i fuldt omfang fremlægge deres synspunkter og nå til bestemte afgørelser, der derefter må gennemføres af de pågældende medlemmer. . . . Partikomitemøder må inddeles i to kategorier, møder i stående komiteer og plenarmøder, og de to må ikke sammenblandes. Ydermere må vi passe på, at der hverken lægges for megen vægt på kollektiv ledelse eller på personligt ansvar,

hvorefter det ene eller det andet forsømmes. I hæren har den kommanderende ret til at træffe nødssituationsbestemmelser under kamp, og når omstændighederne kræver det.

»Om styrkelse af partikomitesystemet« (20. september 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 175-76.*

Sekretæren i en partikomite må være god til at være »gruppefører«. En partikomite har 10 til 20 medlemmer; den er som en gruppe i hæren, og sekretæren er som »gruppefører«. Det er sandt at sige ikke let at lede denne gruppe godt. Hvert regionalt bureau eller under-regionalt bureau under centralkomiteen leder nu et uhyre område og skuldrer et meget stort ansvar. At lede betyder ikke blot at træffe beslutning om den generelle og specifikke politik, men også at udfinde rigtige arbejdsmetoder. Selv hvis den generelle og specifikke politik er rigtig, kan der stadig opstå vanskeligheder, hvis arbejdsmetoderne forsømmes. For at opfylde sin opgave med at udøve ledelse må

en partikomite støtte sig på sine »gruppedlemmer« og sætte dem i stand til i fuldt mål at spille deres rolle. For at være en god »gruppeløder« må sekretæren studere indgående og undersøge omhyggeligt. En sekretær eller en vicesekretær vil finde det vanskeligt at føre sin »gruppe« godt, hvis han ikke sørger for at udføre propagandaarbejde og organisationsarbejde blandt sine egne »gruppedlemmer«, ikke er god til at behandle sit forhold til komitedlemmerne eller ikke studerer, hvorledes han med held skal gennemføre møderne. Hvis »gruppedlemmerne« ikke marcherer i takt, kan de aldrig vente at kunne lede millioner og atter millioner af mennesker i kamp og opbygning. Naturligvis er forholdet mellem sekretæren og komitedlemmerne et forhold, hvor mindretallet må adlyde flertallet, og det adskiller sig således fra forholdet mellem en gruppefører og hans folk. Her taler vi kun billedligt.

»Partikomiteers arbejdsmetoder« (13. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 219.*

Lægge problemerne på bordet. Dette må gøres ikke alene af »gruppeløderen«, men også af komitedlemmerne. Tal ikke bag folks ryg. Når som helst der opstår problemer, indkald til møde, læg problemerne på bordet til diskussion, træf beslutninger, og problemerne vil blive løst. Hvis der findes problemer, og de ikke lægges på bordet, vil de forblive uløste i lang tid og endog trække ud i årevis. »Gruppeløderen« og komitedlemmerne må vise forståelse i deres forhold til hinanden. Intet er vigtigere end gensidig forståelse, støtte og venskab mellem sekretæren og komitedlemmerne, mellem centralkomiteen og dens regionale bureauer og mellem de regionale bureauer og område-partikomiteerne.

Sm. st. s. 219-20.*

»Udveksle oplysninger«. Dette betyder, at medlemmer af en partikomite bør holde hinanden underrettet og udveksle synspunkter om ting, de er blevet opmærksomme på. Dette er af stor betydning, hvor det gælder

om at finde et fælles sprog. Nogle undlader at gøre det, og som de mennesker, Lao Tzu beskriver, »besøger ikke hinanden hele deres liv, skønt hanernes galen og hundenes gøen hos den ene kan høres hos den anden.« Resultatet er, at de mangler et fælles sprog.

Sm. st. s. 220.

Spørge sine underordnede om ting, man ikke forstår eller ikke ved, og ikke uden videre give udtryk for godkendelse eller afvisning. . . . Vi bør aldrig foregive at vide, hvad vi ikke ved, vi bør »ikke skamme os over at spørge og lære af folk under os«, og vi bør være gode til at lytte omhyggeligt til synspunkter hos kadreerne på de lavere trin. Selv være elev, før man bliver lærer; lære af kadreerne på de lavere trin, før man udsteder ordrer. . . . Hvad kadreerne på de lavere trin siger, kan være rigtigt eller urigtigt; efter at have påhørt det må vi analysere det. Vi må tage hensyn til de rigtige synspunkter og handle efter dem. . . . Også lytte til de fejlagtige synspunkter nedefra; det er forkert slet ikke at lytte til dem. Sådanne

synspunkter må man imidlertid ikke handle efter, men kritisere.

Sm. st. s. 220-21.*

Lære at »spille klaver«. Når man spiller klaver, bruger man alle ti fingre; det er ikke nok kun at bruge nogle af fingrene og ikke andre. Men hvis man trykker alle ti fingre ned på én gang, fremkommer der ingen melodi. For at frembringe god musik må de ti fingre bruges rytmisk og samordnet med hinanden. En partikomite må have et fast greb om sin centrale opgave og samtidig bør den omkring den centrale opgave udvikle arbejdet på andre områder. I øjeblikket må vi passe mange områder; vi må passe arbejdet i alle områderne, i de væbnede enheder og departementerne og ikke have al vor opmærksomhed rettet mod nogle få problemer under udelukkelse af andre. Hvor som helst der findes et problem, må vi sætte vor finger på det, og dette er en metode, vi må mestre. Nogle spiller godt klaver, andre dårligt, og der er stor forskel på de melo-

dier, de frembringer. Medlemmer af partikomiteer må lære at »spille klaver« godt.

Sm. st. s. 221.

»Have et fast greb«. Det vil sige, at partikomiteen ikke blot må have »greb«, men have et »fast greb« om sine hovedopgaver. Man kan kun have tag i noget, når der gribes fast til, uden at slække det mindste. Ikke at have et fast greb betyder slet intet greb at have. Naturligvis kan man ikke få tag om noget med åben hånd. Når hånden er knyttet, som om den greb om noget, men ikke er knyttet fast, har man stadig ikke noget tag. Nogle af vore kammerater har virkelig greb om hovedopgaverne, men deres greb er ikke fast, og derfor kan de ikke få resultater af deres arbejde. Det går ikke slet intet greb at have, og det går heller ikke, hvis grebet ikke er fast.

Sm. st.

»Have tal i hovedet«. Det vil sige, at vi må regne med en situations eller et problems

kvantitative aspekt og foretage en grundlæggende kvantitativ analyse. Enhver kvalitet manifesterer sig i en vis kvantitet, og uden kvantitet kan der ingen kvalitet findes. Den dag i dag forstår mange af vore kammerater stadig ikke, at de må regne med tingenes kvantitative aspekt – den grundlæggende statistik, hovedprocentsatserne og de kvantitative grænser, der afgør tingenes kvalitet. De har ingen »tal« i hovedet, og resultatet er, at de ikke kan undgå at begå fejl.

Sm. st.*

»Bekendtgørelse for at berolige offentligheden«. Bekendtgørelsen om møder må gives på forhånd; dette svarer til at udstede en »Bekendtgørelse for at berolige offentligheden«, således at alle kan vide, hvad der skal diskuteres, og hvilke problemer, der skal løses, og i tide kan træffe forberedelser. Nogle steder indkaldes kadremøder, uden at man først forbereder beretninger og resolutionsudkast, og først når folk er kommet til mødet, improviseres en nødløsning; dette svarer til ordsproget: »Troppe og

heste er kommet, men mad og foder er ikke parat«, og det dur ikke. Indkald ikke til møde i hast, hvis forberedelserne ikke er tilendebragt.

Sm. st. s. 222.*

»Færre og bedre tropper og enklere administration«. Samtaler, taler, artikler og resolutioner bør være koncise og præcise. Møder bør heller ikke vare for længe.

Sm. st.

Sørge for at skabe enhed og arbejde sammen med kammerater, som har andre synspunkter. Dette må huskes både lokalt og i hæren. Det gælder også forholdet til folk uden for partiet. Vi er kommet sammen fra alle egne af landet og bør være gode til at forene os i vort arbejde ikke blot med kammerater, der har de samme synspunkter som vi, men også med dem, der har andre synspunkter.

Sm. st.

Være på vagt mod hovmod. For enhver på en ledende post er dette en principsag og

en vigtig betingelse for opretholdelse af enhed. Selv de, der ingen alvorlige fejl har begået, og som har opnået meget store resultater i deres arbejde, bør ikke være hovmodige.

Sm. st.

Drage to skillelinjer. For det første mellem revolution og kontrarevolution, mellem Yen-an og Sian.¹⁾ Nogle forstår ikke, at de må drage denne skillelinje. Når de for eksempel bekæmper bureaukrati, taler de om Yen-an, som om »intet er rigtigt« dér, og undlader at drage sammenligning og skelne mellem bureaukratiet i Yen-an og bureaukratiet i Sian. Dette er fundamentalt forkert. For det andet er det inden for de revolutionære rækker nødvendigt klart at skelne mellem rigtigt og forkert, mellem resultater og mangler og at gøre det klart, hvilket af

¹ Yen-an var hovedkvarteret for Kinas kommunistiske Partis centralkomite fra januar 1937 til marts 1947; Sian var centret for Kuomintang's reaktionære styre i det nordvestlige Kina. Kammerat Mao Tse-tung nævnte de to byer som symboler på revolution og kontrarevolution.

de to der er det primære, og hvilket der er det sekundære. Udgør, for eksempel, resultaterne 30 procent eller 70 procent af det hele? Det dur ikke hverken at underdrive eller overdrive. Vi må have en fundamental vurdering af et menneskes arbejde og fastslå, om hans resultater udgør 30 procent og hans fejl 70 procent eller omvendt. Hvis hans resultater udgør 70 procent af det hele, så bør hans arbejde i hovedsagen anerkendes. Det ville være absolut forkert at beskrive arbejde, hvor resultaterne er det primære, som arbejde, hvor fejlene er det primære. Når vi anskuere problemerne, må vi ikke glemme at drage disse to skillelinjer, mellem revolution og kontrarevolution og mellem resultater og mangler. Vi vil kunne klare tingene godt, hvis vi har disse to skillelinjer for øje; i modsat fald vil vi sammenblande problemernes natur. For at drage disse skillelinjer på en god måde er omhyggeligt studium og analyse naturligvis nødvendige. Vor holdning over for hvert enkelt menneske og hvert enkelt problem bør være en holdning med analyse og studium.

Sm. st. s. 222-23.*

I organisations-sfæren må der sikres demokrati under centraliseret ledelse. Det bør gøres efter følgende linjer:

(1) Partiets ledende organer må give en korrekt linje for ledelse og finde løsninger, når der opstår problemer, for at etablere sig som ledelsescentrer.

(2) De højere organer må være kontrolige med situationen i de lavere organer og med massernes tilværelse, således at de kan have et objektivt grundlag for korrekt ledelse.

(3) Ingen partiorganisation på noget niveau bør træffe tilfældige beslutninger ved løsning af problemerne. Når først man er nået frem til en beslutning, må den med fasthed føres ud i livet.

(4) Alle beslutninger af nogen vigtighed, der er truffet af partiets højere organer, må prompte videregives til de lavere organer og til partiets menige medlemmer. . . .

(5) Partiets lavere organer og partiets menige medlemmer må diskutere de højere organers direktiver i detaljer for til-

bundsgående at forstå deres mening og træffe beslutning om metoderne til at gennemføre dem.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 109.*

XI. MASSELINJEN

Folket, og folket alene, er drivkraften i skabelsen af verdenshistorien.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 257.*

Masserne er de virkelige helte, mens vi selv ofte er barnlige og uvidende, og uden denne forståelse er det umuligt at skaffe sig selv den mest rudimentære viden.

»Forord og efterskrift til *Undersøgelser af landdistrikterne*« (marts og april 1941), *Udvalgte værker*, bind III, s. 12.*

Folkemasserne har grænseløs skabende kraft. De kan organisere sig og koncentrere sig om steder og arbejdsgrene, hvor de kan

give deres energi fuldt råderum; de kan koncentrere sig om produktion i bredden og dybden og skabe flere og flere velfærdsforetagender for sig selv.

Indledende note til »Overskydende arbejdskraft har fundet en udvej« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udgave, bind II.

Det nuværende opsving i bondebevægelsen er en kolossal begivenhed. På meget kort tid vil flere hundrede millioner bønder i Kinas centrale, sydlige og nordlige provinser rejse sig som en mægtig storm, som en orkan, en kraft så hurtig og voldsom, at ingen magt, hvor stor den end er, vil kunne holde den tilbage. De vil knuse alle de snærende bånd, der binder dem, og bruse frem ad vejen til befrielse. De vil feje alle imperialisterne, krigsherrerne, de korrupte embedsmænd, de lokale tyranner og onde gods ejere i deres grave. Hvert revolutionært parti og hver revolutionær kammerat vil blive sat på prøve af masserne og vil blive accepteret

eller forkastet efter deres afgørelse. Der er tre muligheder. At marchere i spidsen for dem og lede dem? At gå bagefter dem, gestikulerende og kritiserende? Eller at stå i vejen for dem og modarbejde dem? Det står enhver kineser frit for at vælge, men begivenhederne vil tvinge én til hurtigt at træffe sit valg.

»Rapport om en undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan« (marts 1927), *Udvalgte værker*, bind I, s. 23-24.*

Den samfundsmæssige omformnings flodbølge i landdistrikterne, kooperationens flodbølge, har allerede nået nogle lokaliteter og vil snart feje hen over hele landet. Det er en uhyre, socialistisk revolutionær bevægelse, der omfatter en landbefolkning på mere end 500 millioner, og den har yderst stor og verdensomspændende betydning. Vi bør give denne bevægelse aktiv, begejstret og systematisk lederskab og ikke med det ene eller det andet middel trække den baglæns. Nogle fejl er uundgåelige undervejs; det er for-

stæligt, og de vil ikke blive svære at rette. Mangler eller fejtagelser, der opdages blandt kadrerne og bønderne, kan afhjælpes eller overvindes, forudsat at vi giver dem positiv bistand.

Om spørgsmålet om Landbrugskooperation (31. juli 1955), 3. udg. s. 1.*

Masserne har en potentielt udtømmelig begejstring for socialismen. De, der kun kan følge den gamle rutine i en revolutionær periode, er aldeles ude af stand til at se denne begejstring. De er blinde, og alt er mørkt foran dem. Til tider går de så vidt som til at sammenblende rigtigt og forkert og vende tingene på hovedet. Har vi ikke mødt tilstrækkeligt med personer af denne type? De, der blot følger den gamle rutine, undervurderer uvægerligt folkets begejstring. Lad noget nyt dukke op, og de misbilliger det altid og skynder sig at gå imod det. Bagefter må de indrømme deres nederlag og foretage en smule selvkritik. Men næste gang noget nyt dukker op, gennemgår de den samme proces én gang til. Dette er

deres opførselsmønster med hensyn til alt, hvad der er nyt. Sådanne mennesker er altid passive, undlader altid at bevæge sig fremad i det kritiske øjeblik og må altid have et skub i ryggen, før de flytter sig et skridt.

Indledende note til »Dette *hsiang* blev kooperativt på to år (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind II.

I mere end 20 år har vort parti hver eneste dag udført massearbejde, og i den sidste halve snes år har det hver eneste dag talt om masselinjen. Vi har altid hævdet, at revolutionen må støtte sig på folkemasserne, på at alle tager et nap med, og vi er gået imod blot at støtte sig på, at nogle få personer udsteder ordrer. Masselinjen bliver imidlertid stadig ikke gennemgribende ført ud i livet i nogle kammeraters arbejde; de støtter sig stadig alene på en håndfuld personer, der arbejder i ensomhed. En af grunden hertil er, at de, hvad de end gør, altid nærer modvilje mod at forklare det over for de mennesker, de leder, og de forstår ikke,

hvorfor eller hvordan de skal give spillerum for initiativet og den skabende energi hos de mennesker, de leder. Subjektivt ønsker også de, at alle skal tage et nap med i arbejdet, men de lader ikke andre mennesker vide, hvad der skal gøres, eller hvordan det skal gøres. Når dette er tilfældet, hvordan kan man da vente, at alle skal sætte sig i sving, og hvordan kan noget blive gjort godt? For at løse dette spørgsmål er det grundlæggende naturligtvis at gennemføre ideologisk opdragelse omkring masselinjen, men samtidig må vi lære disse kammerater mange konkrete arbejdsmetoder.

»Tale til medarbejderne ved *Shansi-Suiyuan Dagblads* redaktion« (2. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 165-66.

24 års erfaring fortæller os, at den rette opgave, politik og arbejdsstil uvægerligt er i overensstemmelse med massernes krav på et givet tidspunkt og sted og uvægerligt styrker vore bånd med masserne, og at den forkerte opgave, politik og arbejdsstil uvæ-

gerligt er i modstrid med massernes krav på et givet tidspunkt og sted og uvægerligt fjerner os fra masserne. Grunden til, at sådanne onder som dogmatisme, emperiisme, kommandisme, halehængspolitik, sekterisme, bureaukrati og en hovmodig holdning i arbejdet afgjort er skadelige og ikke kan tolereres, og til at enhver, der lider af disse sygdomme, må overvinde dem, er, at de fjerner os fra masserne.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 315.

For at forbinde sig med masserne må man handle i overensstemmelse med massernes behov og ønsker. Alt arbejde, der gøres for masserne, må tage sit udgangspunkt i deres behov og ikke i en enkeltpersons ønske, hvor velmenende det end kan være. Det sker ofte, at masserne objektivt har behov for en vis forandring, men subjektivt er de sig endnu ikke dette behov bevidst, endnu ikke villige til eller besluttede på at foretage forandringen. I sådanne

tilfælde bør vi vente tålmodigt. Vi bør ikke foretage forandringen før hovedparten af masserne, gennem vores arbejde, er blevet sig behovet bevidst og er villige til og besluttede på at føre den igennem. Ellers vil vi isolere os fra masserne. Medmindre de er bevidste og villige, vil ethvert arbejde, der kræver deres deltagelse, vise sig at være en blot og bar formalitet og vil slå fejl. . . . Der er to principper her: Det ene er massernes faktiske behov, frem for hvad vi forestiller os, at de har behov for, og det andet er ønskerne hos masserne, der selv må tage en bestemmelse, i stedet for at vi tager en bestemmelse på deres vegne.

»Enhedsfronten i kulturelt arbejde« (30. oktober 1944), *Udvalgte værker*, bind III, s. 236-37.*

Vor kongres bør opfordre hele partiet til at være årvågent og påse, at ingen kammerat på nogen post er adskilt fra masserne. Den bør lære hver enkelt kammerat at elske folket og lytte opmærksomt til massernes røst; at identificere sig selv med masserne, hvor

som helst han kommer hen, og i stedet for at sætte over dem at gå dybt ind blandt dem; og, i overensstemmelse med deres øjeblikkelige niveau, at vække dem eller hæve deres politiske bevidsthed og hjælpe dem med gradvis at organisere sig på frivillig basis og at sætte alle væsentlige kampe igang, der tillades af de indre og ydre omstændigheder på det givne tidspunkt og sted.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 315-16.

Hvis vi forsøgte at gå til offensiv, når masserne endnu ikke er vågne, ville det være eventyrpolitik. Hvis vi insisterede på at lede masserne til at gøre noget imod deres vilje, ville vi med sikkerhed komme til kort. Hvis vi ikke gik fremad, når masserne kræver fremmarch, ville det være højreopportuniste.

»Tale til medarbejderne ved *Sbansui Suiyuan Dagblads* redaktion« (2. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 167.

Kommandisme er forkert i enhver slags arbejde, fordi den ved at overskride massernes politiske bevidsthedsniveau og krænke princippet om frivillig masseaktion genspejler hastværkssygen. Vore kammerater må ikke gå ud fra, at alt det, de selv forstår, forstås af masserne. Hvorvidt masserne forstår det og er rede til at handle, kan man kun opdage ved at gå ud blandt dem og foretage undersøgelser. Hvis vi gør det, kan vi undgå kommandisme. Halehængspolitik i enhver slags arbejde er også forkert, fordi den ved at ligge under massernes politiske bevidsthedsniveau og krænke princippet om at lede masserne fremad genspejler sendrægtighedsygen. Vore kammerater må ikke gå ud fra, at masserne ingen forståelse har af, hvad de endnu ikke selv forstår. Det sker ofte, at masserne overhaler os og er ivrige efter at gå et skridt fremad, og at vore kammerater ikke desto mindre undlader at handle som massernes ledere og hænger i halen på visse tilbagestående elementer, idet de genspejler deres synspunkter og ydermere fejl-

agtigt antager dem for de brede massers synspunkter.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 316.*

Tag massernes opfattelser og koncentrer dem, gå derefter til masserne, fasthold opfattelserne og før dem igennem for derved at danne rigtige opfattelser af lederskab – således er den grundlæggende ledelsesmetode.

»Nogle spørgsmål vedrørende ledelsesmetoder« (1. juni 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 120.

I alt vort partis praktiske arbejde er alt korrekt lederskab nødvendigvis »fra masserne, til masserne«. Dette betyder: Tag massernes opfattelser (spredte og usystematiske opfattelser) og koncentrer dem (gennem studium gøre dem til koncentrerede og systematiske opfattelser), gå derefter til masserne og gør propaganda for og forklar disse op-

fattelser, indtil masserne tager dem til sig som deres egne, holder fast ved dem og omsætter dem i handling og prøver rigtigheden af disse opfattelser i sådan handling. Koncentre derefter endnu engang opfattelser fra masserne og gå endnu engang til masserne, således at opfattelserne fastholdes og føres igennem. Og således videre, om og om igen i en endeløs spiral, hvorunder opfattelserne bliver mere korrekte, mere levedygtige og rigere for hver gang. Således er den marxistiske erkendelsesteori.

Sm. st. s. 119.

Vi bør gå ud til masserne og lære af dem, sammenfatte deres erfaring til bedre, klart udformede principper og metoder, derefter gøre propaganda blandt masserne og opfordre dem til at omsætte disse principper og metoder i praksis for derved at løse deres problemer og hjælpe dem til at opnå befrielse og lykke.

»Organiser jer!« (29. november 1943),
Udvalgte værker, bind III, s. 158.

Der er folk i vore ledende organer visse steder, der tror, at det er nok, at blot lederne kender partiets politik, og at det ikke er nødvendigt at lade masserne kende den. Dette er en af de grundlæggende årsager til, at noget af vort arbejde ikke kan udføres godt.

»Tale til medarbejderne ved *Shansi-Suiyuan Dagblads* redaktion« (2. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 165.

I alle massebevægelser må vi foretage en grundlæggende undersøgelse og analyse af antallet af folk, der støtter aktivt, går imod eller er neutrale, og må ikke afgøre problemerne subjektivt og uden grundlag.

»Partikomiteers arbejdsmetoder« (13. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 222.*

Masserne på ethvert givet sted er almindeligvis sammensat af tre dele, de forholdsvis aktive, dem på mellemstadiet og de forholdsvis tilbagestående. Lederne må derfor

være dygtige til at forene det lille antal aktive elementer omkring ledelsen og må støtte sig på dem for at højne midterelementernes niveau og overtale de tilbagestående elementer.

»Nogle spørgsmål vedrørende ledelsesmetoder« (1. juni 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 118.

At være god til at omsætte partiets politik til handling fra massernes side, at være god til at få ikke blot de ledende kadrer, men også de brede masser til at forstå og mestre hver eneste bevægelse og hver eneste kamp, vi iværksætter – dette er en marxistisk-leninistisk ledelseskunst. Det er også den skillelinje, der afgør, om vi begår fejl i vort arbejde eller ikke.

»Tale til medarbejderne ved *Sbansi-Suiyuan Dagblads* redaktion« (2. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 166.

Hvor aktiv den ledende gruppe end kan være, vil dens aktivitet være en håndfuld

menneskers frugtesløse indsats, medmindre den forbindes med massernes aktivitet. Hvis på den anden side masserne alene er aktive uden en stærk ledende gruppe til at organisere deres aktivitet på rette måde, kan en sådan aktivitet ikke opretholdes i lang tid eller føres fremad i den rigtige retning eller hæves op på et højt niveau.

»Nogle spørgsmål vedrørende ledelsesmetoder« (1. juni 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 118.

Produktion fra massernes side, massernes interesser, massernes erfaringer og følelser – dette bør de ledende kadrer til stadighed have deres opmærksomhed rettet imod.

Indskrift til en produktionsudstilling arrangeret af organisationer direkte under partiets centralkomite og den Ottende Rutehærs øverste hovedkvarter, *Befrielses-Dagbladet*, Yenan, 24. november 1943.

Vi bør lægge megen vægt på massernes trivsel, fra problemerne om jord og arbejde

de til problemerne om brændsel, ris, spiseolie og salt. . . . Alle sådanne problemer vedrørende massernes trivsel må sættes på vores dagsorden. Vi bør diskutere dem, vedtage og gennemføre beslutninger og efterprøve resultaterne. Vi bør få masserne til at erkende, at vi repræsenterer deres interesser, at vores tilværelse er intimt forbundet med deres. Vi bør få dem til fra disse ting at gå videre til en forståelse af de højere opgaver, som vi har fremlagt, den revolutionære krigs opgaver, således at de vil støtte revolutionen og udbrede den over hele landet, reagere på vore politiske appeller og kæmpe til det sidste for sejren i revolutionen.

»Drag omsorg for massernes trivsel, læg vægt på arbejdsmetoder« (27. januar 1934), *Udvalgte værker*, bind I, s. 149.*

XII. POLITISK ARBEJDE

Det system med partirepræsentanter og politiske afdelinger, der for første gang blev indført i Kina, ændrede fuldstændigt disse væbnede styrkers udseende.¹⁾ Den Røde Hær, der blev grundlagt i 1927, og den Ottende Rutehær af i dag har arvet dette system og har udviklet det.

»Interview med den britiske journalist James Bertram« (25. oktober 1937), *Udvalgte værker*, bind II, s. 54.

På grundlag af en folkekrig og på grundlag af principperne om enhed mellem hær

¹ Dette henviser til de revolutionære væbnede styrker, der blev organiseret af Kinas kommunistiske Parti og Kuomintang i fællesskab i årene med samarbejde dem imellem i den Første Revolutionære Borgerkrigs Periode (1924-27). - O. A.

og folk, om enhed mellem kommanderende og kæmpende og om splittelse af de fjendtlige tropper har Folkets Befrielsehær udviklet sit energiske revolutionære politiske arbejde, der er en vigtig faktor i opnåelsen af sejr over fjenden.

»Den øjeblikkelige situation og vore opgaver« (25. december 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 114.

Denne hær har opbygget et system for politisk arbejde, der er væsentligt for folkekrigen og tager sigte på at fremme enheden i dens egne rækker, enhed med de venskabeligt sindede hære og enhed med folket og på at splitte de fjendtlige styrker og sikre sejren i slag.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 265.*

Politisk arbejde er livsnerven i alt økonomisk arbejde. Dette gælder i særdeleshed på et tidspunkt, hvor det sociale og økonomiske

system er ved at undergå fundamental forandring.

Indledende note til »En alvorlig lære« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind I.

»Partiafdelingen organiseres på kompagnibasis«; dette er en vigtig årsag til, at den Røde Hær har været i stand til at gennemføre så krævende kampe uden at falde fra hinanden.

»Kampen i Ching kang bjergene« (25. november 1928), *Udvalgte værker*, bind I, s. 84.

Den Ottende Rutehærs politiske arbejde ledes af tre grundlæggende principper. For det første princippet om enhed mellem officerer og mandskab, hvilket betyder udryddelse af feudal praksis i hæren, forbud mod at slå og at skælde ud, opbygning af en bevdst disciplin og at dele ve og vel – og resultatet heraf er, at hele hæren er tæt forenet. For det andet princippet om enhed mellem hæren og folket, hvilket betyder at

opretholde en disciplin, der forbyder den mindste krænkelse af folkets interesser, at udfolde propaganda blandt masserne, at organisere og bevæbne dem, lette deres økonomiske byrder og undertrykke forræderne og kollaboratørerne, der skader hæren og folket – og resultatet heraf er, at hæren er tæt forenet med folket og bydes velkommen overalt. For det tredje princippet om at splitte de fjendtlige tropper og give krigsfanger mild behandling. Vor sejr afhænger ikke blot af vore militære operationer, men også af splittelsen af de fjendtlige tropper.

»Interview med den britiske journalist James Bertram« (23. oktober 1937), *Udvalgte værker*, bind II, s. 53.*

Vore tropper må overholde de korrekte principper, der gælder for forholdet mellem hæren og folket, mellem hæren og regeringen, mellem hæren og partiet, mellem officerer og mandskab og mellem militært arbejde og politisk arbejde og for forholdet blandt kadreerne og må aldrig begå krigs-

herrevæsenets fejltagelser. Officerer må skatte deres mandskab højt og må ikke være ligegyldige over for deres trivsel eller gribe til korporlig afstraffelse; hæren må skatte folket højt og aldrig krænke dets interesser; hæren må respektere regeringen og partiet og aldrig »hævde selvstændighed«.

»Organiser jer!« (29. november 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 158–59.

Vor politik over for tilfangetagne fra de japanske tropper, marionettropper eller anti-kommunistiske tropper er at sætte dem alle på fri fod med undtagelse af dem, der har pådraget sig massernes bitre had og må idømmes dødsstraf, og hvis dødsdom er blevet godkendt af de højere myndigheder. Blandt fangerne må de, der er blevet tvunget til at slutte sig til de reaktionære styrker, men som i større eller mindre grad hælder i retning af revolutionen, i stort tal overtales til at arbejde for vores hær. De øvrige bør sættes på fri fod, og hvis de bekæmper os og tages til fange igen, bør de atter frigives. Vi bør ikke ydmyge dem, fratage dem deres

personlige ejendele eller forsøge at aftvinge dem bekendelser, men bør uden undtagelse behandle dem oprigtigt og venligt. Dette bør være vor politik, hvor reaktionære de end kan være. Det er en meget effektiv måde at isolere reaktionens lejr på.

»Om politik« (25. december 1940),
Udvalgte værker, bind II, s. 446-47.

Våben er en vigtig faktor i krig, men ikke den afgørende faktor; det er mennesker, ikke ting, der er afgørende. Styrkeprøven er ikke blot en prøve mellem militær og økonomisk magt, men også en prøve mellem menneskelig magt og moral. Militær og økonomisk magt ligger nødvendigvis i hænderne på mennesker.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 143-44.

Atombomben er en papirtiger, som de amerikanske reaktionære bruger til at skræmme folk med. Den ser frygtindgydende ud, men den er det i virkeligheden ikke. Naturligvis er atombomben et våben til masse-

nedslagtning, men en krigs udfald afgøres af folket, ikke af en eller to nye våbentyper.

»Samtale med den amerikanske korrespondent Anna Louise Strong« (august 1946), *Udvalgte værker*, København 1964, bind III, s. 70.

Soldater er en hærs fundament; medmindre de er gennemsyret af en progressiv politisk ånd, og medmindre en sådan ånd opelskes gennem progressivt politisk arbejde, vil det være umuligt at opnå ægte enhed mellem officerer og mandskab, umuligt at vække deres begejstring for Modstandskrigen i fuldt omfang og umuligt at fremskaffe et fortrinligt grundlag for den mest effektive brug af al vor tekniske udrustning og taktik.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 185.*

Det rent militære synspunkt er meget højt udviklet blandt en række kammerater i den Røde Hær. Det manifesterer sig som følger:

1. Disse kammerater betragter militære anliggender og politik som modsætninger

og nægter at indse, at militære anliggender kun er et af midlerne til at opfylde politiske opgaver. Nogle siger endog: »Hvis man er god militært set, er man naturligvis god politisk set; hvis man ikke er god militært set, kan man ikke være noget værd politisk set« – dette er at gå et skridt videre og give militære anliggender en førende stilling over politik.

.....

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 105-06.

Ideologisk opdragelse er det nøgleled, der skal gribes fast om for at forene hele partiet til store politiske kampe. Medmindre dette gøres, kan partiet ikke opfylde nogen af sine politiske opgaver.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 315.*

I den sidste tid er der sløjet af på ideologisk og politisk arbejde blandt studenter og

intellektuelle, og nogle usunde tendenser er dukket op. Nogle mennesker synes at tro, at der ikke længere er behov for at beskæftige sig med politik eller med fædrelandets fremtid og menneskehedens idealer. Det ser ud, som om marxismen engang var det sidste skrig, men i øjeblikket ikke er helt så meget på mode. For at imødegå disse tendenser må vi styrke vort ideologiske og politiske arbejde. Både studenter og intellektuelle bør studere ihærdigt. Foruden studiet af deres specielle emner må de gøre fremskridt både ideologisk og politisk, hvilket betyder, at de bør studere marxismen-leninismen, aktuelle begivenheder og politik. Ikke at have et korrekt politisk synspunkt er som ingen sjæl at have. . . . Alle departementer og organisationer bør skuldre deres ansvar i ideologisk og politisk arbejde. Dette gælder det kommunistiske parti, ungdomsforbundet, regeringsdepartementer med dette arbejde under sig og især ledere af undervisningsinstitutioner og lærere.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 22-23.

Efter at have modtaget politisk opdragelse er den Røde Hærs soldater alle blevet klassebevidste og har lært de væsentlige punkter i fordeling af jord, oprettelse af politisk magt, bevæbning af arbejderne og bønderne o.s.v., og de ved alle, at de kæmper for sig selv, for arbejderklassen og bønderne. Derfor kan de udholde den bitre kamps strabadser uden at klage. Hvert enkelt kompagni, hver enkelt bataljon og hvert enkelt regiment har sine soldaterkomiteer, der repræsenterer soldaternes interesser og udfører politisk arbejde og massearbejde.

»Kampen i Ching kang bjergene«
(25. november 1928), *Udvalgte værker*, bind I, s. 81.º

Den korrekte udfoldelse af bevægelsen for at give luft for sin bitterhed (den uret som det gamle samfund og de reaktionære tilføjede det arbejdende folk) og de tre efterprøvninger (af klasseoprindelse, udførelse af pligter og kampvilje) højnede i betydelig grad den politiske bevidsthed hos komman-

derende og kæmpende i hele hæren i kampen for de udbyttede arbejdende massers frigørelse, for landsomfattende jordreform og for tilintetgørelsen af folkets fælles fjende, Chiang Kai-shek banditgruppen. Den styrkede også i høj grad den faste enhed mellem alle kommanderende og kæmpende under det kommunistiske partis lederskab. På dette grundlag opnåede hæren større renhed i sine rækker, styrkede disciplinen, udfoldede en massebevægelse for træning og udviklede yderligere sit politiske, økonomiske og militære demokrati på en helt igennem godt ledet og ordnet måde. Således er hæren blevet forenet som én mand, og enhver bidrager med sine opfattelser og sin styrke, en hær der er frygtløs over for ofre og i stand til at overvinde materielle vanskeligheder, og som udviser masseheroisme og vovemod i tilintetgørelsen af fjenden. En sådan hær vil være uovervindelig.

»Om den store sejr i nordvest og den nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i Befrielseshærene« (7. marts 1948), *Udvalgte militære skrifter*, 2. udg. s. 358-59.

I de seneste måneder har næsten hele Folkets Befrielseshær gjort brug af pauserne mellem slagene til storstilet træning og konsolidering. Dette er blevet gennemført på en fuldt ud ledet, ordnet og demokratisk måde. Det har derfor vakt den revolutionære ildhu hos de store masser af kommanderende og kæmpende, sat dem i stand til klart at forstå krigens mål, fjernet visse urigtige ideologiske tendenser og uønskede foreteelser i hæren, opdraget kadreerne og de kæmpende og i høj grad forøget hærens kamp-effektivitet. Fra nu af må vi fortsat gennemføre denne nye type ideologisk opdragelsesbevægelse i hæren, en bevægelse der har demokratisk karakter og massekarakter.

»Tale på en konference for kadre i det Befriede Område i Shansi-Suiyuan« (1. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 159.

Lærestaltens [den antijapanske militære og politiske lærestalts] undervisningspolitik går ud på at opdyrke en fast og korrekt

politisk orientering, en flittig og simpel arbejdsstil og smidig strategi og taktik. Dette er de tre væsentlige punkter i skabelsen af en antijapansk, revolutionær soldat. Det er i overensstemmelse med disse væsentlige punkter, at lærerstaben underviser, og eleverne studerer.

At blive angrebet af fjenden er ikke nogen dårlig ting, men en god ting (26. maj 1939), 1. lommeudgave, s. 3.

Vor nation har altid haft en traditionel stil med hård kamp, som vi bør udvikle. . . . Hvad mere er, det kommunistiske parti har altid gjort sig til talsmand for en fast og korrekt politisk orientering. . . . Denne orientering er uadskillelig fra en stil med hård kamp. Uden en fast og korrekt politisk orientering er det umuligt at fremme en stil med hård kamp. Uden den hårde kamps stil er det umuligt at bevare en fast og korrekt politisk orientering.

»Tale ved Yenan-mødet i anledning af den internationale arbejderdag« (1. maj 1939).

Vær forenede, årvågne, alvorlige og levende.

Motto for den Antijapanske militære og politiske læreanstalt.

Det, der virkelig tæller i verden, er samvittighedsfuldhed, og det kommunistiske parti er særdeles nøjeregnende med at være samvittighedsfuld.

Tale på et møde med kinesiske studenter og kinesere under videregående uddannelse i Moskva (17. november 1957).

XIII. FORHOLDET MELLEM OFFICERER OG MANDSKAB

Vor hær har altid haft to slags politik. For det første må vi være hensynsløse over for vore fjender, vi må overmande og tilintetgøre dem. For det andet må vi være gode ved vore egne, ved folket, vore kamrater og ved vore overordnede og underordnede og forene os med dem.

Tale ved en reception arrangeret af partiets centralkomite for mønstestudiedelegerede fra afdelinger fra hæren i baglandet (18. september 1944).

Vi kommer fra alle egne af landet og har sluttet os sammen med et fælles revolutionært mål for øje. . . . Vore kadrer må vise

omsorg for hver eneste soldat, og alle mennesker i de revolutionære rækker må kære sig om hinanden, må omfatte hinanden med kærlige følelser og hjælpe hinanden.

»Tjen folket« (8. september 1944).
Udvalgte værker, bind III, s. 227-28.

En bevægelse for at støtte kadreerne og skatte soldaterne højt bør iværksættes i hver eneste hærenhed, der må opfordre kadreerne til at skatte soldaterne højt og soldaterne til at støtte kadreerne. De bør tale ud om hinandens mangler og fejltagelser og hurtigt rette dem. På denne måde vil de kunne opnå en meget god indre enhed.

»Opgaverne for 1945« (15. december 1944).

Mange mennesker mener, at det er forkerte metoder, der fremkalder spændte forhold mellem officerer og mandskab og mellem hæren og folket, men jeg siger altid til dem, at det er et spørgsmål om grundlæggende holdning (eller grundlæggende prin-

cip), om at have respekt for soldaterne og for folket. De forskellige politiske retningslinjer, metoder og former følger af denne holdning. Hvis vi afviger fra denne holdning, så vil de politiske retningslinjer, metoderne og formerne med sikkerhed blive forkerte, og forholdet mellem officerer og mandskab og mellem hæren og folket vil uvægerligt blive utilfredsstillende. Vore tre vigtigste principper for hærens politiske arbejde er, for det første, enhed mellem officerer og mandskab; for det andet, enhed mellem hæren og folket; og for det tredje, splittelsen af de fjendtlige styrker. For at anvende disse principper effektivt må vi tage vort udgangspunkt i denne grundlæggende holdning med respekt for soldaterne og folket og med respekt for krigsfangers menneskelige værdighed, når først de har nedlagt våbnene. De, der opfatter alt dette som et teknisk spørgsmål og ikke som et spørgsmål om grundlæggende holdning, tager visse fejl, og de bør rette deres synspunkt.

»Om langvarig krig« (maj 1938).
Udvalgte værker, bind II, s. 186-87.

Kommunister må bruge den demokratiske metode med overtalelse og opdragelse, når de arbejder blandt det arbejdende folk, og må under ingen omstændigheder gribe til kommandisme eller tvang. Kinas kommunistiske Parti fastholder trofast dette marxistisk-leninistiske princip.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 9.*

Vore kammerater må forstå, at ideologisk omformning indebærer langfristet, tålmodigt og omhyggeligt arbejde, og de må ikke forsøge at ændre folks ideologi, der er blevet dannet igennem tilværelsens årtier, ved at holde nogle få foredrag eller afholde nogle få møder. Overtalelse, ikke tvang, er den eneste vej til at overbevise dem. Tvang vil aldrig resultere i, at man overbeviser dem. At forsøge at overbevise dem med magt kan simpelthen ikke lade sig gøre. Denne form for metode er tilladelig i behandlingen af fjenden, men absolut utillade-

lig i behandlingen af kammerater eller venner.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 11-12.

Vi må skelne mellem fjenden og os selv, og vi må ikke indtage et antagonistisk standpunkt over for kammerater og behandle dem, som vi ville behandle fjenden. Når man taler frit ud, må man nære et brændende ønske om at beskytte folkets sag og højne dets politiske bevidsthed, og der må ikke være latterliggørelse eller angreb i ens måde at gribe det an på.

Sm. st. s. 10.*

XIV. FORHOLDET MELLE HÆREN OG FOLKET

Hæren må blive ét med folket, således at det betragter den som sin egen hær. En sådan hær vil være uovervindelig. . . .

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 186.

Hver enkelt kammerat må hjælpes til at forstå, at så længe vi støtter os på folket, tror fast på massernes udtømmelige skabende kraft og derfor stoler på og identificerer os selv med dem, kan vi overvinde enhver vanskelighed, og ingen fjende kan knuse os, mens vi kan knuse enhver fjende.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 316.*

Hvor som helst vore kammerater kommer, må de opbygge et godt forhold til masserne, nære omsorg for dem og hjælpe dem til at overvinde deres vanskeligheder. Vi må forene os med masserne; jo større dele af masserne vi forener os med des bedre.

»Om Chungking-forhandlingerne« (17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, København 1964, bind III, s. 42.

Hæren i de Befriede Områder må støtte regeringen og skatte folket højt, mens de demokratiske regeringer må lede folket i arbejdet med at støtte hæren og give familier til soldater, der bekæmper Japan, fortrinsbehandling. På denne måde vil forholdet mellem hæren og folket blive endnu bedre.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 311.*

I hæren bør den opgave at støtte regeringen og skatte folket højt behandles gennem den ideologiske opdragelse af hver enkelt

kommanderende og kæmpende, således at de alle tilbunds forstår dens vigtighed. Så længe hæren på sin side udfører dette arbejde godt, vil den lokale regering og folket også forbedre deres forhold til hæren.

»Politik for arbejdet i de Befriede Områder for 1946« (15. december 1945), *Udvalgte værker*, bind IV, s. 77.*

I løbet af disse kampagner¹⁾ bør hæren på sin side og partiet og regeringen på deres side gennemgribende undersøge manglerne og fejltagelserne i 1943 og bør beslutsomt rette dem i 1944. Fra nu af bør sådanne kampagner iværksættes overalt i den første måned af hvert måneår, og i deres løb bør de fælles afgivne forpligtelser til at »støtte regeringen og skatte folket højt« og »støtte hæren og give familier til soldater, der bekæmper Japan, fortrinsbehandling« læses højt gang på gang, og der bør ske gentagen

¹ Kampagner for at »støtte regeringen og skatte folket højt« og »støtte hæren og give familier til soldater, der bekæmper Japan, fortrinsbehandling«. — *O. A.*

selvkritik over for masserne af enhver egenmægtig handling fra troppernes side i baseområderne over for partiet eller regeringspersonel eller over for civilpersoner eller af enhver mangel på omsorg for tropperne fra partiets eller regeringspersonellets eller civilpersonernes side (hvorunder hver part kritiserer sig selv og ikke den anden), således at disse mangler og fejltagelser kan rettes på tilbundsgående måde.

»Udbred kampagnerne for at nedsætte jordlejen, forøge produktionen og støtte regeringen og skatte folket højt i baseområderne« (1. oktober 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 135.⁹

XV. DEMOKRATI PÅ DE TRE HOVEDOMRÅDER

Et passende mål af demokrati bør føres ud i livet i hæren, først og fremmest ved at afskaffe den feudale praksis med at tyrannisere og slå og ved at lade officerer og mandskab dele ve og vel. Når dette gøres, vil der blive opnået enhed mellem officerer og mandskab, hærens kampeffektivitet vil i høj grad forøges, og der vil ingen tvivl være om vor evne til at udholde den lange, grusomme krig.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 186.

Foruden den rolle, som partiet spiller, er årsagen til, at den Røde Hær har kunnet fortsætte på trods af så ringe materielle be-

tingelser og så hyppige sammenstød, at den praktiserer demokrati. Officererne slår ikke mandskabet; officerer og mandskab får lige behandling; soldater har frihed til at holde møder og til at tale frit ud; ubetydelige formaliteter er blevet afskaffet; og regnskaberne er åbne for inspektion for enhver. . . . I Kina har hæren lige så megen brug for demokrati, som folket har. Demokrati i vor hær er et vigtigt våben til at undergrave den feudale lejehær.

»Kampen i Ching kang bjergene«
(25. november 1928), *Udvalgte værker*, bind I, s. 83.

Politikken for politisk arbejde i vore hærenheder går ud på i fuldt omfang at vække de menige, de kommanderende og alt arbejdende personel for at nå tre vigtige mål gennem en demokratisk bevægelse under centraliseret ledelse, nemlig en høj grad af politisk enhed, bedre leveforhold og bedre militær teknik og taktik. De Tre Efterprøv-

ninger og Tre Forbedringer,¹⁾ der nu med begejstring er ved at blive gennemført i vore hærenheder, har til formål at opnå de første to af disse mål ved hjælp af det politiske og det økonomiske demokratis metoder.

Med hensyn til økonomisk demokrati må der sikres de af soldaterne valgte repræsentanter ret til at assistere (ikke til at gå uden om) kompagniledelsen i organiseringen af kompagniets forsyninger og messe.

Med hensyn til militært demokrati må der i træningsperioder ske gensidig instruktion mellem officerer og soldater og blandt soldaterne selv; og i kampperioder må kompagnierne ved fronten afholde store og små møder af forskellig art. Under kompagni-

¹ De »Tre Efterprøvninger« og »Tre Forbedringer« udgjorde en vigtig bevægelse for partikonsolidering og for ideologisk opdragelse i hæren, der blev gennemført af vort parti i forbindelse med jordreformen under Folkets Befrielseskrig. De enkelte steder betød de »Tre Efterprøvninger« efterprøvning af klasseoprindelse, ideologi og arbejdsstil; i de væbnede enheder drejede efterprøvningserne sig om klasseoprindelse, udførelse af pligt og vilje til at kæmpe. De »Tre Forbedringer« betød organisatorisk konsolidering, ideologisk opdragelse og rettelse af arbejdsstil.

ledelsens anvisninger bør de menige soldater vækkes til at diskutere, hvorledes man skal angribe og erobre fjendtlige stillinger, og hvorledes man skal opfylde andre kampopgaver. Når kampene varer flere dage, bør der afholdes flere sådanne møder. Denne art militært demokrati blev med stort held praktiseret i slaget ved Panlung i det nordlige Shensi og i slaget ved Shihchiachuang i Shansi-Chahar-Hopei området. Det er blevet bevist, at denne praksis kun kan have en god virkning og ikke kan gøre nogen som helst skade.

»Den demokratiske bevægelse i hæren« (30. januar 1948), *Udvalgte militære skrifter*, 2. udg. s. 353.

I den nuværende store kamp kræver Kinas kommunistiske Parti, at alle dets ledende organer og alle dets medlemmer og kadrer bør give det fuldeste udtryk for deres initiativ, der alene kan sikre sejren. Dette initiativ må vises konkret i de ledende organers, kadrenes og de menige partimedlemmers evne til at arbejde skabende, i deres bered-

villighed til at påtage sig ansvar, i den intense energi, de udviser i deres arbejde, i deres mod og evne til at rejse spørgsmål, give udtryk for meninger og kritisere mangler og i den kammeratlige overvågen, der opretholdes over de ledende organer og de ledende kadrer. Ellers vil »initiativ« være noget tomt. Men udøvelsen af et sådant initiativ afhænger af udbredelsen af demokrati i partilivet. Det kan ikke bringes til udfoldelse, hvis der ikke er tilstrækkeligt demokrati i partilivet. Kun i en atmosfære af demokrati kan et stort antal dygtige mennesker kaldes frem.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 204.

Enhver bør have lov til at tale frit ud, hvem det end er, så længe han ikke er et fjendtligt element og ikke retter ondsindede angreb, og det betyder ingenting, hvis han siger noget urigtigt. Ledere på alle trin har pligt til at lytte til andre. To principper må

overholdes: (1) Sig alt det, I ved, og sig det uden forbehold; (2) Ret ikke bebrejdelser mod taleren, men tag hans ord som en advarsel. Medmindre princippet om »Ret ikke bebrejdelser mod taleren« overholdes på ægte måde og ikke på falsk måde, vil resultatet ikke blive »Sig alt det, I ved, og sig det uden forbehold«.

»Opgaverne for 1945« (15. december 1944).

Opdragelse i demokrati må gennemføres inden for partiet, således at medlemmerne kan forstå meningen med demokratisk liv, meningen med forholdet mellem demokrati og centralisme og den måde, hvorpå demokratisk centralisme bør føres ud i livet. Kun således kan vi virkelig udvide demokratiet inden for partiet og samtidig undgå ultra-demokrati og den laden-stå-til, der ødelægger disciplin.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 205.*

Både i hæren og i de lokale organisationer har det indre partidemokrati til formål at styrke disciplin og forøge kampeffektiviteten, ikke at svække dem.

Sm. st.

Ødelæg, i teoriens sfære, ultra-demokratiets rødder. For det første må det påpeges, at faren ved ultra-demokratiet ligger i, at det skader eller endog fuldstændigt ødelægger partiorganisationen og svækker eller endog fuldstændigt undergraver partiets kampevne, idet det gør partiet uskikket til at opfylde sine kampopgaver og derved forårsager revolutionens nederlag. Dernæst må det påpeges, at kilden til ultra-demokrati består i småborgerskabets individualistiske aversion mod disciplin. Når dette karaktertræk føres ind i partiet, udvikler det sig til ultra-demokratiske opfattelser politisk og organisatorisk. Disse opfattelser er aldeles uforenelige med proletarietets kampopgaver.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 108.

XVI. OPDRAGELSE OG TRÆNINGEN AF TROPPER

Vor uddannelsespolitik må gøre det muligt for enhver, der modtager en uddannelse, at udvikle sig moralsk, intellektuelt og fysisk og blive et arbejdende menneske med både socialistisk bevidsthed og kultur.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 23.

Med hensyn til uddannelse for kadrer – under arbejdet eller på skoler for kadrer – må der indføres en politik for at koncentrere en sådan uddannelse om studiet af den kinesiske revolutions praktiske problemer og om at bruge marxismen-leninismens grund-

læggende principper som ledetråd, og den metode at studere marxismen-leninismen statisk og i isolation bør forkastes.

»Reformer vort studium« (maj 1941),
Udvalgte værker, bind III, s. 24.

For en militær skole er det vigtigste spørgsmål udvælgelsen af en leder og instruktører og vedtagelsen af en undervisningspolitik.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936),
Udvalgte værker, bind I, s. 185.*

En skole med hundrede mennesker kan bestemt ikke drives godt, hvis den ikke har en ledende gruppe på nogle mennesker eller et dusin eller flere, der dannes i overensstemmelse med de faktiske omstændigheder (og ikke kunstigt bringes sammen) og består af de mest aktive, ærlige og vågne af lærerne, den øvrige stab og studenterne.

»Nogle spørgsmål vedrørende ledelsesmetoder«, (1. juni 1943),
Udvalgte værker, bind III, s. 118-19.

Alle officerer og menige i vor hær må forbedre deres krigskunst, modigt marchere fremad i krigen, hvori sejren er vis, og beslutsomt, gennemgribende, helt og fuldstændigt udrydde alle fjender.

»Manifest fra det Kinesiske Folks Befrielseshær« (oktober 1947),
Udvalgte værker, bind III, København 1964, s. 103.*

Der bør tillægges det militære og det politiske aspekt lige stor betydning i det etårige program for konsolidering og træning, der netop er blevet påbegyndt, og de to aspekter bør nært forbindes. I begyndelsen bør der lægges eftertryk på det politiske aspekt, på at forbedre forholdet mellem officerer og mandskab, højne den indre enhed og fremkalde et højt niveau af begejstring blandt masserne af kadrer og kæmpende. Kunerved vil den militære konsolidering og træning foregå gnidningsløst og opnå bedre resultater.

»Opgaverne for 1945« (15. december 1944).

Hvad angår træningsmetoden, bør vi udfolde masse-træningsbevægelsen, hvori officerer underviser menige, menige underviser officerer, og de menige underviser hinanden.

»Politik for arbejdet i de Befriede Områder for 1946« (15. december 1945), *Udvalgte værker*, bind IV, s. 76.

Vor parole for træningen af tropper er: »Officerer, undervis menige; menige, undervis officerer; og menige, undervis hinanden«. De kæmpende har en mængde praktisk kamperfaring. Officererne bør lære af de kæmpende, og når de har gjort andre menneskers erfaring til deres egen, vil de blive dygtigere.

»Tale til medarbejderne ved *Shansi-Suiyuan Dagblads* redaktion« (2. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 167.*

Hvad træningsemnerne angår, bør hovedmålet stadig være at højne teknikens niveau i målskydning, bajonETFægning, granatkast-

ning og den slags, og det sekundære mål bør være at højne det taktiske niveau, mens der bør lægges særligt eftertryk på operationer.

»Politik for arbejdet i de Befriede Områder for 1946« (15. december 1945), *Udvalgte værker*, bind IV, s. 76.*

XVII. AT TJENE FOLKET

Vi bør være beskedne og forsigtige, være på vagt mod hovmod og hastværk og tjene det kinesiske folk af hjerte og sjæl. . . .

»Kinas to mulige skæbner« (23. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 253.

Helhjertet at tjene folket og aldrig et øjeblik skille os fra masserne, i alle tilfælde at gå ud fra folkets interesser og ikke fra ens personlige interesse eller fra en lille gruppes interesser og at identificere vort ansvar over for folket med vort ansvar over for partiets ledende organer – dette er vort udgangspunkt.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 315.*

Statsorganerne må praktisere demokratisk centralisme, de må støtte sig på masserne, og deres personel må tjene folket.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 6.*

Kammerat Bethunes ånd, hans fuldstændige opofrelse for andre uden mindste tanke på sig selv, kom til udtryk i hans grænseløse følelse af ansvar i sit arbejde og hans grænseløse varmhjertethed over for alle kammerater og folket. Enhver kommunist må lære af ham.

.....

Vi må alle lære den absolutte uselviskheds ånd af ham. Med denne ånd kan enhver være meget nyttig for folket. Et menneskes evner kan være store eller små, men hvis det har denne ånd, er det allerede ædelt og rent, et menneske af moralsk integritet og hævet over vulgære interesser, et menneske der er af værdi for folket.

»Til minde om Norman Bethune« (21. december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 337-38.*

Vort kommunistiske parti og den Ottende Rutehær og Nye Fjerde Hær, der ledes af vort parti, er bataljoner for revoultionen. Disse vore bataljoner er helt helliget folkets befrielse og arbejder helt og holdent i folkets interesse.

»Tjen folket« (8. september 1944),
Udvalgte værker, bind III, s. 227.

Alle vore kadrer, af hvilken som helst rang, er folkets tjenere, og hvad vi end gør, gør vi for at tjene folket. Hvorledes kan vi da stille os tøvende over for at aflægge nogle af vore dårlige træk?

»Opgaverne for 1945« (15. december 1944).

Det er vor pligt at holde os selv ansvarlige over for folket. Hvert ord, hver handling og hver politisk retningslinje må svare til folkets interesser, og hvis der begås fejl, må de rettes – det er hvad ansvarlig over for folket betyder.

»Situationen og vor politik efter sejren i Modstandskrigen mod Japan« (13. august 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 16.

Hvor som helst der er kamp, er der ofre, og døden er en almindelig foreteelse. Men folkets interesser og det store flertals lidelser ligger os på sinde, og når vi dør for folket, er det en værdig død. Ikke desto mindre bør vi gøre vort bedste for at undgå unødige ofre.

»Tjen folket« (8. september 1944),
Udvalgte værker, bind III, s. 228.

Alle mennesker må dø, men døden kan skifte i sin betydning. Den gamle kinesiske forfatter Szuma Chein sagde: »Skønt døden rammer alle mennesker uden forskel, kan den være tungere end Tai-bjerget eller lettere end en fjer.« At dø for folket er tungere end Tai-bjerget, men at arbejde for fascisterne og dø for udbytterne og undertrykkerne er lettere end en fjer.

Sm. st. s. 227.

XVIII. PATRIOTISME OG INTERNATIONALISME

Kan en kommunist, der er internationalist, samtidig være patriot? Vi er af den opfattelse, at han ikke alene kan, men må være det. Patriotismens specifikke indhold afgøres af historiske betingelser. Der er de japanske aggressorer og Hitlers »patriotisme«, og der er vor patriotisme. Kommunisten må beslutsomt bekæmpe de japanske aggressorer og Hitlers »patriotisme«. Japans og Tysklands kommunister er defaitister med hensyn til de krige, der føres af deres lande. At hidføre de japanske aggressorer og Hitlers nederlag med alle mulige midler er i det japanske og det tyske folks interesse, og jo mere fuldstændigt nederlaget er, desto bedre. ... For de krige, der iværksættes af de japanske aggressorer og Hitler, skader folket

hjemme såvel som verdens folk. Kinas tilfælde er imidlertid et andet, fordi det er offer for aggression. Kinesiske kommunister må derfor forbinde patriotisme med internationalisme. Vi er på én gang internationalister og patrioter, og vor parole er: »Kæmp for at forsvare fædrelandet mod aggressorerne.« For os er defaitisme en forbrydelse, og at stræbe efter sejr i Modstandskrigen er en uafviselig pligt. For kun ved at kæmpe til forsvar for fædrelandet kan vi slå aggressorerne og opnå national befrielse. Og kun ved at opnå national befrielse vil det være muligt for proletariatet og det øvrige arbejdende folk at opnå deres egen frigørelse. Kinas sejr og de invaderende imperialisters nederlag vil hjælpe folket i andre lande. Således er patriotisme i nationale befrielseskrige anvendt internationalisme.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938),
Udvalgte værker, bind II, side 196.*

Hvad er det for en ånd, der får en udlænding til uselvisk at antage det kinesiske

folks befrielsessag som sin egen? Det er internationalismens ånd, kommunismens ånd, hvoraf hver eneste kinesisk kommunist må lære. . . . Vi må forene os med proletariatet i alle de kapitalistiske lande, med proletariatet i Japan, Storbritannien, de Forenede Stater, Tyskland, Italien og alle andre kapitalistiske lande, før det er muligt at omstyrte imperialismen, at befri vor nation og vort folk og at befri de andre nationer og folk i verden. Dette er vor internationalisme, den internationalisme som vi sætter op imod både snæver nationalisme og snæver patriotisme.

»Til minde om Norman Bethune«
(21. december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 337.*

I kampen for den fuldstændige befrielse støtter de undertrykte folk sig først og fremmest på deres egen kamp og derefter, og kun derefter, på international bistand. De folk, der har triumferet i deres egen revolution, bør hjælpe dem, der stadig kæmper for

befrielse. Dette er vor internationalistiske pligt.

Samtale med afrikanske venner (8. august 1963).

De socialistiske lande er stater af en helt ny type, i hvilke udbytterklasserne er blevet styrtet, og det arbejdende folk har magten. Princippet om at integrere internationalisme med patriotisme praktiseres i forholdet mellem disse lande. Vi er nært forbundet af fælles interesser og fælles idealer.

»Tale ved USSR's Øverste Sovjets møde i anledning af 40-årsdagen for den store socialistiske Oktoberrevolution« (6. november 1957).

Folkene i den socialistiske lejrs lande bør forene sig, folkene i landene i Asien, Afrika og Latinamerika bør forene sig, folkene på alle kontinenter bør forene sig, alle fredselkende lande bør forene sig, og alle lande, der er underkastet amerikansk aggression, kontrol, intervention eller tyranni bør forene sig og således danne den bredeste enheds-

front for at bekæmpe den amerikanske imperialistiske aggressions- og krigspolitik og forsvare verdensfreden.

»Erklæring til støtte for det panamanske folks retfærdige, patriotiske kamp mod den amerikanske imperialism« (12. januar 1964), *Folk i hele verden foren jer og slå de amerikanske aggressorer og alle deres lakajer*, 2. udg. s. 9.

Tingene udvikler sig uophørligt. Det er kun 45 år siden revolutionen i 1911, men Kinas ansigt har fuldstændigt forandret sig. Om endnu 45 år, det vil sige år 2001, eller begyndelsen af det 21. århundrede, vil Kina være undergået en endnu større forandring. Det vil være blevet til et magtfuldt socialistisk industriland. Og det er, som det bør være. Kina er et land med et areal på 9.600.000 kvadratkilometer og en befolkning på 600 millioner mennesker, og det burde have ydet et større bidrag til menneskeheden. Dets bidrag har i en lang periode været alt for lille. Det er vi meget kedde af.

Men vi må være beskedne – ikke blot nu,

men også om 45 år. Vi bør altid være beskedne. I vore internationale forbindelser bør vi kinesere beslutsomt, gennemgribende, helt og fuldstændigt afskaffe stormagtschauvinisme.

»Til minde om dr. Sun Yat-sen« (november 1956).

Vi må aldrig indtage en stormagtschauvinistisk hovmodig holdning og blive indbildske på grund af sejren i vor revolution og visse resultater i vor opbygning. Enhver nation, stor eller lille, har sine stærke og svage punkter.

»Åbningstale ved Kinas kommunistiske Partis 8. kongres« (15. september 1956).

XIX. REVOLUTIONÆR HEROISME

Denne hær har en ukuelig ånd og er besluttet på at besejre alle fjender og aldrig at give efter. Så længe der er en eneste mand tilbage, vil han kæmpe videre uden hensyn til vanskelighederne og strabadserne.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 264.*

Lad vor kampstil komme til fuld udførelse – mod i kampen, ingen frygt for ofre, ingen frygt for udmattelse og fortløbende kamp (det vil sige udkæmpelsen af slag i rækkefølge inden for kort tid uden hvil).

»Den øjeblikkelige situation og vore opgaver« (25. december 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 113.*

Tusinder og atter tusinder af martyrer har heltmodigt ofret deres liv for folkets interesser; lad os holde deres fane højt og marchere fremad ad den vej, der er farvet skarlagensrød af deres blod!

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 318.

Vær beslutsom, frygt intet offer og overvind enhver vanskelighed for at vinde sejr.

»Den Tåbelige Gamle Mand, der flyttede bjergene« (11. juni 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 321.*

På et kritisk tidspunkt under den Nordlige Ekspeditions fremgang ... ødelagde den forræderiske og reaktionære politik for »partiudrensning« og massakre, som Kuomintang-myndighederne slog ind på, denne nationale enhedsfront – enhedsfronten mellem Kuomintang, det kommunistiske parti og alle dele af folket, der legemliggjorde det kinesiske folks befrielsessag – og hele

dens revolutionære politik. . . . Dernæst blev enhed erstattet med borgerkrig, demokrati med diktatur, og et Kina fuldt af lys med et Kina indhyllet i mørke. Men Kinas kommunistiske Parti og det kinesiske folk blev hverken kuert eller besejret eller udslettet. De stablede sig på benene igen, tørrede blodet af, begravede deres faldne kammerater og gik på ny i kamp. Idet de holdt revolutionens store fane højt, rejste de sig i væbnet modstand, og over et uhyre område i Kina oprettede de folkeregninger, gennemførte jordreform, opbyggede en folkehær – den kinesiske Røde Hær – og bevarede og udvidede det kinesiske folks revolutionære styrker.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 261.º

I har mange gode egenskaber, og I har ydet store tjenester, men I må altid huske ikke at blive indbildske. I respekteres af alle, og helt med rette, men dette fører let til indbildskhed. Hvis I bliver indbildske,

hvis I ikke er beskedne og ophører med at gøre jer umage, og hvis I ikke respekterer andre, ikke respekterer kadreerne og masserne, så vil I ophøre med at være helte og forbilleder. Der har været sådanne mennesker før i tiden, og jeg håber, I ikke vil følge deres eksempel.

»Vi må lære at udføre økonomisk arbejde« (10. januar 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 239.

I kampen for at udslette fjenden og for at genrejse og forøge industri- og landbrugsproduktionen har I overvundet mange vanskeligheder og strabadser og udvist uhyre mod, klogskab og initiativ. I er forbilleder for hele den kinesiske nation, ryggraden i den sejrtrange fremgang for folkets sag på alle områder, støttepiller for folkeregningen og broer, der forbinder folkeregningen med de store masser.

Hilsningsbudskab på Kinas kommunistiske Partis centralkomites vegne til mødet for repræsentanter for nationale kamphelte og mønsterarbejdere (25. september 1950).

Vi, den kinesiske nation, har den ånd at bekæmpe fjenden til vor sidste blodsdråbe, den beslutsomme vilje til at genvinde vort tabte territorium ved hjælp af vor egen indsats og evnen til at stå på egne ben i nationernes familie.

»Om taktikken mod den japanske imperialisme« (27. december 1935),
Udvalgte værker, bind I, s. 170.*

XX. AT BYGGE VORT LAND GENNEM FLID OG NØJSOMHED

Vi må påse, at alle vore kadrer og hele vort folk til stadighed har for øje, at vort land er et stort socialistisk land, men et økonomisk tilbagestående og fattigt land, og at dette er en meget stor modsigelse. At gøre Kina rigt og stærkt kræver flere årtier med intens indsats, der blandt andre ting vil omfatte indsatsen for at praktisere streng sparsommelighed og bekæmpe spild, det vil sige den politik at opbygge vort land gennem flid og nøjsomhed.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 35.

Flid og nøjsomhed bør praktiseres i driften af fabrikker og butikker og alle stats-ejede, kooperative og andre virksomheder. Princippet om flid og nøjsomhed bør overholdes i alt. Dette princip om sparsommelighed er et af de grundlæggende principper i socialistisk økonomi. Kina er et stort land, men det er stadig meget fattigt. Det vil tage flere årtier at gøre Kina velstående. Selv til den tid vil vi stadig være nødt til at overholde princippet om flid og nøjsomhed. Men det er i de nærmeste årtier, i den nuværende række femårsplaner, at vi i særlig grad må opfordre til flid og nøjsomhed, at vi må lægge særlig vægt på sparsommelighed.

Indledende note til »At drive et kooperativ flittigt og nøjsomt« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind I.

Hvor vi end er, må vi skatte vor arbejdsstyrke og materielle ressourcer og må ikke anlægge et kortfristet syn og hengive os til ødselhed og ekstravagance. Hvor vi end er, må vi fra vort arbejdes allerførste år have

de mange år, der kommer, den langvarige krig, der må opretholdes, modoffensiven og opbygningsarbejdet efter fjendens uddrivelse for øje. På den ene side: Aldrig være ødsel eller ekstravagant; på den anden side: Aktivt udvide produktionen. Tidligere led folk visse steder en hel del, fordi de ikke anlagde det langfristede syn og forsømt økonomiseren med arbejdskraft og materielle ressourcer og udvidelse af produktionen. Læren ligger dér, og opmærksomheden må henledes på den.

»Vi må lære at udføre økonomisk arbejde« (10. januar 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 244.

For at fremskynde denne genrejsning og udvikling [af landbrugsproduktion og industriproduktion i småbyer] må vi under vor kamp for afskaffelse af det feudale system gøre vort yderste for at bevare alle nyttige produktionsmidler og midler til livets opretholdelse, træffe beslutomme forholdsregler mod ethvert forsøg på at ødelægge dem eller

lade dem gå til spilde, gå imod umådeholdent æderi og drikkeri og lægge vægt på flid og sparsommelighed.

»Tale på en konference for kadrer i det Befriede Område i Shansi-Suiyuane (1. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 163.

Sparsommelighed bør være det ledende princip i vore regeringsudgifter. Det bør gøres klart for alle regeringsarbejdere, at korrupsion og spild er meget store forbrydelser. Vore kampagner mod korrupsion og spild har allerede opnået nogle resultater, men yderligere indsats er påkrævet. Vort regnskabssystem bør ledes af princippet om at spare hver øre til krigsindsatsen, til den revolutionære sag og til vor økonomiske opbygning.

»Vor økonomiske politik« (23. januar 1934), *Udvalgte værker*, bind I, s. 145.

En farlig tendens har i den senere tid vist sig blandt en stor del af vort personel – en

uvillighed til at dele massernes glæder og strabadser, en optagethed af personlig berømmelse og vinding. Dette er meget dårligt. En af vejene til at overvinde det er at simplificere vore organisationer i løbet af vor kampagne for at forøge produktionen og praktisere sparsommelighed og at overføre kadrer til lavere trin, således at et betydeligt antal vil vende tilbage til produktivt arbejde.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 35.

Produktion fra hærens side til dens eget underhold har ikke blot forbedret hærens leveforhold og lettet byrden på folket og derved gjort det muligt yderligere at udvide hæren. Det har desuden haft mange øjeblikkelige bivirkninger. Det drejer sig om følgende:

(1) Forbedrede forhold mellem officerer og mandskab. Officerer og mandskab arbejder sammen i produktionen og bliver som brødre.

(2) Bedre holdning til arbejde. . . . efter at hæren er begyndt at producere til sit eget underhold, er holdningen til arbejdet blevet forbedret, og drivermanerer er blevet overvundet.

(3) Styrket disciplin. Langt fra at svække disciplinen i kamp og i hærens liv styrker arbejdsdisciplinen i produktionen den i virkeligheden.

(4) Forbedrede forhold mellem hæren og folket. Når først en væbnet styrke begynder selv at »føre hus«, optræder krænkelser af folkets ejendom sjældent eller aldrig. Da hæren og folket udveksler arbejdskraft og hjælper hinanden i produktionen styrkes venskabet dem imellem.

(5) Mindre skumleri i hæren om regeringen og forbedrede forhold mellem de to.

(6) En stimulans til folkets store produktionskampagne. Når først hæren beskæftiger sig med produktion, bliver nødvendigheden af, at regeringen og andre organisationer gør ligeså, mere indlysende, og de gør det med større energi; behovet for en universel kampagne i hele folket

for at forøge produktionen bliver naturligvis ligeledes mere indlysende, og også denne gennemføres med større energi.

»Om produktion fra hærens side til dens eget underhold og om vigtigheden af den store bevægelse for retelse og for produktion« (27. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 327-28.*

Nogle mennesker siger, at hvis hærenhederne beskæftiger sig med produktion, vil de ikke kunne træne eller kæmpe, og at hvis regeringen og andre organisationer gør det, vil de ikke kunne udføre deres eget arbejde. Dette er et urigtigt argument. I de senere år har vore hærenheder i Grønseområdet påtaget sig produktion i stor målestok, og de forsyner sig selv med rigelig mad og tøj og har samtidig udført deres træning og gennemført deres politiske studier og analfabet- og andre kurser med langt større held end tidligere, og der hersker større enhed end nogensinde inden for hæren og mellem hæren og folket. Der var en storstilet produktionskampagne ved fronten sidste år, og

alligevel blev der opnået store resultater i kampene, og der blev desuden påbegyndt en omfattende træningskampagne. Og takket være produktionen fører personellet i regeringen og andre organisationer en bedre tilværelse og arbejder med større hengivenhed og effektivitet; dette er tilfældet både i Grænseområdet og ved fronten.

»Vi må lære at udføre økonomisk arbejde« (10. januar 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 243-44.

XXI. STØTTEN SIG PÅ EGEN INDSATS OG HÅRD KAMP

På hvilket grundlag bør vor politik hvile? Den bør hvile på vor egen styrke, og det betyder genfødsel gennem egen indsats. Vi er ikke alene; alle landene og folkene i verden, der er imod imperialismen, er vore venner. Ikke desto mindre understreger vi genfødsel gennem vor egen indsats. Ved at støtte os på de kræfter, som vi selv organiserer, kan vi slå alle kinesiske og udenlandske reaktionære.

»Situationen og vor politik efter sejren i Modstandskrigen mod Japan« (13. august 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 20.

Vi går ind for støtten sig på egen indsats. Vi håber at få udenlandsk hjælp, men kan

ikke være afhængig af den; vi stoler på vor egen indsats, på hele hærens og hele folkets skabende kraft.

»Vi må lære at udføre økonomisk arbejde« (10. januar 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 241.

At vinde landsomfattende sejr er kun det første skridt på en lang march på ti tusind li. . . . Den kinesiske revolution er stor, men vejen efter revolutionen bliver længere, arbejdet større og hårdere. Dette må nu gøres klart i partiet. Kammeraterne må hjælpes til at forblive beskedne, forsigtige og fri for hovmod og overilethed i deres arbejdsstil. Kammeraterne må hjælpes til at bevare den simple livsførelse og hårde kamps stil.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomite« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, Københavns 1964, s. 217.*

Vi må gennemgribende udrydde alle forestillinger blandt vore kadre om at vinde

lette sejre gennem held, uden hård og bitter kamp, uden sved og blod.

»Byg stabile baseområder i Nordøste« (28. december 1945), *Udvalgte værker*, bind IV, s. 84.

Vi bør udfolde konstant propaganda blandt folket omkring kendsgerningerne om verdens fremskridt og den lyse fremtid, der ligger foran os, således at det vil opbygge sin tillid til sejren. Samtidig må vi fortælle folket og fortælle vore kammerater, at der vil forekomme drejninger og sving på vor vej. Der er stadig mange hindringer og vanskeligheder langs revolutionens vej. Vort partis syvende kongres antog, at der ville blive mange vanskeligheder, thi vi foretrak at antage, at der ville blive flere vanskeligheder snarere end færre. Nogle kammerater bryder sig ikke om at tænke ret meget på vanskeligheder. Men vanskeligheder er kendsgerninger; vi må anerkende lige så mange vanskeligheder, som der er, og bør ikke føre en »ikke-ankendelsespolitik«. Vi må anerkende vanskeligheder, analysere dem

og bekæmpe dem. Der findes ingen lige veje i verden; vi må være beredte til at følge en vej med drejninger og sving og ikke forsøge at komme billigt til det hele. Man må ikke bilde sig ind, at alle de reaktionære en skønne morgen vil falde på knæ af deres egen fri vilje. Kort sagt, samtidig med at udsigterne er lyse, har vejen sine drejninger og sving. Der ligger stadig mange vanskeligheder forude, som vi ikke må overse. Ved at forene os med hele folket i en fælles indsats kan vi med sikkerhed overvinde alle vanskeligheder og vinde sejr.

»Om Chungking-forhandlingerne«
(17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 43-44.

Den, der kun ser den lyse side, men ikke vanskelighederne, kan ikke kæmpe effektivt for opfyldelsen af partiets opgaver.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 314.

Samfundets rigdom skabes af arbejderne, bønderne og de arbejdende intellektuelle. Hvis de tager deres skæbne i deres egne hænder, følger en marxistisk-leninistisk linje og indtager en aktiv holdning ved løsning af problemer i stedet for at omgå dem, vil der ingen vanskelighed findes i verden, som de ikke kan overvinde.

Indledende note til »Partisekretæren går i spidsen, og alle partimedlemmerne bidrager til at drive kooperativerne« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg., bind I.

Kammeraterne i hele partiet må tage fuldt hensyn til alt dette og være beredte på at overvinde alle vanskeligheder med en ukuelig vilje og på planmæssig måde. De reaktionære kræfter og vi har begge vanskeligheder. Men de reaktionære kræfters vanskeligheder er uoverstigelige, fordi de er kræfter på dødens rand og ingen fremtid har. Vore vanskeligheder kan overvindes, fordi

vi er nye og voksende kræfter og har en strålende fremtid.

»Hils den nye flodbølge i den kinesiske revolution« (1. februar 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 88-89.

I tider med vanskeligheder må vi ikke tabe vore resultater af syne, må se den lyse fremtid og må styrke vort mod.

»Tjen folket« (8. september 1944), *Udvalgte værker*, bind III, s. 227-28.

Nye ting må altid opleve vanskeligheder og tilbageslag, efterhånden som de vokser. Det er ren fantasi at forestille sig, at socialismens sag blot er sejlads i smult vand og lette resultater uden vanskeligheder og tilbageslag eller udfoldelsen af uhyre anstrengelser.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 17.

Til visse tider i den revolutionære kamp vejer vanskelighederne tungere end de gunstige betingelser og udgør således modsigelsens primære aspekt, og de gunstige betingelser udgør det sekundære aspekt. Men gennem deres indsats kan de revolutionære overvinde vanskelighederne skridt for skridt og åbne en gunstig, ny situation; således giver en vanskelig situation plads for en gunstig.

»Om modsigelse« (august 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 335.

Hvad er arbejde? Arbejde er kamp. Der er vanskeligheder og problemer dér, som vi skal overvinde og løse. Vi tager derud for at arbejde og kæmpe for at overvinde disse vanskeligheder. En god kammerat er en kammerat, der er mere ivrig efter at tage derhen, hvor vanskelighederne er størst.

»Om Chungking-forhandlingerne« (17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 42.

Der findes en gammel kinesisk fabel, der hedder »Den Tåbelige Gamle Mand, der flyttede bjergene«. Den fortæller om en gammel mand, der boede i det nordlige Kina for længe, længe siden, og som var kendt som den Tåbelige Gamle Mand fra Nordbjerget. Hans hus vendte mod syd, og uden for hans døråbning stod de to store tinder Taihang og Wangwu og spærrede vejen. Med stor beslutsomhed ledte han sine sønner til med hakke i hånd at grave bjergene væk. En anden gråskæg, kendt som den Vise Gamle Mand, så dem, lo og sagde: »Hvor er det dumt af jer at gøre det der! Det er helt umuligt for jer par stykker at grave disse enorme bjerge væk.« Den Tåbelige Gamle Mand svarede: »Når jeg dør, vil mine sønner fortsætte; når de dør, er der mine sønnesønner, og derefter deres sønner og sønnesønner og således videre i det uendelige. Hvor høje de end er, kan bjergene ikke blive højere, og for hver smule vi graver væk, bliver de så meget lavere. Hvorfor kan vi ikke fjerne dem?« Efter at have gendrevet den Vise Gamle Mands forkerte synspunkt fortsatte han med

at grave hver eneste dag, urystet i sin overbevisning. Gud blev rørt over dette, og han sendte to engle ned, der bar bjergene bort på deres ryg. I dag ligger to store bjerge som en dødvægt på det kinesiske folk. Det ene er imperialismen, det andet er feudalismen. Kinas kommunistiske Parti har for længst besluttet sig til at grave dem væk. Vi må blive ved og arbejde uophørligt, og også vi vil røre Guds hjerte. Vor Gud er ingen anden end det kinesiske folks masser. Hvis de rejser sig og graver sammen med os, hvorfor kan disse to bjerge ikke fjernes?

»Den Tåbelige Gamle Mand, der flyttede bjergene« (11. juni 1945),
Udvalgte værker, bind III, s. 322.*

XXII. TÆNKNINGSMETODER OG ARBEJDSMETODER

Menneskehedens historie er historien om uafbrudt udvikling fra nødvendighedens rige til frihedens rige. Denne proces er uophørlig. I ethvert samfund, i hvilket der eksisterer klasser, vil klassekamp aldrig ophøre. I det klasseløse samfund vil kampen mellem det nye og det gamle og mellem sandhed og usandhed aldrig ophøre. På områderne kampen for produktion og videnskabelig eksperimenteren gør menneskeheden konstant fremskridt, og naturen undergår konstant forandring; de forbliver aldrig på samme niveau. Derfor må mennesket til stadighed opsummere erfaring og fortsætte med at opdage, opfinde, skabe og gå fremad. Synspunkter om stagnation, pessimisme, træghed og selvtilfredshed er allesammen

forkerte. De er forkerte, fordi de hverken svarer til samfundsudviklingens historiske kendsgerninger i den forløbne million år eller til de historiske kendsgerninger i naturen, som vi hidtil kender (dvs. naturen som den åbenbares i himmellegemernes, Jordens, livets og andre naturfænomeners historie).

Citeret i »Premierminister Chou En-lais beretning om regeringens arbejde til den Kinesiske Folkerepublik's tredje Nationale Folkekongres' første samling« (21.-22. december 1964).

Naturvidenskab er et af menneskets våben i dets kamp for frihed. Med det formål at opnå frihed i samfundet må mennesket bruge samfundsvidenskab for at forstå og ændre samfundet og gennemføre social revolution. Med det formål at opnå frihed i naturens verden må mennesket bruge naturvidenskab for at forstå, erobre og ændre naturen og således opnå frihed fra naturen.

Tale ved indvielsesmødet i Grænseområdet's naturvidenskabelige forskningsselskab (5. februar 1940).

Den marxistiske filosofi, den dialektiske materialisme, har to fremtrædende karakteristika. Det ene er dens klassenatur: Den vedkender sig åbent, at dialektisk materialisme står i proletarietets tjeneste. Det andet er dens praktiske natur: Den understreger teoriens afhængighed af praksis, understreger, at teorien er baseret på praksis og til gengæld tjener praksis.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 297.

Den marxistiske filosofi er af den opfattelse, at det vigtigste problem ikke ligger i at forstå den objektive verdens love og således være i stand til at forklare den, men i at anvende viden om disse love til aktivt at forandre verden.

Sm. st. s. 304.

Hvor kommer korrekte ideer fra? Falder de ned fra himlen? Nej. Er de medfødte i sindet? Nej. De kommer fra samfundsmæssig praksis og fra den alene; de kommer fra tre slags samfundsmæssig praksis, kampen

for produktion, klassekampen og videnskabelig eksperimenteren.

Hvor kommer korrekte ideer fra?
(maj 1963), 1. lommeudgave s. 1.

Det er menneskets samfundsmæssige væren, der bestemmer dets tankegang. Når først de korrekte ideer, der er karakteristiske for den fremskredne klasse, gribes af masserne, bliver disse ideer til en materiel kraft, der ændrer samfundet og ændrer verden.

Sm. st.

I deres samfundsmæssige praksis giver mennesker sig af med forskellige slags kampe og vinder rig erfaring både fra deres heldige resultater og fra deres fejlslag. Tallose fænomener i den objektive ydre verden genspejles i et menneskes hjerne gennem dets fem sanser – synssansen, høresansen, lugtesansen, smagssansen og følesansen. Til at begynde med er viden sansemæssig. Springet til begrebsmæssig viden, det vil sige til ideer, sker, når der er akkumuleret tilstrækkelig

sanssemæssig viden. Dette er én proces i erkendelsen. Det er den første etape i hele erkendelsesprocessen, den første etape, der fører fra objektiv materie til subjektiv bevidsthed, fra eksistens til ideer. Hvorvidt ens bevidsthed eller ideer (herunder teorier, politiske retningslinjer, planer eller foranstaltninger) på korrekt måde genspejler den objektive ydre verdens love eller ej, er endnu ikke bevist på denne etape, på hvilken det endnu ikke er muligt at fastslå, om de er korrekte eller ej. Derefter kommer den anden etape i erkendelsesprocessen, den anden etape, der fører fra bevidsthed tilbage til materie, fra ideer tilbage til eksistens, på hvilken den erkendelse, der blev indvundet på den første etape, anvendes i samfundsmæssig praksis for at fastslå, om teorierne, de politiske retningslinjer, planerne eller foranstaltningerne giver det forventede heldige resultat. Sagt i almindelighed er de, der giver et heldigt resultat, korrekte, og de, der slår fejl, ukorrekte, og dette gælder i særlig grad menneskets kamp med naturen. I samfundsmæssig kamp lider de kræfter, der repræsenterer den fremskredne klasse,

sommetider nederlag, ikke fordi deres tanker er ukorrekte, men fordi de i forholdet mellem de kræfter, der befinder sig i kamp, ikke er så mægtige for øjeblikket som reaktionens kræfter; de bliver derfor midlertidigt slået, men de vil uvægerligt før eller senere triumfere. Menneskets erkendelse foretager endnu et spring gennem praksis' prøve. Dette spring er vigtigere end det foregående. For det er alene dette spring, der kan bevise korrektheden eller ukorrektheden af det første spring i erkendelsen, det vil sige af de ideer, teorier, politiske retningslinjer, planer eller foranstaltninger, der blev formuleret under genspejlingen af den objektive ydre verden. Der findes ingen anden måde at afprøve sandhed på.

Sm. st. s. 1-3.*

Ofte kan man kun nå frem til korrekt erkendelse efter mange gentagelser af den proces, der fører fra materie til bevidsthed og derefter tilbage til materie, det vil sige, der fører fra praksis til erkendelse og derefter tilbage til praksis. Således er den marx-

istiske erkendelsesteori, den dialektisk materialistiske erkendelsesteori.

Sm. st. s. 3.*

Den, der ønsker at kende en ting, har ingen anden måde at gøre det på end ved at komme i kontakt med den, det vil sige, ved at leve (praktisere) i dens miljø. . . . Hvis man ønsker viden, må man deltage i det praktiske arbejde med at ændre virkeligheden. Hvis man ønsker at kende en pæres smag, må man ændre pæren ved at spise den selv. . . . Hvis man ønsker at kende revolutionens teori og metoder, må man deltage i revolution. Al ægte viden har sin oprindelse i direkte erfaring.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 299-300.

Viden begynder med praksis, og teoretisk viden, der er erhvervet gennem praksis, må derefter vende tilbage til praksis. Videns aktive funktion manifesterer sig ikke blot i det aktive spring fra sansemæssig til be-

grebsmæssig viden, men – og det er vigtigere – den må manifestere sig i springet fra begrebsmæssig viden til revolutionær praksis.

Sm. st. s. 304.*

Det er en kendt sag, at når man gør et eller andet, vil man, medmindre man forstår dets faktiske omstændigheder, dets natur og dets forbindelser med andre ting, ikke kende de love, der gælder for det, eller vide, hvordan man skal gøre det, eller være i stand til at gøre det godt.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936), *Udvalgte værker*, bind I, s. 179.

Hvis et menneske ønsker at have held med sit arbejde, det vil sige, opnå de forventede resultater, må han bringe sine ideer i overensstemmelse med lovene for den objektive ydre verden; hvis de ikke svarer til hinanden, vil han komme til kort i sin praksis. Efter at han er kommet til kort, uddrager han sin lære, retter sine ideer for

at få dem til at svare til lovene for den ydre verden, og han kan således gøre fejlslag til succes; det er det, der menes med, at »fejlslag er succes'ens moder« og »af skade bliver man klog«.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 296-97.

Vi er marxister, og marxismen lærer, at når vi nærmer os et problem, bør vi gå ud fra objektive kendsgerninger, ikke fra abstrakte definitioner, og at vi bør udlede vore vejledende principper, politiske retningslinjer og foranstaltninger af en analyse af disse kendsgerninger.

Tale ved Yenan-forum om litteratur og kunst (maj 1942), København 1966, s. 6.

Den mest fundamentale arbejdsmetode, som alle kommunister må have fast for øje, er at fastlægge vor arbejdspolitik i overensstemmelse med faktiske forhold. Når vi studerer årsagerne til de fejl, vi har begået, ser vi, at de alle opstod, fordi vi afveg fra den

faktiske situation på en given tid og et givet sted og var subjektive i fastlæggelsen af vor arbejdspolitik.

»Tale på en konference for kadrer i det Befriede Område i Shansi-Suiyuan« (1. april 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 155.

Idealisme og metafysik er de nemmeste ting i verden, fordi folk kan sige alt det nonsens, de har lyst til, uden at basere det på objektiv virkelighed eller få det efterprøvet på virkeligheden. Materialisme og dialektik, på den anden side, kræver indsats. De må baseres på og efterprøves ved hjælp af objektiv virkelighed. Medmindre man gør denne indsats, er man tilbøjelig til at glide ind i idealisme og metafysik.

Indledende note til »Materiale om Hu Fengs kontrarevolutionære klike« (maj 1955).

Når vi betragter en ting, må vi undersøge dens væsen og behandle dens ydre fremtræden blot som en vejviser ved dørtær-

skelen, og når først vi træder over dørtærskelen, må vi gribe tingens væsen; dette er den eneste pålidelige og videnskabelige analyse-metode.

»En enkelt gnist kan starte en steppebrand« (5. januar 1930), *Udvalgte værker*, bind I, s. 119.

Den fundamentale årsag til en tings udvikling er ikke ydre, men indre; den ligger i modsigelsesforholdet inden i tingen. Denne indre modsigelse eksisterer i hver enkelt ting, deraf dens bevægelse og udvikling. Modsigelsesforhold inden i en ting er den fundamentale årsag til dens udvikling, mens det gensidige forhold og den gensidige påvirkning mellem den og andre ting er sekundære årsager.

»Om modsigelse« (august 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 313.*

Den [materialistiske dialektik] er af den opfattelse, at ydre årsager er betingelsen for forandring, og indre årsager er grundlaget for forandring, og at ydre årsager virker

gennem indre årsager. I en passende temperatur forandrer et æg sig til en kylling, men ingen temperatur kan forandre en sten til en kylling, fordi de har hvert sit forskellige grundlag.

Sm., st. s. 314.

Den marxistiske filosofi er af den opfattelse, at loven om modsætningsens enhed er universets fundamentale lov. Denne lov virker universelt, hvad enten det er i naturens verden, i det menneskelige samfund eller i menneskets tankevirksomhed. Mellem modsætningerne i en modsigelse er der på én gang enhed og kamp, og det er dette, der driver ting til at bevæge sig og forandre sig. Modsigelser eksisterer overalt, men de er forskellige i overensstemmelse med forskellige tings forskellige natur. I ethvert givet fænomen eller enhver given ting er modsætningernes enhed betinget, midlertidig og forbigående, og derfor relativ, mens modsætningernes kamp er absolut.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 10.

Den analytiske metode er dialektisk. Med analyse mener vi at analysere modsigelserne i ting. Og sund analyse er umulig uden intimt kendskab til livet og uden virkelig forståelse af de relevante modsigelser.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 10.

Konkret analyse af konkrete betingelser, sagde Lenin, er »den væsentligste ting i marxismen, marxismens levende sjæl«. Da mange af vore kammerater mangler en analytisk anskuelsesmåde, ønsker de ikke at gå dybt ind i komplicerede problemer, at analysere og studere dem igen og igen, men er tilbøjelige til at drage enkle konklusioner, der enten er absolut bekræftende eller absolut negative. . . . Fra nu af bør vi afhjælpe denne tingenes tilstand.

»Vort studium og den øjeblikkelige situation« (12. april 1944), *Udvalgte værker*, bind III, s. 165.

Den måde, disse kammerater betragter problemerne på, er forkert. De betragter ikke de væsentlige eller vigtigste aspekter, men understreger de ikke-væsentlige eller mindre vigtige. Det bør påpeges, at disse ikke-væsentlige eller mindre vigtige aspekter ikke må overses og må behandles ét for ét. Men de bør ikke opfattes som de væsentlige eller vigtigste aspekter, ellers vil vi miste orienteringen.

Om spørgsmålet om landbrugs-koope-ration (31. juli 1955), 3. udg. s. 17-18.

I denne verden er tingene komplicerede og afgøres af mange faktorer. Vi må betragte problemerne fra forskellige sider, ikke blot fra én.

»Om Chungking-forhandlingerne« (17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 54.

Kun de, der er subjektive, ensidige og overfladiske i deres anskuelsesmåde over for problemer, vil selvsikkert udstede ordrer

eller direktiver, så snart de ankommer til skuepladsen, uden at overveje omstændighederne, uden at anskue tingene i deres helhed (deres historie og deres nuværende tilstand som helhed) og uden at nå ind til tingenes væsen (deres natur og de indre forhold mellem én ting og en anden). Sådanne mennesker vil uvægerligt snuble og falde.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 302.

I studiet af et problem må vi sky subjektivitet, ensidighed og overfladiskhed. At være subjektiv vil sige ikke at betragte problemer objektivt, det vil sige, ikke at bruge det materialistiske synspunkt ved betragtning af problemer. Jeg har gennemgået dette i mit essay »Om praksis«. At være ensidig vil sige ikke at betragte problemer alsidigt. . . . Eller man kan kalde det at se en del, men ikke det hele, at se træerne, men ikke skoven. Ad den vej er det umuligt at finde metoden til at løse en modsigelse, er det umuligt at opfylde revolutionens opgaver,

at udføre opdrag på god måde eller at udvikle intern ideologisk kamp i partiet på rette måde. Da Sun Wu Tzu i en omtale af militærvidenskab sagde: »Kend fjenden og kend dig selv, og du kan udkæmpe hundrede slag uden fare for nederlag«, henviste han til de to sider i et slag. Wei Cheng fra Tang-dynastiet forstod også ensidighedens fejl, da han sagde: »Lyt til begge parter, og du bliver oplyst, æns kun den ene part, og du vil blive hyllet i mørke.« Men vore kammerater betragter ofte problemer ensidigt, og derfor støder de ofte på hindringer. . . . Lenin sagde:

. . . for virkeligt at kende en ting må vi favne, studere, alle dens sider, alle forbindelser og »mellemkomster«. Vi vil aldrig opnå dette til fuldkommenhed, men kravet om alsidighed er et værn mod fejltagelser og stivhed.

Vi bør huske hans ord. At være overfladisk vil sige hverken at overveje en modsigelses karakteristika i dens helhed eller hver af dens aspekters karakteristika; det betyder at

benægte nødvendigheden af at bore dybt ned i en ting og omhyggeligt studere dens modsigelses karakteristika, men i stedet blot at betragte på afstand og efter have fået et glimt af det grove omrids øjeblikkeligt at forsøge at løse modsigelsen (at besvare et spørgsmål, løse en disput, behandle arbejde eller dirigere en militær operation). Denne måde at gøre tingene på vil uvægerligt føre til besværligheder. . . . At være ensidig og overfladisk er samtidig at være subjektiv. For alle objektive ting er i virkeligheden indbyrdes forbundne og styres af indre love, men i stedet for at påtage sig den opgave at genspejle tingene, som de virkelig er, betragter visse menesker kun tingene ensidigt eller overfladisk og kender hverken deres indbyrdes forbindelser eller deres indre love, og deres metode er således subjektivistisk.

»Om modsigelse« (august 1937),
Udvalgte værker, bind I, s. 323-24.*

Ensidighed vil sige at tænke i absolutter, det vil sige en metafysisk måde at anskue problemer på. I vurderingen af vort arbejde

er det ensidigt at betragte alting enten som helt positivt eller som helt negativt. . . . At betragte alting som positivt betyder kun at se det gode og ikke det dårlige og at tolerere kun ros og ingen kritik. At tale som om vort arbejde er godt i enhver henseende er i modstrid med kendsgerningerne. Det er ikke sandt, at alting er godt; der findes stadig mangler og fejltagelser. Men det er heller ikke sandt, at alting er dårligt, og det er også i modstrid med kendsgerningerne. Her er analyse nødvendig. At betragte alting som negativt betyder, uden at have foretaget nogen analyse, at tro, at intet er blevet gjort godt, og at den socialistiske opbygnings store arbejde, den store kamp, som millioner af mennesker deltager i, er et fuldstændigt kaos uden noget ved sig, der er værd at tale godt om. Skønt der er forskel på de mange mennesker, der har sådanne synspunkter, og dem, der er fjendtligt indstillet over for det socialistiske system, er disse synspunkter meget fejlagtige og skadelige og kan kun tage modet fra folk. Det er forkert at vurdere vort arbejde enten fra det synspunkt, at alting er

positivt, eller fra det synspunkt, at alting er negativt.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 8-9.*

Ved betragtningen af et problem må en marxist ikke blot se delene, men også helheden. En frø i en brønd siger: »Himlen er ikke større end brøndens åbning«. Det er usandt, for himlen har ikke blot en størrelse som brøndens åbning. Hvis den sagde: »En del af himlen er på størrelse med en brønds åbning«, ville det være sandt, for det modsvare kendsgerningerne.

»Om taktik mod den japanske imperialisme« (27. december 1935), *Udvalgte værker*, bind I, s. 159.

Vi må lære at betragte problemer alsidigt, at se tingenes bagside såvel som deres forside. Under givne betingelser kan en dårlig

ting føre til gode resultater og en god ting til dårlige resultater.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 33.*

Mens vi anerkender, at i historiens almindelige udvikling bestemmer det materielle det mentale, og samfundsmæssig væren bestemmer samfundsmæssig bevidsthed, anerkender vi også – og må vi anerkende – mentale tings tilbagevirkning på materielle ting, samfundsmæssig bevidstheds tilbagevirkning på samfundsmæssig væren og overbygningens tilbagevirkning på den økonomiske basis. Dette er ikke i modstrid med materialismen; tværtimod det undgår mekanisk materialisme og håndhæver med fasthed dialektisk materialisme.

»Om modsigelse« (august 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 336.*

I deres søgen efter sejr kan de, der leder en krig, ikke overskride de begrænsninger,

der afstikkes af de objektive betingelser; inden for disse begrænsninger kan og må de imidlertid spille en dynamisk rolle i stræben efter sejr. Scenen for en kommanderendes handlen i en krig må bygges på objektive muligheder, men på den scene kan han opføre mangt et drama, fuld af lyd og farve, kraft og storladenhed.

»Om langvarig krig« (maj 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 152.

Folk må tilpasse deres tankegang til de ændrede betingelser. Naturligvis bør ingen hengive sig til vilde fantasier eller udarbejde planer om aktioner uden bund i den objektive situation eller række ud efter det umulige. Problemet i dag er imidlertid det, at højreorienteret, konservativ tankegang stadig forårsager skade på mange områder og forhindrer arbejdet på disse områder i at holde trit med den objektive situations udvikling. Det øjeblikkelige problem er, at mange mennesker anser det for umuligt at

udføre ting, der kunne udføres, hvis de strengte sig an.

Forord til *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter* (27. december 1955), kinesisk udg. bind I.

Vi bør altid bruge vore hoveder og omhyggeligt tænke alting igennem. Et almindeligt udtryk siger: »Rynk panden, og du finder på en udvej«. Med andre ord, megen tænkning giver klogskab. For at fjerne den blindhed, der eksisterer i alvorlig udstrækning i vort parti, må vi opmuntre vore kammerater til at tænke, til at lære analysens metode og til at opdyrke den vane at analysere.

»Vort studium og den nuværende situation« (12. april 1944), *Udvalgte værker*, bind III, s. 174-75.⁹

I enhver proces må, hvis der er en række modsigelser i den, én af disse være den vigtigste modsigelse, der spiller den førende og afgørende rolle, mens de øvrige ind-

tager en sekundær og underordnet stilling. Vi må derfor, når vi studerer en hvilken som helst kompliceret proces, i hvilken der er to eller flere modsigelser, sætte alle kræfter ind på at finde dens vigtigste modsigelse. Når først denne den vigtigste modsigelse er fattet, kan alle problemer med lethed løses.

»Om modsigelse« (august 1937),
Udvalgte værker, bind I, s. 332.*

Af de to hinanden modsigende aspekter må det ene være primært og det andet sekundært. Det primære aspekt er det, der spiller den førende rolle i modsigelsen. En tings natur afgøres hovedsagelig af en modsigelses primære aspekt, det aspekt der har vundet den dominerende position.

Men denne situation er ikke statisk; en modsigelses primære og ikke-primære aspekter omformer sig til hinanden, og tingens natur ændres i overensstemmelse hermed.

Sm. st., s. 333.

Det er ikke nok at opstille opgaver, vi må også løse problemet om metoderne til at gennemføre dem. Hvis vor opgave består i at gå over en flod, kan vi ikke gå over den uden en bro eller en båd. Medmindre bro- eller bådproblemet løses, er det meningsløst at tale om at gå over floden. Medmindre problemet om metode løses, er al tale om opgaverne nytteløs.

»Drag omsorg for massernes trivsel, læg vægt på arbejdsmetoder« (27. januar 1934), *Udvalgte værker*, bind I, s. 150.

For hver opgave gælder det, at dersom der ikke udstedes en almindelig og udbredt appel, kan de brede masser ikke mobiliseres til handling. Men hvis personer i ledende stillinger begrænser sig til en almindelig appel – hvis de ikke personligt, i nogle af organisationerne, går dybt og konkret ind i det arbejde, der appelleres til, foretager et gennembrud på et eller andet enkelt punkt, vinder erfaring og bruger denne erfaring til at vejlede andre enheder – så vil de ikke

have noget middel til at afprøve rigtigheden af eller til at berige indholdet i deres almindelige appel, og der er fare for, at der ikke kommer noget ud af den.

»Nogle spørgsmål vedrørende ledelsesmetoder« (1. juni 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 117.

Ingen i en ledende stilling er kompetent til at give almindelig vejledning til alle enhederne, medmindre han eller hun uddrager konkret erfaring fra specifikke enkeltpersoner og begivenheder i specifikke underordnede enheder. Denne metode må fremmes overalt, således at ledende kadrer på alle trin lærer at anvende den.

Sm. st., s. 118.

Der kan på et givet sted ikke være en række centrale opgaver på samme tid. På hvert givet tidspunkt kan der kun være én central opgave, suppleret af andre opgaver af anden- eller tredjeangs vigtighed. Følgelig må den person, der har det samlede ansvar på stedet, tage kampens historie og

omstændigheder dér i betragtning og anbringe opgaverne i deres passende orden; han eller hun bør ikke handle efter hver enkelt instruks, efterhånden som de kommer fra de højere organisationer, uden nogen egen planlægning og derved skabe en hoben »centrale opgaver« og en tilstand af forvirring og uorden. Ejheller bør en højere organisation samtidig tildele en lavere organisation mange opgaver uden at angive deres forholdsmæssige betydning og presserende karakter eller uden at udspecificere, hvilken der er den centrale, for det vil føre til forvirring i de skridt, der skal tages af de lavere organisationer i deres arbejde, og således vil der ikke blive nået afgjorte resultater. Det er en del af lederskabets kunst at tage hele situationen i betragtning og planlægge i overensstemmelse hermed i lyset af de historiske betingelser og eksisterende omstændigheder hvert sted, rigtigt at træffe beslutning om tyngdepunktet og rækkefølgen i arbejdet for hver periode, støt at føre beslutningerne ud i livet og påse, at der opnås afgjorte resultater.

Sm. st., s. 121.

Det [et regionalt eller under-regionalt bureau under partiets centralkomite] bør til stadighed have tag i arbejdets fremskridt, udveksle erfaringer og rette fejl; det bør ikke vente flere måneder, et halvt år eller et år, før det afholder opsummeringsmøder med henblik på en almen efterprøvning og en almen rettelse af fejl. Venten fører til store tab, mens rettelse af fejl, så snart de dukker op, begrænser tab.

»Om politiken vedrørende industri og handel« (27. februar 1948), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 138.*

Vent ikke, indtil problemerne hober sig op og forårsager en mængde vanskeligheder, før I prøver at løse dem. Ledere må marchere foran bevægelsen, ikke sakke bagud for den.

Indledende note til »Kontrakt på sæsonmæssigt grundlag« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind III.

Det, vi har brug for, er en begejstret, men rolig sindstilstand og intenst, men ordnet arbejde.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936), *Udvalgte værker*, bind I, s. 211.

XXIII. UNDERSØGELSE OG STUDIUM

Enhver, der er beskæftiget med praktisk arbejde, må undersøge betingelserne på de lavere trin. En sådan undersøgelse er i særlig grad nødvendig for dem, der kender teori, men ikke kender de faktiske betingelser, for ellers vil de ikke være i stand til at forbinde teori med praksis. Skønt min påstand: »Ingen undersøgelse, ingen ret til at udtale sig«, er blevet latterliggjort som »snæver empirisme«, beklager jeg den dag i dag ikke at have fremsat den; langt fra at beklage det, insisterer jeg stadig på, at uden undersøgelse kan der ikke på nogen måde være nogen ret til at udtale sig. Der er mange mennesker, der »det øjeblik, de stiger ned fra embedsvognen« laver stor ståhej, udspyr meninger, kritiserer dette og fordømmer hint; men i virkeligheden vil 10 ud af 10

af dem komme ud for fejlslag. For den slags synspunkter eller kritik, der ikke er baseret på en gennemgribende undersøgelse, er intet andet end uvidende bav. Utallige gange har vort parti lidt under disse »kejserslige udsendinge«, der fór hid og did og allevegne. Stalin siger med rette, at »teori bliver formålsløs, hvis den ikke forbindes med revolutionær praksis«. Og han tilføjer med rette, at »praksis famler i mørke, hvis dens vej ikke oplyses af revolutionær teori«. Ingen bør stemples »snæver empirist« med undtagelse af den »praktiske mand«, der famler i mørket og mangler perspektiv og fremsynethed.

»Forord og efterskrift til *Undersøgelser over landdistrikterne*« (marts og april 1941), *Udvalgte værker*, bind III, s. 13.*

At indtage en sådan holdning betyder at søge sandhed fra kendsgerninger. »Kendsgerninger« er alle de ting, der eksisterer objektivt, »sandhed« betyder deres interne relationer, det vil sige, de love der gælder for dem, og »at søge« betyder at studere. Vi bør gå ud fra de faktiske betingelser i

og uden for landet, provinsen, amtet eller distriktet og, som vor vejledning til handling, udlede de love af dem, der er dem iboende og ikke indbildte, det vil sige, vi bør finde de interne relationer i de begivenheder, der sker omkring os. Og for at gøre dette, må vi støtte os ikke på subjektiv fantasi, ikke på øjeblikkets begejstring, ikke på livløse bøger, men på kendsgerninger, der eksisterer objektivt; vi må tilegne os materialet i detaljer og, ledet af marxismen-leninismens almene principper, uddrage rigtige følgeslutninger af det.

»Reformer vort studium« (maj 1941),
Udvalgte værker, bind III, s. 22-23.

At opføre sig som »en mand, der fanger spurve med lukkede øjne«, eller »en blind mand, der famler efter fisk«, at være grov og skødesløs, at hengive sig til ordstrømme, at være tilfreds med en overfladisk viden – således er den yderst dårlige arbejdsstil, der stadig eksisterer blandt mange kammerater i vort parti, en stil der er aldeles i modstrid med marxismen-leninismens fundamentale ånd. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært

os, at det er nødvendigt at studere betingelserne samvittighedsfuldt og at gå ud fra objektiv virkelighed og ikke fra subjektive ønsker; men mange af vore kammerater handler i direkte modstrid med denne sandhed.

Sm. st. s. 18.

I kan ikke løse et problem? Udmærket, gå i gang med at undersøge de nuværende kendsgerninger og dets tidligere historie! Når I har undersøgt problemet til bunds, vil I vide, hvordan I skal løse det. Følgeslutninger kommer uvægerligt efter undersøgelse og ikke før. Kun en tåbe bryder sin hjerne alene eller sammen med en gruppe for at »finde en løsning« eller »udvikle en ide« uden at foretage nogen undersøgelse. Det må understreges, at dette ikke på nogen mulig måde kan føre til nogen effektiv løsning eller nogen god ide.

Gå imod bogdyrkelse (maj 1930),
1. lommeudgave, s. 2.

Undersøgelse kan lignedes ved graviditetens lange måneder og det at løse et problem ved

dagen for fødselen. At undersøge et problem betyder i virkeligheden at løse det.

Sm. st. s. 3.

[Med den marxistisk-leninistiske holdning] anvender en person marxismen-leninismens teori og metode på systematisk og tilbundsgående undersøgelse og studium af omgivelserne. Han arbejder ikke ved hjælp af begejstring alene, men forbinder, som Stalin siger, revolutionær gejst med praktisk indstilling.

»Reformer vort studium« (maj 1941).
Udvalgte værker, bind III, s. 22.*

Den eneste måde at lære betingelserne at kende på er at foretage samfundsmæssige undersøgelser, at undersøge betingelserne for hver samfundsklasse i det virkelige liv. For dem, der har fået overdraget ledelsen af arbejdet, består den grundlæggende metode til at lære betingelserne at kende på i at koncentrere sig om nogle få byer og landsbyer efter en plan og, idet de bruger marx-

ismens fundamentale synspunkt, det vil sige klasseanalysens metode, at foretage en række tilbundsgående undersøgelser.

»Forord og efterskrift til *Undersøgelser over landdistrikterne*« (marts og april 1941), *Udvalgte værker*, bind III, s. 11.*

Et møde for at finde kendsgerninger behøver ikke at være stort; fra tre til fem eller syv eller otte mennesker er nok. Der må beregnes rigelig tid, og en skitse over undersøgelsen må være forberedt; desuden må man personlig stille spørgsmål, tage notater og diskutere med deltagerne i mødet. Derfor kan man afgjort ikke foretage en undersøgelse eller gøre det godt uden ildhu, beslutsom vilje til at rette blikket nedad og tørst efter viden eller uden at aflægge præntionens hæslelige kåbe og blive en villig elev.

Sm. st. s. 12.

En kommanderendes rigtige dispositioner stammer fra hans rigtige beslutninger, hans

rigtige beslutninger stammer fra hans rigtige vurderinger, og hans rigtige vurderinger stammer fra en gennemgribende og nødvendig rekognoscering og fra reflekteret over og sammenstyknig af de data af forskellig slags, der er indhøstet gennem rekognoscering. Han anvender alle mulige og nødvendige rekognosceringsmetoder og reflekterer over de oplysninger, der er indhentet om fjendens situation, idet han forkaster slagterne og udvælger det væsentlige, eliminerer det urigtige og bevarer det sande, går fra det første til det andet og fra det ydre til det indre; dernæst tager han betingelserne på sin egen side i betragtning og foretager et studium af begge sider og deres indbyrdes forhold, hvorved han danner sine vurderinger, tager sin beslutning og udarbejder sine planer. Således er den fuldstændige proces i forbindelse med at lære en situation at kende, som en militærmand gennemgår, før han formulerer en strategisk plan, en kampagneplan eller en slagplan.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936),
Udvalgte værker, bind I, s. 188.

XXIV. RET FEJLAGTIG TANKEGANG

Selv om vi opnår gigantiske resultater i vort arbejde, er der ingen som helst grund til at blive indbildsk og hovmodig. Beskedenhed hjælper en til at gå fremad, mens indbildskhed får en til at sakke bagud. Dette er en sandhed, vi altid må have for øje.

»Åbningstale på Kinas kommunistiske Partis 8. kongres« (15. september 1956).

På grund af sejren vil visse stemninger måske vokse inden for partiet – hovmod, helte-præntioner, slaphed og uvilje mod at gøre fremskridt, hang til livets glæder og ulyst til fortsat at leve strengt. På grund af sejren vil folket være taknemmeligt over for os, og bourgeoisiet vil stå frem for at smigre

os. Det er blevet bevist, at fjenden ikke kan overvinde os med væbnet magt. Imidlertid kan bourgeoisiets smiger overvinde de svage i vore rækker. Der kan være nogle kommunister, der ikke blev overvundet af fjender med geværer, og som var værdige til helte-navnet for at modstå disse fjender, men som ikke kan modstå indsukrede kugler; de vil blive slået af indsukrede kugler. Vi må være på vagt mod en sådan situation.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomite« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 216-217.*

Mange ting kan blive en dødvægt, kan blive byrder, hvis vi klynger os til dem blindt og uden at tænke over det. Lad os tage nogle eksempler. Efter at have begået fejl, føler man måske, at hvad der end sker, klæber de ved en, og man bliver derfor nedslået; hvis man ikke har begået fejl, føler man måske, at man er fejlfri og bliver derfor indbildsk. Mangel på resultater i arbejdet kan avle pessimisme og depression, mens resultater kan

avle stolthed og hovmod. En kammerat, der kun har kæmpet i kort tid, kan måske vige tilbage for ansvar af denne grund, mens en veteran kan blive påståelig, fordi han har kæmpet i lang tid. Arbejder- og bondekammerater kan på grund af stolthed over deres klasseherkomst se ned på intellektuelle, mens intellektuelle, fordi de har en vis sum af viden, kan se ned på arbejder- og bondekammerater. Der kan slås mønt af enhver specialiseret færdighed, og dette kan føre til hovmod og foragt for andre. Selv ens alder kan blive grund til indbildskhed. De unge kan, fordi de er opvakte og kvikke, se ned på de gamle; og de gamle kan, fordi de er rige på erfaring, se ned på de unge. Alle sådanne ting bliver en byrde eller en dødvægt, hvis man ikke bevidst holder øje med det.

»Vort studium og den nuværende situation« (12. april 1944), *Udvalgte værker*, bind III, s. 173.*

Nogle kammerater i hæren er blevet hovmodige og egenmægtige i deres optræden over for soldaterne, folket, regeringen og

partiet, de retter altid bebrejdelser mod de kammerater, der udfører lokalt arbejde, men aldrig mod sig selv, de ser altid deres egne resultater, men aldrig deres egne mangler, og de byder altid smiger velkommen, men aldrig kritik. ... hæren må stræbe efter at udrydde disse fejl.

»Organiser jer!« (29. november 1943),
Udvalgte værker, bind III, s. 159.*

Hårdt arbejde er som en byrde, der lægges foran os og udfordrer os til at skuldre den. Nogle byrder er lette, nogle tunge. Nogle mennesker foretrækker de lette for de tunge; de samler de lette op og skubber de tunge over på andre. Det er ikke nogen god holdning. Nogle kammerater er anderledes; de lader behagelighed og velvære ligge til andre og tager de tunge byrder selv; de er de første til at tage strabadserne, de sidste til at nyde behagelighederne. Det er gode kammerater. Vi må alle lære af deres kommunistiske ånd.

»Om Chungking - forhandlingerne«
(17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 42.*

Der findes ikke så få mennesker, der er uansvarlige i deres arbejde, idet de foretrækker det lette frem for det tunge, skubber de tunge byrder over på andre og vælger de lette til sig selv. Ved enhver lejlighed tænker de på sig selv førend på andre. Når de yder et eller andet lille bidrag, er de bristefærdige af stolthed og praler af det af frygt for, at andre ikke skal høre om det. De føler ingen varme over for kammerater og folket, men er kolde, ligegyldige og apatiske. I virkeligheden er sådanne mennesker ikke kommunister, eller de kan i det mindste ikke regnes for sande kommunister.

»Til minde om Norman Bethune«
(21. december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 337-38.*

De, der hævder denne form for »selvstændighed«, er almindeligvis opfyldt af doktrinen om »mig først« og har almindeligvis en forkert holdning til spørgsmålet om forholdet mellem den enkelte og partiet. Skønt de i ord foregiver respekt for partiet, sætter de i praksis sig selv først og partiet

partiet, de retter altid bebrejdelser mod de kammerater, der udfører lokalt arbejde, men aldrig mod sig selv, de ser altid deres egne resultater, men aldrig deres egne mangler, og de byder altid smiger velkommen, men aldrig kritik. ... hæren må stræbe efter at udrydde disse fejl.

»Organiser jer!« (29. november 1943),
Udvalgte værker, bind III, s. 159.*

Hårdt arbejde er som en byrde, der lægges foran os og udfordrer os til at skuldre den. Nogle byrder er lette, nogle tunge. Nogle mennesker foretrækker de lette for de tunge; de samler de lette op og skubber de tunge over på andre. Det er ikke nogen god holdning. Nogle kammerater er anderledes; de lader behagelighed og velvære ligge til andre og tager de tunge byrder selv; de er de første til at tage strabadserne, de sidste til at nyde behagelighederne. Det er gode kammerater. Vi må alle lære af deres kommunistiske ånd.

»Om Chungking - forhandlingerne«
(17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 42.*

Der findes ikke så få mennesker, der er uansvarlige i deres arbejde, idet de foretrækker det lette frem for det tunge, skubber de tunge byrder over på andre og vælger de lette til sig selv. Ved enhver lejlighed tænker de på sig selv førend på andre. Når de yder et eller andet lille bidrag, er de bristefærdige af stolthed og praler af det af frygt for, at andre ikke skal høre om det. De føler ingen varme over for kammerater og folket, men er kolde, ligegyldige og apatiske. I virkeligheden er sådanne mennesker ikke kommunister, eller de kan i det mindste ikke regnes for sande kommunister.

»Til minde om Norman Bethunes«
(21. december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 337-38.*

De, der hævder denne form for »selvstændighed«, er almindeligvis opfyldt af doktrinen om »mig først« og har almindeligvis en forkert holdning til spørgsmålet om forholdet mellem den enkelte og partiet. Skønt de i ord foregiver respekt for partiet, sætter de i praksis sig selv først og partiet

som nr. to. Hvad er disse mennesker ude efter? De er ude efter berømmelse og position og ønsker at være i rampelyset. Når som helst de får overdraget et arbejdsområde, hævder de deres »selvstændighed«. Med dette mål for øje, trækker de nogle mennesker ind, skubber andre ud og tager deres tilflugt til praleri, smiger og fiduser blandt kammerater, hvorved de indfører de borgerlige politiske partiers vulgære stil i det kommunistiske parti. Det er deres uredelighed, der bringer dem i fortræd. Jeg mener, vi bør gøre tingene redeligt, for uden en redelig holdning er det absolut umuligt at fuldføre noget i denne verden.

»Ret partiets arbejdsstil« (1. februar 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 44.

De [kommunister] må få greb om princippet med at underordne de enkelte deles behov under helhedens behov. Hvis et forslag ser gennemførligt ud for en partiel situation, men ikke for situationen som helhed, så må delen vige for helheden. Om-

vendt, hvis forslaget ikke er gennemførligt for delen, men er gennemførligt i lyset af situationen som helhed, må delen igen vige for helheden. Det er dette, der menes med at tage hensyn til situationen som helhed.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 201.

Forlystelsessyge. I den Røde Hær er der også en hel del mennesker, hvis individualisme kommer til udtryk i forlystelsessyge. De håber altid, at deres enhed vil marchere ind i store byer. De ønsker at komme dér ikke for at arbejde, men for at nyde livet. Det sidste, de ønsker, er at arbejde i de Røde områder, hvor livet er hårdt.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 113.

Vi må imødegå tendensen i retning af selvsk lokalpatriotisme, der betyder, at ens egen enheds interesser plejes under udeluk-

kelse af andres. Enhver, der er ligegyldig over for andres vanskeligheder, nægter at overføre kadrer til andre enheder efter anmodning eller kun frigiver de mindst værdifulde, idet han »bruger naboens mark som afløb for sin overflod«, og ikke tager det mindste hensyn til andre departementer, lokaliteter eller mennesker – en sådan person er en selvisk lokalpatriot, der helt har mistet kommunismens ånd. Mangel på hensyntagen til helheden og fuldstændig ligegyldighed over for andre departementer, lokaliteter og mennesker er karaktertræk ved en selvisk lokalpatriot. Vi må forstærke vor indsats for at opdrage sådanne personer og få dem til at forstå, at selvisk lokalpatriotisme er en sekterisk tendens, der vil blive meget farlig, hvis den får lov at udvikle sig.

»Ret partiets arbejdsstil« (1. februar 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 46.

Liberalisme manifesterer sig på forskellige måder.

At lade tingene glide af hensyn til fred

og venskab, når et menneske klart er kommet på afveje, og afstå fra principiel argumentationen, fordi vedkommende er en gammel bekendt, et bysbarn, en klassekammerat, en nær ven, en elsket person, en gammel kollega eller gammel undergiven. Eller at tage let på sagen i stedet for at gennemgå den til bunds for at bevare det gode forhold. Resultatet er, at både organisationen og den enkelte lider skade. Dette er én type liberalisme.

At hengive sig til uansvarlig kritik bag folks ryg i stedet for aktivt at fremsætte sine forslag over for organisationen. Intet at sige direkte til folk selv, men sladre bag deres ryg, eller intet at sige på et møde, men sladre bagefter. Ikke at vise noget som helst hensyn over for det kollektive livs principper, men at følge sine egne tilbøjeligheder. Dette er en anden type.

At lade tingene sejle, hvis de ikke påvirker en personligt; at sige så lidt som muligt, mens man udmærket ved, hvad der er forkert, at være verdensklog og holde sig på den sikre side og kun søge at undgå dadel. Dette er en tredje type.

Ikke at adlyde ordrer, men sætte sine egne

meninger i højsædet. At kræve særlig hensyntagen fra organisationens side, men afvise dens disciplin. Dette er en fjerde type.

At hengive sig til personlige angreb, angre efter skænderier, give luft for personlig fortrydelse eller søge hævn i stedet for at gå ind i en debat og kæmpe mod forkerte synspunkter af hensyn til enhed eller fremskridt eller for at få arbejdet gjort ordentligt. Dette er en femte type.

At høre forkerte synspunkter uden at imødegå dem og endog høre kontrarevolutionære bemærkninger uden at indberette dem, men i stedet ligegyldig lade, som om intet var sket. Dette er en sjette type.

At færdes blandt masserne, men undlade at udfolde propaganda og agitation eller undlade at tale ved møder eller gennemføre undersøgelser og udspergen blandt dem og i stedet være ligegyldig over for dem og ingen omsorg vise for deres ve og vel, idet man glemmer, at man er kommunist, og opfører sig som om, man var en almindelig borger. Dette er en syvende type.

At se nogen skade massernes interesser og alligevel ikke føle sig harmfuld eller få

ham fra det eller standse ham eller argumentere med ham, men lade ham fortsætte. Dette er en ottende type.

At arbejde lunkent uden en bestemt plan eller retning; at arbejde uden at have hjertet med og halte sig igennem – »Når man en gang er blevet munk, bliver man ved med at ringe med klokken.« Dette er en niende type.

At betragte sig selv som havende ydet revolutionen store tjenester, at rose sig af at være veteran, at foragte mindre opgaver, mens man er helt ude af stand til at klare større opgaver, at være sjusket med sit arbejde og forsømmelig med studiet. Dette er en tiende type.

At være klar over sine egne fejltagelser og alligevel ikke gøre noget forsøg på at rette dem, at indtage en liberal holdning over for sig selv. Dette er en ellefte type.

»Bekæmp liberalisme« (7. september 1937), *Udsvalgte værker*, bind II, s. 31–32.

Liberalisme er yderst skadelig i et revolutionært kollektiv. Den er en rust, der æder enhed bort, undergraver sammenhold, forår-

sager apati og skaber splid. Den berøver de revolutionære rækker en sluttet organisation og streng disciplin, forhindrer politiske retningslinjer i at blive ført igennem og fjerner partiorganisationer fra de masser, som partiet leder. Den er en yderst dårlig tendens.

Sm. st. s. 32.

Folk, der er liberale, betragter marxismens principper som abstrakte dogmer. De godkender marxismen, men er ikke beredt til at praktisere den eller til at praktisere den i fuldt omfang; de er ikke beredt til at erstatte deres liberalisme med marxisme. Disse folk har deres marxisme, men de har også deres liberalisme – de taler marxisme, men praktiserer liberalisme; de anvender marxisme på andre, men liberalisme på sig selv. De har begge varer på lager og finder anvendelse for hver af dem. Sådan er visse folks hoveder indrettet.

Sm. st. s. 32-33.

Folkets stat beskytter folket. Kun når folket har en sådan stat, kan det opdrage og

omdanne sig selv i landsomfattende målestok gennem demokratiske metoder, hvorunder alle tager del, og afryste de hjemlige og fremmede reaktionæres indflydelse (der stadig er meget stærk, vil overleve i lang tid og ikke kan ødelægges hurtigt), skaffe sig af med de dårlige vaner og opfattelser, der er erhvervet i det gamle samfund, ikke lade sig føre på afveje af de reaktionære og fortsat gå fremad – gå fremad mod et socialistisk og kommunistisk samfund.

»Om det folkedemokratiske diktatur«
(30. juni 1949), *Udvalgte værker*,
bind III, København 1964, s. 254.⁸

Det er ikke vanskeligt for én at gøre en smule godt. Det, der er vanskeligt, er at gøre godt hele sit liv og aldrig gøre noget dårligt, at handle konsekvent i de brede massers, ungdommens og revolutionens interesse og at være med i krævende kampe årti efter årti. Det er det vanskeligste af alt!

»Hilsningsbudskab til kammerat Wu Yu-changs 60-årsdag« (15. januar 1940).

XXV. ENHED

Vort lands forening, vort folks enhed og vore forskellige nationaliteters enhed – det er de grundlæggende garantier for vor sags visse triumf.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 3.

Det er kun gennem det kommunistiske partis enhed, at hele klassens og hele nationens enhed kan opnås, og det er kun gennem hele klassens og hele nationens enhed, at fjenden kan slås, og den nationale og demokratiske revolution kan fuldbyrdes.

»Vind de milliontallige masser for den anti-japanske nationale enhedsfront« (7. maj 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 292.*

Vi vil solidt forene alle vort partis kræfter efter demokratisk centralistiske principper om organisation og disciplin. Vi vil forene os med enhver kammerat, hvis han overholder partiets program, love og beslutninger.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 317.*

Denne demokratiske metode til løsning af modsigelser inden for folket blev resumeret i 1942 i formen »enhed, kritik, enhed«. For at forklare nærmere: Det betyder at gå ud fra ønsket om enhed, løse modsigelser gennem kritik eller kamp og nå frem til en ny enhed på et nyt grundlag. Efter vor erfaring er dette den rette metode til at løse modsigelser inden for folket.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 8.

Denne [vor] hær har opnået bemærkelsesværdig enhed i sine egne rækker og med dem uden for sine rækker. Indadtil er der

enhed mellem officerer og mandskab, mellem folk af højere og af lavere rang og mellem militært arbejde, politisk arbejde og arbejde i baglands-tjenesten; og udadtil er der enhed mellem hæren og folket, mellem hæren og regeringsorganisationer og mellem vor hær og de venskabeligt sindede hære. Det er bydende nødvendigt at overvinde alt, der skader denne enhed.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 264.*

XXVI. DISCIPLIN

Inden for folkets rækker hører demokrati sammen med centralisme og frihed med disciplin. De er de to modsætninger i en enkelt helhed, modsigende såvel som forenede, og vi bør ikke ensidigt understrege den ene på den andens bekostning. Inden for folkets rækker kan vi ikke undvære frihed, ej heller kan vi undvære disciplin; vi kan ikke undvære demokrati, ej heller kan vi undvære centralisme. Denne enhed mellem demokrati og centralisme, mellem frihed og disciplin udgør vor demokratiske centralisme. Under dette system nyder folket udstrakt demokrati og frihed, men samtidig må det holde sig inden for den socialistiske disciplins grænser.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 7.

Vi må påny bekræfte partiets disciplin, nemlig:

- (1) individet er underordnet organisationen;
- (2) mindretallet er underordnet flertallet;
- (3) det lavere trin er underordnet det højere trin; og
- (4) alle medlemmerne er underordnet centralkomiteen.

Enhver, der krænker disse punkter om disciplin, bryder partiets enhed.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 203-04.*

Et af partidisciplinens krav er, at mindretallet må underkaste sig flertallet. Hvis mindretallets synspunkt er blevet forkastet, må det støtte den beslutning, der vedtages af flertallet. Om nødvendigt kan det føre sagen frem til fornyet overvejelse på det næste

møde, men bortset herfra må det ikke handle imod beslutningen på nogen måde.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 110.

De Tre disciplinære hovedregler er som følger:

- (1) Adlyd ordrer i alle jeres handlinger.
- (2) Tag ikke en eneste nål eller tråd fra masserne.
- (3) Aflever alt, hvad der bliver erobret.

De Otte punkter, man bør notere sig, er som følger:

- (1) Tal høfligt.
- (2) Betal rimeligt for alt, hvad I køber.
- (3) Lever alt, hvad I låner, tilbage.
- (4) Betal for alt, hvad I beskadiger.
- (5) Slå ikke eller brug skældsord mod folk.
- (6) Forvold ikke skade på afgrøder.

(7) Tag ikke friheder over for kvinder.

(8) Mishandl ikke fanger.

»Om genudstedelsen af de Tre disciplinære hovedregler og de Otte punkter, man bør notere sig – instruks fra det Kinesiske Folks Befrielseshærs Øverste Hovedkvarter (10. oktober 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 107.

De [alle officerer og menige i vor hær] må højne deres disciplinære sans og beslutsomt udføre ordrer, gennemføre vor politik, gennemføre de Tre disciplinære hovedregler og de Otte punkter, man bør notere sig – med hær og folk forenet, hær og regering forenet, officerer og menige forenet og hele hæren forenet – og ikke tillade noget brud på disciplinen.

»Manifest fra det Kinesiske Folks Befrielseshære (oktober 1947), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 103–104.

XXVII. KRITIK OG SELVKRITIK

Det kommunistiske parti frygter ikke kritik, fordi vi er marxister, sandheden er på vor side, og de grundlæggende masser, arbejderne og bønderne, er på vor side.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propagandaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 7.

Gennemgribende materialister er frygtløse; vi håber, at alle vore medkæmpere modigt vil skuldre deres ansvar og overvinde alle vanskeligheder uden at frygte hverken tilbageslag eller spot og uden at tøve med at kritisere os kommunister og forelægge os deres forslag. »Den, der ikke er bange for

døden for tusinde dolkestød, vover at vælte kejseren af hesten« – dette er den ubetvingelige ånd, der er brug for i vor kamp for at opbygge socialismen og kommunismen.

Sm. st. s. 8.

Vi har det marxistisk-leninistiske våben, kritik og selvkritik. Vi kan skaffe os af med en dårlig stil og beholde den gode.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvendte centralkomitee« (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 217.

Samvittighedsfuld praktiseren af selvkritik er endnu et kendetegn, der adskiller vort parti fra alle andre politiske partier. Som vi siger, støv vil samle sig, hvis et værelse ikke regelmæssigt gøres rent, vore ansigter bliver snavsede, hvis de ikke regelmæssigt bliver vasket. Vore kammeraters sind og vort partis arbejde kan også samle støv og har også behov for at blive fejlet og vasket. Ordspøget »Rindende vand er aldrig dovent,

og et dørhængsel er aldrig ormædt« betyder, at stadig bevægelse forhindrer bakterier og andre organismers angreb. Regelmæssigt at efterprøve vort arbejde og herunder udvikle en demokratisk arbejdsstil, ikke at frygte hverken kritik eller selvkritik og at anvende gode populære kinesiske sentenser som »Sig alt det, I ved, og sig det uden forbehold«, »Ret ikke bebrejdelser mod taleren, men tag hans ord som en advarsel« og »Ret fejl, hvis du har begået dem, og vær på vagt mod dem, hvis du ikke har« – dette er den eneste effektive vej til at forhindre al slags politisk støv og bakterier i at besmitte vore kammeraters sind og vort partis krop.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 316–17.

Opposition og kamp mellem ideer af forskellig art opstår uophørligt inden for partiet; dette er en genspejling inden for partiet af modsigelser mellem klasser og mellem det nye og det gamle i samfundet. Hvis der ingen modsigelser var i partiet og ingen

ideologiske kampe for at løse dem, ville partiets liv standse.

»Om modsigelse« (august 1937),
Udvalgte værker, bind I, s. 317.

Vi går ind for aktiv ideologisk kamp, fordi den er et våben til at sikre enheden for partiet og de revolutionære organisationer i vor kamps interesse. Enhver kommunist og revolutionær bør tage dette våben i hånd.

Men liberalisme afviser ideologisk kamp og går ind for principløs fred, hvorved den giver stødet til en dekadent, filistrøs holdning og hidfører politisk degeneration i visse enheder og hos enkeltpersoner i partiet og de revolutionære organisationer.

»Bekæmp liberalisme« (7. september 1937), *Udvalgte værker*, bind II, s. 31.

Når vi bekæmper subjektivism, sektarisme og stercotyp parti-skrivemåde, må vi have to formål for øje: For det første at »lære af

tidligere fejltagelser for at undgå fremtidige«, og for det andet at »helbrede sygdommen for at frelse patienten«. Fortidens fejltagelser må afsløres uden at spare nogens sarte følelser; det er nødvendigt at analysere og kritisere det, der var dårligt i fortiden, med en videnskabelig holdning, således at arbejdet i fremtiden bliver gjort mere omhyggeligt og gjort bedre. Det er dette, der menes med at »lære af tidligere fejltagelser for at undgå fremtidige«. Men vort mål med at afsløre fejl og kritisere mangler er, ligesom en læges mål med at helbrede en sygdom, ene og alene at frelse patienten og ikke at doktorere ham til døde. Et menneske med blindarmsbetændelse frelses, når kirurgen fjerner hans blindtarm. Så længe et menneske, der har begået fejl, ikke skjuler sin sygdom af frygt for behandling eller fastholder sine fejl, indtil han ikke længere kan helbredes, så længe han ærligt og oprigtigt ønsker at blive helbredt og forbedre sig, bør vi hilse ham velkommen og helbrede hans sygdom, således at han kan blive en god kammerat. Det vil aldrig lykkes for os, hvis vi bare farer op og langer ud efter ham.

I behandlingen af en ideologisk eller politisk sygdom, må man aldrig være grov og overilet, men må indtage den holdning at »helbrede sygdommen for at frelse patienten«, hvilket er den eneste korrekte og effektive metode.

»Ret partiets arbejdsstil«, (1. februar 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 50.*

Et andet punkt, der bør nævnes i forbindelse med kritik inden for partiet, er, at nogle kammerater ser bort fra de væsentlige aspekter og begrænser deres opmærksomhed til mindre væsentlige aspekter, når de fremsætter deres kritik. De forstår ikke, at hovedopgaven for kritik er at påpege politiske og organisatoriske fejltagelser. Hvad personlige mangler angår, er det, medmindre de er forbundet med politiske og organisatoriske fejl, ikke nødvendigt at være overkritisk, da de pågældende kammerater i så tilfælde ikke vil vide, hvad de skal gøre. Der er desuden, hvis en sådan kritik udvikler sig, stor fare for, at opmærksomheden inden for partiet vil blive koncentreret udelukkende om mindre fejl, og

at alle bliver frygtsomme og overforsigtige og glemmer partiets politiske opgaver.

»Om at rette fejlagtige opfattelser i partiet« (december 1929), *Udvalgte værker*, bind I, s. 111-12.*

Vær i forbindelse med kritik inden for partiet på vagt mod subjektivisme, vilkårlighed og vulgarisering af kritikken; udtalelser bør være baseret på kendsgerninger, og kritik bør understrege den politiske side.

Sm. st. s. 112.*

Kritik inden for partiet er et våben til at styrke partiorganisationen og forøge dens kampevne. I den Røde Hærs partiorganisation er kritik imidlertid ikke altid af denne karakter og bliver til tider personlige angreb. Resultatet er, at den skader partiorganisationen såvel som enkeltpersoner. Dette er et udslag af småborgerlig individualisme. Metoden til at rette det består i at hjælpe partimedlemmerne til at forstå, at formålet med kritik er at forøge partiets kampevne for at

opnå sejr i klassekampen, og at den ikke bør bruges som et middel til personligt angreb.

Sm. II, s. 110.

Hvis vi har mangler, er vi ikke bange for at få dem påpeget og kritiseret, fordi vi tjener folket. Enhver, ligemeget hvem, kan påpege vore mangler. Hvis vedkommende har ret, vil vi rette dem. Hvis det, vedkommende foreslår, vil gavne folket, vil vi handle derefter.

»Tjen folket« (8. september 1944),
Udvalgte værker, bind III, s. 227.

Eftersom vi kinesiske kommunister, der baserer alle vore handlinger på det kinesiske folks bredeste massers højeste interesser, og som er fuldt ud overbeviste om vor sags retfærdighed, aldrig viger tilbage for noget personligt offer og til enhver tid er rede til at give vore liv for sagen, kan vi da være uvillige til at forkaste nogen ide, noget synspunkt, nogen mening eller metode, der ikke passer til folkets behov? Kan vi være villige til at lade politisk støv og politiske bakterier

tilsmudse vore rene ansigter eller æde sig ind i vore sunde organismer? Utallige revolutionære martyrer har givet deres liv for folkets interesser, og vore hjerter fyldes med smerte, når vi, de levende, tænker på dem – kan der da findes nogen personlig interesse, som vi ikke ville ofre, eller nogen fejl, som vi ikke ville aflægge?

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 317.*

Vi må ikke blive selvtilfredse over et eller andet godt resultat. Vi bør bremse vor selvtilfredshed og til stadighed kritisere vore mangler, ganske som vi bør vaske vore ansigter eller feje gulvet hver dag for at fjerne snavs og holde dem rene.

»Organiser jer!« (29. november 1943),
Udvalgte værker, bind III, s. 160.*

Hvad angår kritik, fremsæt den i tide; kom ikke i vane med først at kritisere efter at linen er løbet ud.

*Om spørgsmålet om landbrugs-koope-
ration* (31. juli 1955), 3. udg. s. 25.

Belært af fejl og tilbageslag er vi blevet klogere og klarer vore anliggender på en bedre måde. Det er vanskeligt for noget politisk parti eller noget menneske at undgå fejltagelser, men vi bør begå så få fejl som muligt. Når først en fejl er blevet begået, bør vi rette den, og jo hurtigere og mere gennemgribende jo bedre.

»Om det folkedemokratiske diktatur«
(30. juni 1949), *Udvalgte værker*,
bind III, København 1964, s. 257.

XXVIII. KOMMUNISTER

En kommunist bør være storsindet, og han bør være trofast og aktiv, betragte revolutionens interesser som selve sit liv og underordne sine personlige interesser under revolutionens; altid og overalt bør han være principfast og føre en utrættelig kamp mod alle urigtige ideer og handlinger for derigenem at konsolidere partiets kollektive liv og styrke båndene mellem partiet og masserne; han bør kere sig mere om partiet og masserne end om nogen enkeltperson og kere sig mere om andre end om sig selv. Kun således kan han anses for at være kommunist.

»Bekæmp liberalisme« (7. september 1937), *Udvalgte værker*, bind II, s. 33.*

Enhver kammerat må bringes til at forstå, at det højeste kriterium på en kommunist

ord og handlinger er, om de svarer til de højeste interesser hos og nyder støtte fra folkets overvældende flertal.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 316.*

På intet tidspunkt og under ingen omstændigheder bør en kommunist sætte sine personlige interesser først; han bør underordne dem under nationens og massernes interesser. Derfor er selviskhed, slendrian, korruption, anglen efter rampelys og så videre særdeles foragteligt, mens uselviskhed, arbejde med al energi, helhjertet helligen sig offentlig pligt og roligt, hårdt arbejde vil indgyde respekt.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 198.

Kommunister må til enhver tid være rede til at bryde en lanse for sandheden, fordi sandheden er i folkets interesse; kommunister må til enhver tid være rede til at rette

deres fejl, fordi fejl er imod folkets interesser.

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 315.

Kommunister må over for enhver ting stille spørgsmålet hvorfor, bruge deres hoveder og omhyggeligt overveje, om den svarer til eller ikke svarer til virkeligheden og virkelig er velbegrundet – de må under ingen omstændigheder følge blindt og opmuntre slaviskhed.

»Ret partiets arbejdsstil« (1. februar 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 49–50.

Vi bør opmuntre kammeraterne til at tage hensyn til helhedens interesser. Hvert enkelt partimedlem, hver enkelt arbejdsgren, hver enkelt erklæring og hver enkelt handling må som udgangspunkt have hele partiets interesse; det er absolut utilladeligt at krænke dette princip.

Sm. st. s. 44.

Kommunister bør foregå med et godt eksempel ved at handle i overensstemmelse med virkeligheden og være fremsynede. For kun ved at handle i overensstemmelse med virkeligheden kan de opfylde de fastsatte opgaver, og kun fremsynethed kan forhindre dem i at miste orienteringen under marchen fremad.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 198.

Kommunister bør være de mest fremsynede, de mest selvopofrende, de mest besluttsomme og de mindst forudindtagne i vurderingen af situationer og bør støtte sig på massernes flertal og vinde deres støtte.

»Kinas kommunistiske Partis opgaver i perioden med modstand mod Japan« (3. maj 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 274.*

Kommunister bør foregå med et godt eksempel i studium; til enhver tid bør de være massernes elever såvel som deres lærere.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 198.*

Enhver kommunist, der arbejder i massebevægelserne, bør være massernes ven og ikke en chef, der står over dem, en utrættelig lærer og ikke en bureaukratisk politiker.

Sm. st.*

Kommunister må aldrig afsondre sig fra folkets flertal eller forsømme det ved kun at lede nogle få progressive kontingenter i et isoleret og overilet fremstød, men må sørge for at smede nære bånd mellem de progressive elementer og de brede masser. Det er dette, der menes med at tænke i flertalsbaner.

Sm. st. s. 201.*

Vi kommunister er som frøene, og folket er som jorden. Hvor som helst vi kommer, må vi forene os med folket, slå rod og blomstre blandt det.

»Om Chungking-forhandlingerne« (17. oktober 1945), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 42.

Vi kommunister må være i stand til at forbinde os med masserne i alt. Hvis vore

partimedlemmer hele livet sidder inden døre og aldrig går ud for at stå ansigt til ansigt med verden og trodse uvejret, hvilken gavn kan de være til for det kinesiske folk? Ingen som helst, og vi har ikke brug for sådanne mennesker som partimedlemmer. Vi kommunister bør stille os ansigt til ansigt med verden og trodse uvejret, massekampens storslåede verden og massekampens mægtige uvejr.

»Organiser jer!« (29. november 1943),
Udvalgte værker, bind III, s. 158.

Kommunisternes fortropsrolle som forbileder er af yderste vigtighed. Kommuniste i den Ottende Rutehær og den Nye Fjerde Hær bør foregå med et godt eksempel ved at kæmpe tappert, gennemføre givne ordrer, overholde disciplin, udføre politisk arbejde og opelske indre enhed og solidaritet.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 197.*

En kommunist må aldrig være påståelig eller dominerende og tro, at han er god til

alting, mens andre ikke dur til noget; han må aldrig lukke sig selv inde i sit lille værelse eller skryde og prale og hundse med andre.

»Tale ved forsamlingen af repræsentanter for Shensi-Kansu-Ningsia Grænsområdet« (21. november 1941),
Udvalgte værker, bind III, s. 33.*

Kommuniste må lytte opmærksomt til synspunkter hos folk uden for partiet og lade dem tale ud. Hvis det, de siger, er rigtigt, bør vi byde det velkommen, og vi bør lære af deres stærke sider; hvis det er forkert, bør vi lade dem tale færdigt og derefter tålmodigt forklare sagerne for dem.

Sm. st.

Kommunisters holdning over for et menneske, der har begået fejl i sit arbejde, bør være en holdning med overtalelse for at hjælpe vedkommende til at ændre sig og begynde på en frisk og ikke en holdning

med udelukkelse, medmindre vedkommende er uforbederlig.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1928), *Udvalgte værker*, bind II, s. 198.

Hvad angår folk, der er politisk tilbagestående, bør kommunister ikke ringeagte eller foragte dem, men bør knytte dem til sig, forene sig med dem, overbevise dem og opmuntre dem til at gøre fremskridt.

Sm. st.

XXIX. KADRER

For at garantere, at vort parti og vort land ikke ændrer farve, må vi ikke blot have en korrekt linje og en korrekt politik, men må uddanne og opdrage millioner af arvtagere, der vil føre den proletariske revolutions sag videre.

Til syvende og sidst er spørgsmålet om uddannelse af arvtagere til proletariatets revolutionære sag et spørgsmål om, hvorvidt der vil findes mennesker eller ej, der kan videreføre den marxistisk-leninistiske revolutionære sag, der blev påbegyndt af den ældre generation af proletariske revolutionære, hvorvidt vort partis og vor stats ledelse vil forblive i hænderne på proletariske revolutionære eller ej, hvorvidt vore efterfølgere fortsat vil marchere ad den rigtige vej, der er nedlagt af marxismen-leninismen, eller ej, eller med andre ord, hvorvidt vi

resultatrigt kan forhindre fremkomsten af hrustjovsk revisionisme i Kina eller ej. Kort sagt, det er et yderst vigtigt spørgsmål, en sag om liv eller død for vort parti og vort land. Det er et spørgsmål af fundamental betydning for den proletariske revolutionære sag i hundrede, tusind, nej, ti tusind år. På grundlag af forandringerne i Sovjetunionen knytter de imperialistiske profeter deres håb om »fredelig evolution« til det kinesiske partis tredje og fjerde generation. Vi må gøre disse imperialistiske profetier til skamme. Fra vore højeste organisationer ned til grunden må vi overalt til stadighed være opmærksomme på uddannelsen og opdragelsen af arvtagere til den revolutionære sag.

Hvori består kravene til værdige arvtagere til proletarietets revolutionære sag?

De må være ægte marxister-leninister og ikke revisionister som Hrustjov, der bærer marxismen-leninismens kappe.

De må være revolutionære, der af ganske hjerte tjener folkets overvældende flertal i Kina og i hele verden, og må ikke være som

Hrustjov, der tjener interesserne både hos den lille håndfuld medlemmer af det privilegerede borgerlige lag i sit eget land og hos den fremmede imperialisme og reaktion.

De må være proletariske statsmænd, der er i stand til at forene sig med og arbejde sammen med det overvældende flertal. Ikke blot må de forene sig med dem, der er enige med dem, de må også være dygtige til at forene sig med dem, der er uenige, og end-og med dem, der tidligere gik imod dem, og som siden i praksis har vist sig at have uret. Men de må i særlig grad være på vagt mod karrieremagere og konspiratorer som Hrustjov og forhindre sådanne dårlige elementer i at tilrive sig ledelsen af partiet og regeringen på ethvert niveau.

De må være mønstre på anvendelsen af partiets demokratiske centralisme, må mestre ledelsesmetoden baseret på princippet om »fra masserne, til masserne« og må dyrke en demokratisk stil og være gode til at lytte til masserne. De må ikke være despotiske som Hrustjov og krænke partiets demokratiske

centralisme, foretage overraskelsesangreb på kammerater eller handle vilkårligt og dik-tatorisk.

De må være beskedne og forsigtige og være på vagt mod hovmod og overilethed; de må være gennemsyrede af selvkritikkens ånd og have mod til at rette fejl og mangler i deres arbejde. De må ikke dække over deres fejltagelser som Hrustjov og kræve al æren for sig selv og lægge al skylden på andre.

Arvtagere til proletarietets revolutionære sag opstår i massekampe og hærdes i revolutionens store storme. Det er væsentligt at prøve og vurdere kadrer og vælge og ud-danne arvtagere under massekampens lange forløb.

Citeret i Om Hrustjovs forlorne kom-munisme og dens historiske lære for verden (14. juli 1964), dansk ud-gave, s. 46-47.*

Vore partiorganisationer må udstrækkes over hele landet, og vi må målbevidst ud-danne titusinder af kadrer og hundreder af forsterangs ledere. Det må være kadrer og

ledere, der er bevandrede i marxismen-leninismen, politisk fremsynede, dygtige i arbejdet, fulde af selvopofrelsens ånd, i stand til at give sig i kast med problemer på egen hånd, standhaftige under vanskeligheder og loyale og hengivne i at tjene nationen, klas-sen og partiet. Det er på disse kadrer og ledere, partiet støtter sig med hensyn til sine bånd til medlemmerne og masserne, og det er ved at støtte sig på deres faste ledelse af masserne, at det kan lykkes partiet at slå fjenden. Sådanne kadrer og ledere må være fri for selviskhed, for individualistisk heroisme, pralende holdning, slendrian, passivitet og hovmodig sekterisme, og de må være uselviske nationale helte og klassehelte; det er sådanne egenskaber og en sådan arbejds-stil, der kræves af vort partis medlemmer, kadrer og ledere.

»Vind de milliontallige masser for den antijapanske nationale enheds-front« (7. maj 1937), *Udvalgte vær-ker*, bind I, s. 291.*

Kadrer er en afgørende faktor, når først den politiske linje er fastlagt. Det er derfor

vor kampopgave at uddanne et stort antal nye kadre på planmæssig måde.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 202.

Det kriterium, det kommunistiske parti bør anvende i sin kadrepolitik, er, om en kadre er beslutsom i gennemførelsen af partilinjen eller ej, overholder partidisciplinen eller ej, har nære bånd til masserne eller ej, har evne til selvstændigt at finde sin orientering eller ej, og er aktiv, hårdtarbejdende og uselvvisk eller ej. Dette er, hvad »at udnævne folk efter deres fortjeneste« betyder.

Sm. st.

Det er nødvendigt at opretholde systemet med kadre-deltagelse i kollektivt produktivt arbejde. Kadreerne i vort parti og vor stat er almindelige arbejdere og ikke høje herrer, der sidder på ryggen af folket. Ved at deltage i kollektivt produktivt arbejde bevarer kadreerne omfattende, konstante og nære

bånd til det arbejdende folk. Dette er en vigtig foranstaltning af grundlæggende betydning for et socialistisk system; det hjælper til at overvinde bureaukrati og til at forhindre revisionisme og dogmatisme.

Citeret i *Om Hrustjovs forlorte kommunisme og dens historiske lære for verden* (14. juli 1964), dansk udgave, s. 44.*

Vi må forstå at bedømme kadre. Vi må ikke begrænse vores bedømmelse til en kort periode eller en enkelt hændelse i en kadres liv, men bør betragte hans eller hendes liv og arbejde som helhed. Dette er den vigtigste metode til bedømmelse af kadre.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 202.

Vi må forstå at bruge kadre godt. I sidste ende indebærer ledelse to hovedansvar: At udarbejde ideer og at bruge kadre godt. Sådanne ting som udarbejdelse af planer, at

træffe beslutninger og at udstede ordrer og direktiver falder alle ind under kategorien »at udarbejde ideer«. For at omsætte disse ideer i praksis må vi svejse kadrerne sammen og opmuntre dem til at gå til aktion; dette falder ind under kategorien »at bruge kadrerne godt«.

Sm. st.

Vi må forstå at tage godt vare på kadrer. Der er flere måder at gøre dette på.

For det første at lede dem. Dette vil sige at give dem frie hænder i deres arbejde, således at de har mod til at påtage sig ansvar, og samtidig at give dem betimelige instrukser, således at de ledet af partiets politiske linje er i stand til at gøre fuldt brug af deres initiativ.

For det andet at højne deres niveau. Dette vil sige at opdrage dem ved at give dem lejlighed til at studere, således at de kan højne deres teoretiske forståelse og deres arbejdsevne.

For det tredje at efterprøve deres arbej-

de og hjælpe dem med at opsummere deres erfaring, videreføre deres resultater og rette deres fejl. At tildele arbejde uden efterprøvning og kun at lægge mærke til det, når der begås alvorlige fejl – det er ikke måden at tage vare på kadrer på.

For det fjerde i almindelighed at bruge overtalelsens metode over for kadrer, der har begået fejl, og hjælpe dem med at rette deres fejl. Kampmetoden bør begrænses til dem, der begår alvorlige fejl, og ikke desto mindre nægter at acceptere vejledning. Her er tålmodighed væsentlig. Det er forkert uden videre at give folk etiketten »opportuniste« eller uden videre at begynde at »føre kampe« imod dem.

For det femte at hjælpe dem med deres vanskeligheder. Når kadrer er i vanskeligheder som følge af sygdom, trange kår eller hjemlige eller andre vanskeligheder, må vi sørge for at vise så megen omsorg for dem som muligt.

Således tager man godt vare på kadrer.

Sm. st. s. 203.

En ledende gruppe, der er forenet på ægte måde og er forbundet med masserne, kan kun dannes gradvis i massekampens løb og ikke isoleret fra den. I en stor kamps løb bør og kan den ledende gruppes sammensætning i de fleste tilfælde ikke forblive helt uændret i de indledende, midterste og afsluttende etaper; de aktivister, der fremstår i kampens løb, må til stadighed forfremmes for at erstatte de oprindelige medlemmer af den ledende gruppe, der er ringere i sammenligning, eller som er degenereret.

»Nogle spørgsmål vedrørende ledelsesmetoder« (1. juni 1943), *Udvalgte værker*, bind III, s. 118.*

Hvis vort parti ikke har en lang række nye kadrer, der arbejder i enhed og samarbejde med de gamle kadrer, vil vor sag gå i stå. Alle gamle kadrer bør derfor med den største begejstring byde de nye velkommen og vise dem den varmeste omsorg. Sandt nok, nye kadrer har deres mangler. De har ikke været længe i revolutionen og mangler erfaring, og nogle af dem har uundgåeligt

medbragt levn af det gamle samfunds usunde ideologi, rester af den småborgerlige individualismes ideologi. Men den slags mangler kan gradvis fjernes gennem opdragelse og hærkning i revolutionen. De nye kadrers stærke side er, som Stalin har udtrykt det, at de er yderst lydhøre overfor, hvad der er nyt, og derfor er særdeles begejstrede og aktive – netop de egenskaber, som nogle af de gamle kadrer mangler. Kadrer, nye og gamle, bør respektere hinanden, lære af hinanden og overvinde deres mangler ved at lære af hinandens stærke sider for således at blive ét i den fælles sag og være på vagt mod sekteriske tendenser.

»Ret partiets arbejdsstil« (1. februar 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 47.

Vor omsorg må udstrækkes til kadrer, der ikke er partimedlemmer, såvel som til partikadrer. Der er mange dygtige mennesker uden for partiet, som vi ikke må overse. Det er enhver kommunist's pligt at frigøre sig for reservation og hovmod og arbejde godt sam-

men med kadrer, der ikke er partimedlemmer, yde dem oprigtig hjælp, indtage en varm, kammeratlig holdning over for dem og kalde på deres initiativ i den store sag at modstå Japan og genopbygge nationen.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938),
Udvalgte værker, bind II, s. 202.

XXX. UNGDOM

Verden er jeres, såvel som vores, men til syvende og sidst er den jeres. I unge mennesker, fulde af energi og livskraft, står i livets vår, som solen klokken otte eller ni om morgenen. Vi sætter vor lid til jer.

.....

Verden tilhører jer. Kinas fremtid tilhører jer.

Tale ved et møde med kinesiske studenter og kinesere under videregående uddannelse i Moskva (17. november 1957).

Vi må få alle vore unge mennesker til at forstå, at vort land stadig er et meget fattigt land, at vi ikke kan ændre denne situation radikalt på kort tid, og at Kina kun gennem forenet indsats fra vor unge gene-

ration og hele vort folk, der arbejder med deres egne hænder, kan gøres stærkt og velstående i løbet af en periode på flere årtier. Oprettelsen af vort socialistiske system har åbnet den vej, der fører til fremtidens ideal-samfund, men det kræver hårdt arbejde at omsætte dette ideal til virkelighed.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 23.

På grund af deres manglende politiske og samfundsmæssige erfaring er en hel del unge mennesker ude af stand til at se kontrasten mellem det gamle Kina og det nye, og det er ikke let for dem til bunds at forstå de strabadser, vort folk gennemgik i kampen for at befri sig for imperialisternes og Kuomintang-reaktionens undertrykkelse, eller den lange periode med krævende arbejde, der er nødvendig, før et lykkeligt socialistisk samfund kan oprettes. Derfor må vi til stadighed udføre levende og effektiv politisk opdragelse blandt masserne og bør altid fortælle dem sandheden om de vanskelighe-

der, der viser sig, og diskutere med dem, hvordan man kan overvinde disse vanskeligheder.

Sm. st. s. 31.

De unge mennesker er den mest aktive og vitale kraft i samfundet. De er de mest ivrige efter at lære og de mindst konservative i deres tankegang. Dette gælder især i socialismens æra. Vi håber, at de lokale partiorganisationer de forskellige steder vil hjælpe Ungdomsligaens organisationer med at undersøge spørgsmålet om, hvordan man kan bringe især vor ungdoms energi til fuld udfoldelse. Man bør ikke behandle dem på samme måde som alle andre og overse deres særlige karakteristika. Naturligvis bør de unge mennesker lære af de gamle og andre voksne og bør stræbe så meget som muligt efter med deres tilslutning at udfolde alle slags nyttig virksomhed.

Indledende note til »En ungdomsstødbrigade ved landbrugsproduktionskooperativ nr. 9 i Hsinping bsiang, Chungshan amt« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas land-distrikter*, kinesisk udg., bind III.

Hvordan bør vi bedømme, hvorvidt et ungt menneske er revolutionær? Hvordan kan vi finde ud af det? Der kan kun være ét kriterium, nemlig hvorvidt han eller hun er villig til at forbinde sig med de brede masser af arbejdere og bønder og gør det i praksis. Hvis han eller hun er villig til at gøre det og faktisk gør det, er han eller hun revolutionær; ellers er han eller hun ikke-revolutionær eller kontrarevolutionær. Hvis han eller hun i dag forbinder sig med arbejder- og bondemasserne, er han eller hun revolutionær i dag; hvis han eller hun i morgen ophører med at gøre det eller vender omkring for at undertrykke det jævne folk, så bliver han eller hun ikke-revolutionær eller kontrarevolutionær.

»Ungdomsbevægelsens orientering«
(4. maj 1939), *Udvalgte værker*,
bind II, s. 246.

De intellektuelle har ofte tendens til at være subjektive og individualistiske, upraktiske i deres tankegang og ubeslutsomme i handling, indtil de med hud og hår har ka-

stet sig ud i revolutionære massekampe eller har besluttet sig til at tjene massernes interesser og blive ét med dem. Skønt den store masse af revolutionære intellektuelle i Kina kan spille en fortrotsrolle eller tjene som et led til masserne, vil de derfor ikke allesammen forblive revolutionære til det sidste. Nogle vil falde ud af de revolutionære rækker i kritiske øjeblikke og blive passive, mens nogle få endog kan blive fjender af revolutionen. De intellektuelle kan kun overvinde disse mangler i massekampe over en lang periode.

»Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti« (december 1939), *Udvalgte værker*, bind II, s. 322.*

Foruden fortsat at handle i koordinering med partiet i sin centrale opgave bør Ungdomsligaen udføre sit eget arbejde passende til ungdommens særlige karakteristika. Det Nye Kina må tage vare på sin ungdom og vise omsorg for den unge generations opvækst. Unge mennesker må studere og arbej-

de, men de befinder sig i den alder, hvor de vokser fysisk. Derfor må der tages fuldt hensyn både til deres arbejde og studium og til deres rekreation, sport og hvile.

Tale ved receptionen for præsidiets for Ungdomsligaens anden kongres (30. juni 1953).

XXXI. KVINDER

En mand i Kina er almindeligvis underkastet dominering fra tre myndighedssystemer [politisk myndighed, klanmyndighed og religiøs myndighed]. . . . Hvad kvinder angår, domineres de foruden af disse tre myndighedssystemer også af mændene (ægtemandens myndighed). Disse fire myndigheder – politisk, klan-, religiøs og maskulin – er legemliggørelsen af hele den feudalt-patriarkalske ideologi og det feudalt-patriarkalske system og er de fire tykke reb, der binder det kinesiske folk, især bønderne. Hvorledes bønderne har omstyrtet herremændenes politiske myndighed på landet er beskrevet ovenfor. Herremændenes politiske myndighed er ryggraden i alle de andre myndighedssystemer. Når den er omstyrtet, begynder klanmyndigheden, den religiøse myndighed

og ægtemandens myndighed alle at vakle. . . .
Hvad angår ægtemandens myndighed, har den altid været svagere blandt fattigbønderne, fordi deres kvinder af økonomisk nødvendighed er nødt til at udføre mere fysisk arbejde end de rigere klassers kvinder og derfor har mere at skulle have sagt og større beslutningsmagt i familieanliggender. Sideløbende med landøkonomiens voksende bankepotentiale i de senere år er grundlaget for mændenes dominerende over kvinderne allerede blevet undergravet. Sideløbende med væksten i bondebevægelsen er kvinderne mange steder nu begyndt at organisere kvindeforeninger på landet; de har fået lejlighed til at rejse hovederne, og ægtemandens myndighed bliver mere skrøbelig for hver dag, der går. Kort sagt hele den feudalt-patriarkalske ideologi og hele det feudalt-patriarkalske system vakler sideløbende med væksten i bøndernes magt.

»Rapport om en undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan« (marts 1927), *Udvalgte værker*, bind I, s. 44-46.*

Foren jer og deltag i produktion og politisk virksomhed for at forbedre kvindernes økonomiske og politiske status.

Inskription til tidsskriftet *Det Nye Kinas Kvinder*, trykt i dets første nummer, 20. juli 1949.

At beskytte ungdommens, kvindernes og børnenes interesser – yde bistand til unge studenterflygtninge, hjælpe ungdommen og kvinderne med at organisere sig for at deltage på lige fod i alt arbejde, der er nyttigt for krigsindsatsen og for socialt fremskridt, garantere ægteskabsfrihed og lighed mellem mand og kvinde; og give de unge mennesker og børnene en nyttig opdragelse. . . .

»Om koalitionsregering« (24. april 1945), *Udvalgte værker*, bind III, s. 288.

[I landbrugsproduktionen] består vor grundlæggende opgave i at regulere anvendelsen af arbejdskraft på organiseret måde

og at opmuntre kvinder til at udføre landbrugsarbejde.

»Vor økonomiske politik« (23. januar 1934), *Udvalgte værker*, bind I, s. 142.*

For at opbygge et stort socialistisk samfund er det af den yderste vigtighed at vække de brede masser af kvinder til at gå ind i produktiv virksomhed. Mænd og kvinder må modtage lige løn for lige arbejde i produktionen. Ægte lighed mellem kønnene kan kun virkeliggøres under samfundets socialistiske omformning som helhed.

Indledende note til »Kvinder har begivet sig til arbejdsfrontene« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind I.

Med fuldførelsen af landbrugskooperationen opdager mange kooperativer, at de mangler arbejdskraft. Det er blevet nødvendigt at vække den store masse af kvinder, der tidligere ikke arbejdede på marken, til at indtage deres pladser på arbejdsfronten.

... Kinas kvinder er en uhyre reserve af arbejdskraft. Denne reserve bør udnyttes i kampen for at opbygge et stort socialistisk land.

Indledende note til »Om at løse manglen på arbejdskraft ved at vække kvinderne til at gå ind i produktionen« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind II.

Gør det muligt for enhver kvinde, der kan arbejde, at indtage sin plads på arbejdsfronten, under princippet om lige løn for lige arbejde. Dette bør gøres så hurtigt som muligt.

Indledende note til »Om udvidelse af omfanget af kvinders arbejde i landbrugskooperations-bevægelsen« (1955), *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*, kinesisk udg. bind I.

XXXII. KULTUR OG KUNST

I verden af i dag tilhører al kultur, al litteratur og kunst bestemte klasser og er spændt for bestemte politiske linjer. Der er i virkeligheden ikke noget, der hedder kunst for kunstens skyld, kunst, der står over klasser, kunst, der er adskilt fra eller uafhængig af politik. Proletarisk litteratur og kunst er en del af hele den proletariske revolutionære sag; de er, som Lenin sagde, tænder og hjul i hele den revolutionære maskine.

Taler ved Yenan-forum om litteratur og kunst (maj 1942), København 1966, s. 17.*

Revolutionær kultur er et magtfuldt revolutionært våben for folkets brede masser. Den bereder grunden ideologisk, før revolu-

tionen kommer, og er en vigtig, ja væsentlig, kampfront i den almindelige revolutionære front under revolutionen.

Om Nyt Demokrati (januar 1940), København 1966, s. 40.

Al vor litteratur og kunst er for folkets masser, og i første række for arbejderne, bønderne og soldaterne; de skabes for arbejderne, bønderne og soldaterne og er til brug for dem.

Taler ved Yenan-forum om litteratur og kunst (maj 1942), København 1966, s. 15.*

Vore litterært og kunstnerisk arbejdende må fuldføre denne opgave og skifte standpunkt; de må gradvis flytte deres fødder over på arbejderens, bønderens og soldaternes side, på proletariatets side, gennem den proces at gå ud midt iblandt dem og ind i de praktiske kampes hede og gennem den proces at studere marxismen og samfundet. Kun på denne måde kan vi få en litteratur

og kunst, der på sand vis er for arbejderne, bønderne og soldaterne, en sandt proletarisk litteratur og kunst.

Sm. st. s. 10.

[Vort formål er] at sikre, at litteratur og kunst passer godt ind i hele den revolutionære maskine som en bestanddel, at de opererer som magtfulde våben for at forene og opdrage folket og for at angribe og ødelægge fjenden, og at de hjælper folket med at bekæmpe fjenden med ét hjerte og ét sind.

Sm. st. s. 2.

I litteratur- og kunstkritik er der to kriterier, det politiske og det kunstneriske. . . .

Der er det politiske kriterium, og der er det kunstneriske kriterium; hvordan er forholdet mellem de to? Politik kan ikke ligestilles med kunst, og en almindelig verdensanskuelse kan heller ikke ligestilles med en metode for kunstnerisk skaben og kritik. Vi benægter ikke blot, at der eksisterer et abstrakt og absolut uforanderligt politisk kri-

terium, men også, at der eksisterer et abstrakt og absolut uforanderligt kunstnerisk kriterium; hver enkelt klasse i ethvert klasse-samfund har sine egne politiske og kunstneriske kriterier. Men alle klasser i alle klasse-samfund sætter uvægerligt det politiske kriterium først og det kunstneriske kriterium som nummer to. . . . Det, vi kræver, er enheden mellem politik og kunst, enheden mellem indhold og form, enheden mellem revolutionært politisk indhold og den højst mulige fuldkommenhed i kunstnerisk form. Kunstværker, der mangler kunstnerisk kvalitet, har ingen kraft, hvor progressive de end kan være politisk. Derfor går vi både imod kunstværker med et forkert politisk synspunkt og imod tendensen i retning af »plakat- og parolestilen«, der er korrekt i henseende til politisk synspunkt, men mangler i kunstnerisk styrke. I spørgsmål om litteratur og kunst må vi føre en kamp på to fronter.

Sm. st. s. 19-21.*

At lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeskoler kappes er politikken

for at befordre kunstens og videnskabens fremgang og en blomstrende socialistisk kultur i vort land. Forskellige former og stilarter i kunsten bør udvikle sig frit, og forskellige skoler inden for videnskaben bør kappes frit. Vi mener, at det er skadeligt for kunstens og videnskabens vækst, hvis der anvendes administrative foranstaltninger til at gennemtvinge én bestemt kunststil eller tankeskole og forbyde en anden. Spørgsmål om rigtigt og forkert i kunst og videnskab bør afgøres gennem fri diskussion i kunstneriske og videnskabelige kredse og gennem praktisk arbejde på disse områder. De bør ikke afgøres på summarisk måde.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 25.

En hær uden kultur er en sløv hær, og en sløv hær kan ikke slå fjenden.

»Enhedsfronten i kulturelt arbejde« (30. oktober 1944), *Udvalgte værker*, bind III, s. 235.

XXXIII. STUDIUM

Under udformningen af et tilbagestående landbrugs-Kina til et moderne industrialiseret land, står vi over for krævende opgaver, og vor erfaring er langt fra tilstrækkelig. Vi må derfor være gode til at lære.

»Åbningstale ved Kinas kommunistiske Partis 8. kongres« (15. september 1956).

Betingelserne ændrer sig hele tiden, og for at tilpasse sin tankegang til de nye betingelser må man studere. Selv de, der har et bedre greb om marxismen og er forholdsvis faste i deres proletariske standpunkt, er nødt til at blive ved med at studere, er nødt

til at opsuge det, der er nyt, og studere nye problemer.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propaganduarbejde (12. marts 1957), København 1966, side 4.*

Vi kan lære, hvad vi før ikke vidste. Vi er ikke blot gode til at ødelægge den gamle verden, vi er også gode til at opbygge den nye.

»Beretning på det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis syvende centralkomitee (5. marts 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 217.

Nu er der to forskellige holdninger til dette at lære af andre. Den ene er den dogmatiske holdning med at omplante alting, hvadenten det passer til vore betingelser eller ej. Dette dur ikke. Den anden holdning består i at bruge vore hoveder og lære de ting, der passer til vore betingelser, det vil sige at

opsuge enhver erfaring, der er nyttig for os. Det er den holdning, vi bør indtage.

Om den rette behandling af modsigelser inden for folket (27. februar 1957), København 1967, s. 37.

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori er universelt anvendelig. Vi bør betragte den ikke som et dogme, men som en vejledning til handling. At studere den er ikke blot et spørgsmål om at lære termer og udtryk, men at lære marxismen-leninismen som viden om revolution. Det er ikke blot et spørgsmål om at forstå de almene love, som Marx, Engels, Lenin og Stalin udledte af deres omfattende studium af det virkelige liv og af revolutionær erfaring, men at studere deres standpunkt og metode ved undersøgelsen og løsningen af problemer.

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 208-09.

Hvis vi har en korrekt teori, men kun snakker om den, gemmer den væk og ikke

omsætter den i praksis, så er denne teori, hvor god den end kan være, uden betydning.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 304.

Det er nødvendigt at mestre marxistisk teori og anvende den, mestre den med det ene formål at anvende den. Hvis I kan anvende det marxistisk-leninistiske synspunkt til blot at kaste lys over et eller to praktiske problemer, bør I have ros og kan få æren af et vist resultat. Jo flere problemer I belyser, og jo mere omfattende og dybtgående I gør det, desto større bliver jeres resultater.

»Ret partiets arbejdsstil« (1. februar 1942), *Udvalgte værker*, bind III, s. 38.

Hvordan skal den marxistisk-leninistiske teori forbindes med den kinesiske revolutions praksis? For at anvende et almindeligt udtryk, sker det ved »at skyde pilen mod målet«. Som pilen er for målet, således er marxismen-leninismen for den kinesiske

revolution. Imidlertid, nogle kammerater »skyder uden et mål«, skyder tilfældigt, og det kan let ske, at sådanne mennesker skader revolutionen.

Sm. st. s. 42.

De, der er erfarne i arbejde, må gå i gang med studiet af teori og må læse med alvor; kun da vil de kunne systematisere og sammenfatte deres erfaring og hæve den op til teoriens niveau, kun da vil de ikke fejlagtigt opfatte deres partielle erfaring som universel sandhed og ikke begå empiristiske fejl.

Sm. st.

At læse er at lære, men at anvende er også at lære og tilmed den vigtigste form for at lære. Vor hovedmetode er at lære krigsførelse gennem krigsførelse. Et menneske, der ikke har haft lejlighed til at gå i skole, kan også lære krigsførelse – vedkommende kan lære ved at kæmpe i en krig. En revolutionær krig er et masseforetagende;

det er ofte ikke et spørgsmål om først at lære og derefter gøre, men om at gøre og derefter lære, for det at gøre er i sig selv at lære.

»Problemer om strategi i Kinas revolutionære krig« (december 1936), *Udvalgte værker*, bind I, s. 189-90.

Der er afstand mellem den almindelige civilist og soldaten, men det er ikke den Store Mur, og den kan hurtigt ophæves, og vejen til at ophæve den er at deltage i revolution, i krig. Når vi siger, at det ikke er let at lære og at anvende, mener vi, at det er svært at lære tilbunds og at anvende med dygtighed. Når vi siger, at civilister hurtigt kan blive soldater, mener vi, at det ikke er vanskeligt at gå over tærskelen. For at lægge de to udtalelser sammen kan vi citere det gamle kinesiske ord: »Intet i verden er svært for den, der går ind for det«. At gå over tærskelen er ikke svært, og mesterskab er også muligt, forudsat at man går ind for opgaven og er god til at lære.

Sm. st., s. 190.

Vi må lære at udføre økonomisk arbejde af alle, der ved hvordan, uanset hvem de er. Vi må ære dem som lærere, lære af dem med respekt og samvittighedsfuldt. Vi må ikke foregive at vide, når vi ikke ved.

»Om det folkedemokratiske diktatur« (30. juni 1949), *Udvalgte værker*, bind III, København 1964, s. 258.

Erkendelse er et spørgsmål om videnskab, og ingen uærlighed eller indbildskhed af nogen art er tilladelig. Det, der kræves, er afgjort det modsatte – ærlighed og beskedenhed.

»Om praksis« (juli 1937), *Udvalgte værker*, bind I, s. 300.

Selvtilfredshed er studiets fjende. Vi kan ikke virkeligt lære noget, før vi frigør os for selvtilfredshed. Vår holdning over for os selv bør være »at være umættelige med at lære« og overfor andre »at være utrættelige med at undervise.«

»Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig« (oktober 1938), *Udvalgte værker*, bind II, s. 210.

Nogle mennesker har læst nogle få marxistiske bøger og anser sig selv for at være helt lærde, men det, de har læst, er ikke trængt ind, har ikke slået rødder i deres sind, således at de ikke ved, hvordan de skal bruge det, og deres klassefølelser er de samme gamle. Andre er meget indbildske og anser efter at have lært nogle bogudtryk sig selv for at være nogen pokkers karle og er meget kry; men når som helst et uvejr blæser op, indtager de et standpunkt, der er meget forskelligt fra arbejdernes og flertallet af bøndernes. De vakler, mens sidstnævnte står fast, de udtrykker sig tvetydigt, mens sidstnævnte er ligefremme.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis landskonference om propandaaarbejde (12. marts 1957), København 1966, s. 4.

For at få et virkeligt greb om marxismen må man lære den ikke blot fra bøger, men hovedsagelig gennem klassekamp, gennem praktisk arbejde og nær kontakt med arbejder- og bondemasserne. Når vore intellek-

tuelle foruden at læse nogle marxistiske bøger har vundet nogen forståelse gennem nær kontakt med arbejder- og bondemasserne og gennem deres eget praktiske arbejde, vil vi alle tale det samme sprog, ikke blot patriotismens fælles sprog og det socialistiske systems fælles sprog, men formodentlig endog den kommunistiske verdensanskuelses fælles sprog. Hvis det sker, vil vi med sikkerhed allesammen arbejde meget bedre.

Sm. st. s. 6.

